

W. E. JOHNS

BIGGLES MEZI BOJOVÝMI STARTY

RIOPRESS

PRAHA 2004

© Translation Jana Šimková

© William Earl Johns

ISBN 80-86221-74-1

Obsah

Dobrodružství na tajemném ostrově
Dobrodružství s divým jeskynním mužem
Dobrodružství s mnichy zahradníky
Dobrodružství se zpívajícím krokodýlem
Dobrodružství v podivné jeskyni
Dobrodružství v purpurovém mraku
Dobrodružství s patagonskými obry
Dobrodružství s plesnivým mamutem
Dobrodružství se svítící lilií
Dobrodružství v podezřelé sopce
Dobrodružství v tajemné zátoce
Dobrodružství se zlatými košilemi
Dobrodružství se zvědavými ptáky
Dobrodružství s nepoctivými cestovateli
Dobrodružství se zeleným koněm
Dobrodružství tiché smrti

DOBRODRUŽSTVÍ NA TAJEMNÉM OSTROVĚ

1

„V dnešní době je nepříjemné a doslova otravné, že nemůžete věřit ničemu co čtete ani co slyšíte – prostě ničemu,“ poznamenal mrzutě nadporučík letectva Henry Harcourt a odložil noviny, které právě četl.

Nadporučík letectva „Ginger“ Hebblethwaite se na něho účastně podíval. „Naopak, můj milý, cynický příteli,“ prohlásil, „na době, v které žijeme, je úžasné to, že můžeme věřit čemukoliv a všemu.“

Většina důstojníků šesté létající bojové eskadry seděla u krbu v důstojnickém klubu. Byli po obědě. Počasí bylo ničemné a tak, přestože eskadra byla v pohotovosti, nezdálo se pravděpodobné, že bude povolána ke startu.

Velící důstojník eskadry, Bigglesworth, známější jako „Biggles“, seděl v proutěném křesle, v ruce šálek kávy. Blízko něho odpočívali na pohovce jeho bojoví přátelé, Algy Lacey, Lord Bertie Lissie a Angus Mackail. Byli tam také „Tug“ Carrington, „Tex“ O'Hara, „Zuřivec“ Ferris a „Taffy“ Hughes. „Toddy“, velitelův pobočník, točil knoflíky rádia.

Henry se zahleděl na Gingera se značnou nelibostí. „Tak ty bys věřil čemukoliv?“ řekl sarkasticky. „Domnívám se, že takové prohlášení můžeš doložit. Co jsi tedy viděl, že tak věříš čemukoliv co je kde napsáno?“

„No, já viděl věci,“ opáčil Ginger tajemně.

„Co například?“ naléhal Henry.

Ginger chvíli přemýšlel. „No, viděl jsi, jak náš velící důstojník sestřelil Němčoura, dobrá, ale co bys řekl tomu, že jsem ho jednou viděl, jak zabil kraba širokého pět stop?“

Bertie Lissie se hned ozval. „Pět stop! Tedy hochu, řekl bych ... Pět stop?“

Henry se pochybovačně usmál.

Ginger pokrčil rameny. „To jste celí vy.“ Obrátil se na Bigglese s výrazem uražené důstojnosti. „Neříkám snad pravdu?“

Biggles na něho pohlédl přes okraj svého hrníčku. „Naprosto. Algy Lacey tam byl také. Může to potvrdit.“

Ginger se podíval vítězně na Henryho. „Tak vidíš!“

Ten se však stále tvářil pochybovačně. „Připadá mi to nepravděpodobné. Co kdybys nám o tom řekl víc?“

Ginger se obrátil tázavě na Bigglese. „Mám jim to vyprávět?“

„Jestli chceš.“

„Dobrá,“ souhlasil Ginger. „Ale ještě než začnu, chci vás upozornit, že na nikom nechci, aby tomu příběhu věřil, pokud by nechtěl. Seznámím vás s prostými fakty. Biggles a Algy mě mohou zbrzdit, kdybych zašel příliš daleko.“

„Dej se do toho,“ vyzval Gingera Toddy, který se připojil ke skupině.

Ginger se uvelebil ve svém křesle a toto je příběh, který vyprávěl:

Jak většina z vás ví, Biggles mě naučil prakticky všechno, co vím o létání. Před válkou jsme se zúčastnili řady leteckých dnů, zejména civilního létání. Bydleli jsme spolu a nikdy jsme neměli daleko k našemu letadlu

pro případ, že by se pro vás byla nějaká práce. Jednou, měli jsme zrovna takovou mrtvou sezónu, Biggles dal do novin inzerát, že nabízí své služby jako nájemný pilot. Měli jsme tehdy starý hydroplán, pokřtěný *Tulák*, zakotvený na vodě v Hambley.

Druhý den po tom, co inzerát vyšel, se objevil náš první zákazník. Někoho takového byste prostě naprosto nečekali. Vlastně mi jeho zjev tak trochu vyrazil dech, a proto jsem se ani nedal do smíchu. Byl to malý, starý chlapík s obrovskou hlavou. Na špičce nosu mu balancovaly zlaté brýle. Měl na sobě redingot, který vyšel nepochybně z módy ještě dříve, než jsme se my narodili. K tomu proužkované kalhoty, boty na knoflíčky a na nich psí dečky. V ruce držel cylindr a přes paži měl pověšený obrovský deštník. Jeho věk – těžko říct, ale řekneme-li šedesát, nebudeme daleko od pravdy. Ale až na určitou výstřednost a roztěkanost nebyl Doktor Augustus Duck rozhodně žádný hlupák. Tak se jmenoval, my jsme mu ale za jeho zády říkali „Donald“. Dozvěděli jsme se, že je biolog, který se věnuje zkoumání života ptáků, rostlin a dalšího.

Donald nás navštívil s určitým plánem. Byl nadšením bez sebe, protože v Atlantickém oceáně se právě vynořil nový ostrov. V podstatě, jak asi předpokládáte, to není nic tak neobvyklého a on sám nám řekl o místech, kde se to už stalo. Ale tyto ostrovy vždy zmizely dříve, než si je mohl kdokoliv zblízka opravdu důkladně prohlédnout. Pozice nového ostrova byla hlášena rádiem z poštovní lodi, která pochopitelně nemohla zastavit a ostrov alespoň částečně prozkoumat. Admiralita se chystala vyslat pobřežní člun, aby se na nový kus pevniny podíval, ale Donald tam chtěl být první

a mít zásluhu na všem novém, co by se tam dalo objevit. Obával se rovněž, že by ostrov mohl zmizet dřív, než tam pobřežní člun dorazí. Bylo nade vší pochybnost, že jeho zájem byl opravdu vědecký. O ostrově se vědělo pouze to, že je asi tři míle dlouhý a míli široký.

Donald rozhodně nevypadal jako někdo, kdo oplývá penězi a myslím, že proto mu Biggles řekl hned, že létání něco stojí. Donald odpověděl, že peníze nejsou problém. Má jich tolik, že ani neví co si s nimi počít. Tím byla vyřešena jediná možná překážka a záhy jsme se dohodli, jak budeme postupovat. Měl se k nám připojit nazítří ráno v Hambley.

Přijel v taxíku, se svým deštníkem, opět v redingotu a na hlavě cylindr. Řekli byste, že se chystá na pohřeb a nikoliv na výzkumnou cestu. V životě jste neviděli takovou hromadu krámů, jakou s sebou přivezl – krabice, bedny, kabely, rybářské sítě a bůh ví co ještě. Jak se později ukázalo, bylo to jeho vědecké vybavení.

Když jsme všechno naložili do kabiny letadla, zjistil, že postrádá brýle. Domníval se, že mu spadly na podlahu, a tak jsme museli všechno opět vytahat ven. Pak je našel v kapse. Nechci ve vás vyvolat dojem, že byl nějak potrhlý. Naopak, byl to vynikající vědec, ale byl natolik zaujat svou prací, že cokoliv s ní nesouviselo, bylo pro něho nezajímavé. Konečně jsme odletěli a směřovali k ostrovu, který podle polohy udané hlídkovým člunem byl vzdálený asi šest hodin letu.

Ukázalo se, že to byl první Donaldův let, ale bylo naprosto jasné, že ho létání nezajímá. Usadil se na jedné z krabic, četl si nějakou knihu a ani jednou se nepodíval z okénka. Ale když se ostrov objevil na obzoru, vytáhl obrovský dalekohled a pozorně si novou pevninu

prohlížel. Podíval jsem se na ostrov také, ale nebylo toho moc k vidění. Bylo tam prostě to, co jste mohli čekat od něčeho, co vyvřelo z mořského dna – spousta balvanů pokrytých chaluhami a rybníčky vody mezi nimi. Nikde nebyl kousek rovné plochy vhodný pro i sebekrkolonnější přistání. Moře bylo naštěstí klidné, a tak Biggles posadil stroj na vodu a dovedl letadlo do vhodné zátoky, kde jsme zakotvili.

Donald, s nepostradatelným deštníkem v ruce, vystoupil první. Doslova tančil nadšením. „Úžasné, neuvěřitelné,“ bylo jediné co mohl říci. Osobně jsem nic úžasného neviděl. Byla to. jen špinavá, slizká hromada kamenů. Takže jsme usoudili, že můžeme pouze čekat, až Donald skončí průzkum ostrova a pak ho odvézt domů. Netrvalo dlouho a učinil první objev. Byl to úhoř, ale takové monstrum, jaké nikdo z nás nikdy neviděl. Byl asi čtyřicet stop dlouhý. Naštěstí byl mrtvý. Praskl uprostřed; Donald řekl, že se roztrhl, když vyplul na hladinu. Jakmile klesl obrovský tlak vody, na který byl zvyklý, v řídkém vzduchu vybuchl jako balón. Vzpomínám si, že jsem se ho zeptal, zda všechno co najdeme bude mrtvé ze stejného důvodu a on řekl, že ne nutně, protože při svém vzniku ostrov mohl vynést ze dna moře různé živočichy. A měl pravdu, jak hned uslyšíte.

Donald chodil sem a tam, hledal a pozoroval, zatím co Biggles, Algy a já jsme se zdržovali u letadla. Zjistili jsme, že skály, které tvořily ostrov, byly porézní, lehké, připomínající pemzu. Z toho jsme usoudili, že někde dole je vulkán. Jak asi víte, kámen pemzy je vlastně ztuhlá láva. Když jsme kousek hodili do vody, plaval, a tak bylo snadné pochopit co se stalo. Ostrov byl masa lávy, která vyvřela z mořského dna. Zemětřesení ho mohlo právě tak

zničit jako vyhodit do vzduchu. Nebyl to totiž opravdový ostrov v pravém slova smyslu, protože celá ta věc se vznášela na vodě jako obrovský vor. Malé rybníčky vody na různých místech svědčily o tom, že klesá opět do vody, ale myslím, že ani jeden z nás si neuvědomil, že se vlastně potápíme.

Biggles a Algy vybalili koš s obědem, který jsme s sebou přivezli, a já jsem se šel rozhlédnout, zda něco zajímavého neobjevím. Bylo toho víc, než jsem čekal. V životě jste neviděli tak obrovské ústřice. Byly velké jako buben. Slávka jedlá byla velká jako vana – a člověk by z ní připravil jídlo pro celou eskadru. Byly ještě živé a dával jsem si dobrý pozor, abych se jim vyhnul. Mělo to být pro mne samozřejmě varovné znamení, že i všechno ostatní bude mít stejné rozměry, ale to člověka napadne až později.

Kaluže vody byly černé jak inkoust, ale na dně osvětlené všemi možnými barevnými světélky, převážně zelenými a modrými. Některá se nehýbala, jiná se komíhala jako světlomety. Vzpomněl jsem si, že kdysi jsem četl v jedné knize o výzkumu v mořských hlubinách, že většina hlubinných ryb světélkuje a teď jsem to mohl vidět na vlastní oči. U kraje jednoho z rybníčků, přímo pod hladinou, zářilo krásné nazelenalé světlo velikosti talíře, a tak mě napadlo tu rybu chytit a podívat se na ni. Pomyslel jsem si, že bych tím potěšil Donalda, a tak jsem si klekl a ponořil ruku do vody. Říkám ponořil, ale tak daleko jsem se vlastně nedostal. Ve chvíli, kdy se moje prsty dotkly vody, jsem dostal elektrickou ránu, která mě odhodila na několik yardů. Ta věc byl nejspíš elektrický úhoř nebo něco podobného. Chtěl jsem se podívat po Bigglesovi jestli si všiml, jak

jsem naletěl a v tu chvíli jsem ztuhl hrůzou. Blížil se ke mně otec všech krabů. Nedovedete si představit takovou bestii. Krunýř byl dobrých pět stop široký; a dvě obrovská klepeta tak veliká, že by člověka roztrhla na dvě půlky.

Nebylo pochyb, že mě ta bestie sledovala, a kdyby mě elektrická rána neodhodila, určitě by mě přepadla zezadu. Jakmile si krab všiml, že jsem ho uviděl, zastavil se a začal vydávat zvuk připomínající tikot starých dědečkových hodin, jen hlučnější. Upíral na mě černé oči na konci jakýchsi šlahounů. Začal jsem ustupovat, ale jen jsem se pohnul, prudce ke mně vyrazil. Dal jsem se na úprk a křičel o pomoc.

Biggles a Algy nebyli naštěstí daleko, slyšeli můj křik a přiběhli jak nejrychleji mohli. Do smrti nezapomenu na Algyho výraz, když kraba uviděl. Biggles na něho zařval, aby mu doběhl do letadla pro sekyru. Algy byl hned zpátky a nesl také pušku, kterou jsme s sebou vždycky měli. Biggles popadl sekyru. Zdvihl ji právě včas, protože ta příšera mě už dostihovala. Když viděla, že jsme dva, zpanikařila, jakoby nevěděla na koho zaútočit dřív. Rozhodla se pro Bigglese. Hodil jsem na kraba kámen, ale Biggles nakonec žádnou pomoc nepotřeboval. Uskočil stranou, rozmáchl se po krabovi a první ranou odsekl jedno z jeho dlouhých klepet. Byla to hrozná podívaná; klepeto odlétlo a otvíralo se a zavíralo. Biggles pak vyrazil na tu stranu kraba, kde už klepeto nebylo a ponořil sekeru do krabova krunýře. Krab na něho plivl; takový zápach jste v životě necítili. Měl už dost a zmizel v jedné z větších kaluží i se sekyrou. Nemusím vám říkat, že když jsme se

jeden na druhého podívali, byli jsme všichni ve tvářích pěkně zelení.

A pak Biggles řekl: „Kde je doktor? Jestli tu jsou takovéhle věci jako tohle, pak by mohl snadno přijít o život.“

Řekl jsem, že nemám potuchy kde je. Když jsem ho viděl naposled, směřoval ke středu ostrova.

Přímo před námi byla velká nakupenina balvanů, která nám bránila ve výhledu. Neváhali jsme a vyběhli nahoru. Nedovedete si představit jaký pohled se nám naskytl. Pár set yardů od nás běžel Donald jak závodník a mával prudce deštníkem. Normálně by to mohlo vypadat legračně, ale na celé situaci nebylo vůbec nic žertovného, to mi věřte. Z toho, co pronásledovalo Donalda, se mi udělalo špatně od žaludku. Jak bych to jen mohl popsat?

Představte si slizkou masu velkou jako balón protiletické obrany – nebo alespoň vypadala tak velká. Barvu měla šedou jako slon a zdálo se nám, že se kutálí a poskakuje. Měli jsme dojem, že je okolo ní velké množství hadů. Ale byla to chapadla obrovské chobotnice. Dvě přední byla nejdelší. Viděl jsem chobotnici s chapadly dlouhými dvacet stop, ale tahle musela měřit skoro padesát a byla pokryta pří savkami velkými jako talíře.

Biggles vytrhl pušku Algymu z ruky, klekl na koleno a začal pálit. Věděl jsem, jak umí Biggles střílet, a tak jsem nepochyboval, že trefil, ale mohl právě tak střílet na tank; kulky zůstávaly bez účinku. Monstrum dohánělo Donalda a měl jsem dojem, že už ho nemůže nic zachránit. Biggles pustil pušku na zem, vyrazil k letadlu a vrátil se s rezervní plechovkou benzínu. Ještě v běhu otáčel závěrem. Zprvu jsem nechápal, co má v

úmyslu; Donald už byl na pokraji sil. Algy střílel, ale zrovna tak mohl náboje šetřit. Začal jsem pochybovat, zda vůbec někdo z nás unikne. Kdyby nestvůra dosáhla chapadly na křídla *Tuláka*, rozmačkala by ho na kaši.

Biggles proběhl kolem nás k Donaldovi. Jakmile se k němu dostal, polil všechno kolem benzínem. Pak hodil na zem hořící sirku, uskočil a strhl doktora k sobě. Byl nejvyšší čas. Dvě přední chapadla byla jen několik stop od něho. Benzín se vznítíl s velkým hučením. Biggles ani Donald nečekali, až by zjistili, co se stalo hroznému živočichovi, ale rychle se rozběhli k nám. Byl jsem v dosti bezpečné vzdálenosti, a tak jsem viděl, co se stalo. Když se benzín vznítíl a plameny dosáhly k chapadlům, příšera ustoupila a řičela jak vyděšený kuň. Věřte mi, že se mi ulevilo.

A víte co řekl Donald, když k nám s Bigglosem dorazil? „Neobyčejné“, to bylo slovo, které použil. „Opravdu, naprosto jedinečné. Musíme se pokusit toho živočicha chytit.“ Jak si myslel, že by to provedl, to opravdu nevím. Biggles popadl Donalda za paži a táhl ho k letadlu.

„Hochu – hochu,“ protestoval doktor. „Nač ten spěch?“

Byli jsme už v bezpečné vzdálenosti od monstra, a tak jsem nechápal, co Bigglese tak zneklidnilo. Máchl rukou, abychom se rozhlédli okolo sebe po ostrově. Byl o polovinu menší, než když jsme se vylodili.

„To snad ne!“ vykřikl jsem, když jsem pochopil. „Potápí se!“

„Počkejte chvíli,“ vpadl do řeči Donald. „Musím to pozorovat. Úžasné! Kam jsem dal brýle?“

Začal hledat po kapsách, ale Biggles ho chytil za límec a strčil ho bez řečí do letadla. Byl jsem těsně za nimi. Nevadilo mi pozorovat ostrov, jak se potápí – ale neměl jsem nejmenší chuť při tom na něm stát.

Když jsme byli konečně všichni na palubě a Biggles nastartoval, pochopili jsme, že jsme opravdu měli štěstí a dostali se z ostrova na poslední chvíli. Vlny byly čím dál tím větší a bouřlivější, převalovaly se plné pěny, a ubohý *Tulák* se nakláněl ze strany na stranu. Moře bylo hrozné, vlny obrovité – dovedete si jistě představit, jak to muselo vypadat, když se všechna ta skaliska začala potápět. Ve chvíli, kdy se vlny začaly přelévat přes okraj ostrova, začal klesat jako proděravělý hrnec.

Na dvě nebo tři minuty, které následovaly, nelze zapomenout. Viděl jsem v životě mnohokrát opravdu rozběsněné moře, ale tohle nebyla obyčejná bouře. Pěnicí se příbojové vlny se nevalily jedním směrem, nepřipadalo v úvahu do nich zamířit špičkou letadla. Valily se na nás ze všech stran, hustá a vysoká stěna vodní tříště nám zakrývala rozhled. Jednu chvíli jsme se točili ve víru; hned na to jsme byli na vrcholu rozbouřené hladiny a ve vteřině se propadali dolů. Je neuvěřitelné, že letadlo všechno to bušení a tlak vydrželo a nerozpadlo se. To nikdy nepochopím.

Bigglesovi se podařilo vzlétnout. No to byl start! Něco takového jste v životě neviděli. Nejméně pětkrát jsem si říkal, že je konec. Dodneška nepochopím, jak se Bigglesovi podařilo udržet letadlo v rovnováze a vzlétnout. Pod námi hučelo rozbouřené moře jako expresní vlak.

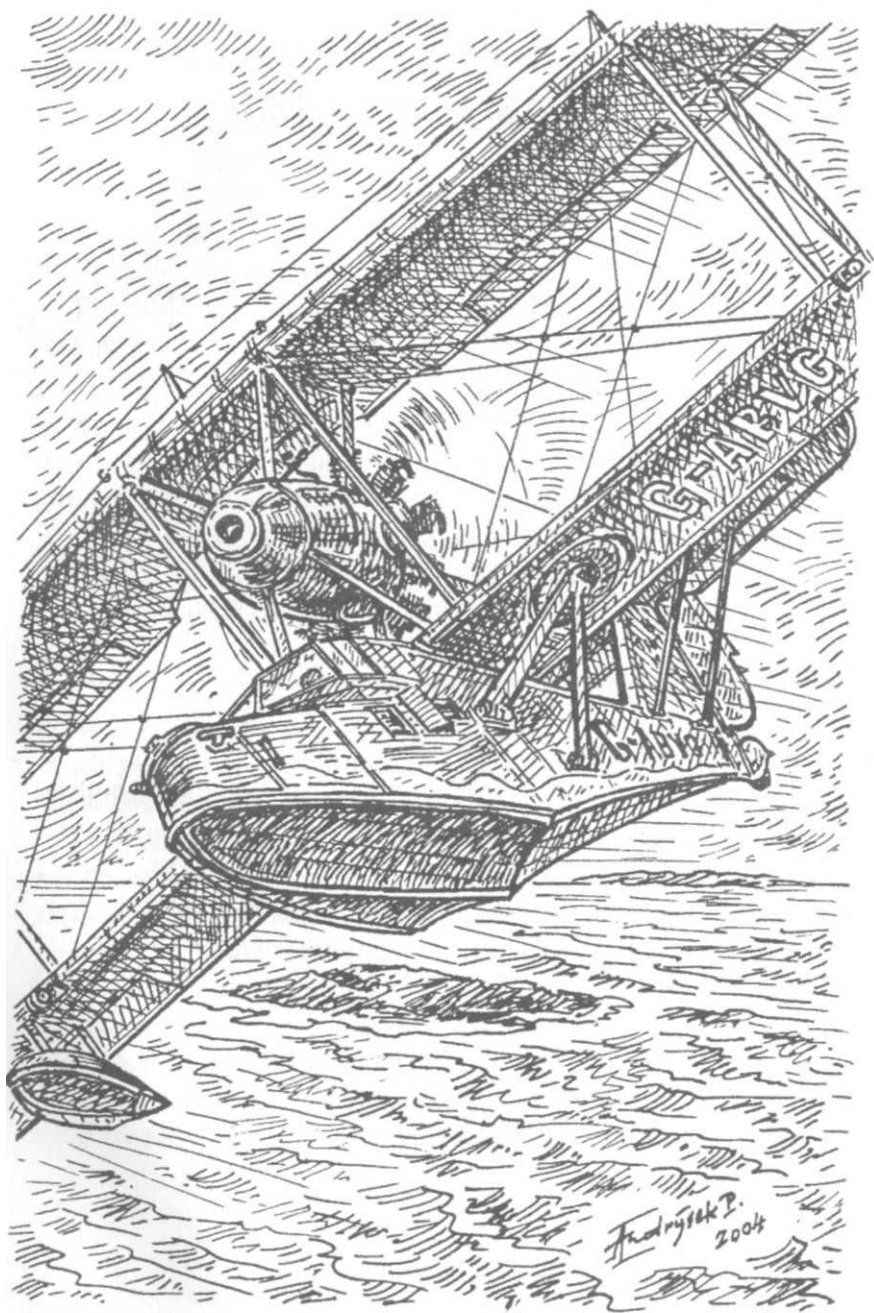
Když jsme byli už ve vzduchu a já se mohl podívat dolů, všechno co zbývalo z ostrova, bylo pár

vyčnívajících skalisek. A pak zmizela také. Donald byl zprvu zklamán naším rychlým odletem, ale posléze se s ním smířil a řekl jen: „Jaká škoda – jaká škoda.“

To byla naše první cesta s doktorem Augustem Duckem, ale zdaleka ne poslední. Nadchl se pro létání jako prostředku rychlého cestování, a protože měl spoustu peněz, chtěl rozhodně cestovat po celém světě a hledat vysvětlení biologických záhad, o kterých sbíral informace celá léta.

Ginger se obrátil k Henrymu. „Ted’ už asi víš, co míním, když řeknu, že není správné něčemu nevěřit jen proto, že to člověk neviděl na vlastní oči. Počkej, až ti budu vyprávět o...“

Biggles skočil Gingerovi do řeči. „Myslím, že na jeden večer to postačí,“ řekl a podíval se na hodinky. „Je čas jít spát. Nezapomeňte, že eskadra má brzy ráno hlídkový let.“

DOBRODRUŽSTVÍ S DIVÝM JESKYNNÍM MUŽEM

2

Po obědě přešli Bigglesovi muži do klubovní místnosti, aby se tam každý zabavil podle své záliby, a to do dvou hodin odpoledne, kdy měla eskadra střelecký výcvik.

Lord Bertie Lissie sáhl po ilustrovaném časopisu věnovaném nejnovějším událostem. Procházel pomalu stránku po stránce, až se zastavil u fotografie z italské okupace Habeše.

„Řeknu vám,“ poznamenal a upevnil si monokl, „ti Habešané s jejich hustými, kudrnatými vlasy, vypadají docela divoce.“

„To ano, ostří chlapíci,“ souhlasil Ginger. „Připomínají mi – ale nic.“

„Počkej, počkej, nemůžeš přece jen tak něco nakousnout,“ protestoval Bertie. „Co ti připomínají?“

„Myslím, že mu připomínají divého jeskynního muže,“ vložil se Biggles s úsměvem.

„Byl to další z podivných a neuvěřitelných živočichů, na které jste narazili při vašich cestách s doktorem Augustem Duckem?“ zeptal se zvědavě Tug Carrington.

„Ano, ale nebylo to zvíře,“ odpověděl mu Biggles. „Bishimbi byl člověk, muž.“

„Bishimbi?“

„Tak mu říkali domorodci.“

„Domorodci? Kde?“ zeptal se Tex O'Hara.

„Původní obyvatelé ostrova Walleroo.“

„Kde to je?“

Algy Lacey odložil knihu, kterou se pokoušel číst. „Raději jim ten příběh pověz, Biggles!“ řekl. „Teď, když už jsi jim toho tolik řekl, nedají pokoj, dokud neuslyší celý příběh.“

„Může to vyprávět Ginger,“ opáčil Biggles. „Umí to lépe než já. Dej se do toho, Gingere.“

Ginger se pohodlně opřel v křesle a ostatní si přitáhli židle blíž k němu. A toto je příběh, který vyprávěl:

Jak už jste jistě uhádli, poprvé jsme uslyšeli o existenci divého jeskynního muže od Donalda, tedy od doktora Augusta Duka. Byli jsme v Africe, když si vzpomněl na tohoto podivuhodného džentlmena. Abyste si mohli udělat trochu lepší obraz o místě, kde se vše odehrálo, řeknu co možná nejstručněji, co jsme se od Donalda dozvěděli.

Podél jihovýchodního pobřeží Afriky je rozesteta řada ostrovů, velkých i malých. Většinou jsou neosídlené, se sporou vegetací, obývané tuleni, tučňáky a bezpočtem mořských ptáků. Mezi ostrovy a pevninou se valí velké vlny, plavba je obtížná, a protože tam je jen několik málo přístavů, lodi u ostrovů nekotví. Ostrovy jsou proto neobydlené a málokdo o nich ví. Ostrov, o kterém bude řeč, se jmenuje Walleroo, což znamená ostrov Labyrint. Původní domorodci ho nepochybně tak nazvali proto, že skaliska, která ostrov tvoří, jsou samá jeskyně a připomínají včelí úl. Po celá staletí mořské příbojové vlny jižního Atlantiku útočily až do samého

středu ostrova, a když se moře vzedme a bouří, ostrov se chvěje. Řeknu vám, že to není příjemné a chvíli trvá, než si na to zvyknete.

Ostrov Labyrint patří Britům. Je asi pět mil dlouhý a tři čtvrtiny míle široký. Asi dvanáct mil od jižního cípu ostrova se nachází ostrov Vraků. Kdysi patřil Němcům, ale po válce ho získala jihoafrická vláda a zapůjčila soukromé velrybářské společnosti jako stálý přístav pro jejich lodě. V době, o které mluvím, ostrov Labyrint byl neobydlený s výjimkou příšery, nazývané divý jeskynní muž. Výraz je doslovný překlad z jazyka Hotentotů, posledních obyvatel ostrova. První obyvatelé ostrova byli prý Portugalci; asi před pěti stoletími. Postavili zde malé kamenné domky, vznikla vesnice; obydli tam ještě stále jsou. Nikdo neví, kdy a proč ostrov opustili. Možná, že už se jim tam znelíbilo, což není nijak překvapující, protože ze všech podivných míst, která jsem kdy navštívil, je ostrov Labyrint nejhorší. Prostě odešli a zbyly po nich polozřícené domky, kostel a hřbitov.

Nevím přesně kdy, ale nemohlo to být tak dávno, se tam usadili Hotentoti, kteří přišli z pevniny. Nepřišli proto, že by se jim tam líbilo. Bylo to na žádost vlády. Ta je tam poslala sbírat vejce tučňáků, která se skvěle prodávají v Jižní Africe a v luxusních londýnských hotelech. Dostávali šilink za kus, a také měli podíl na zisku, takže si nežili špatně. Vládní člun zajížděl k ostrovu pravidelně pro vejce a přivážel vše potřebné pro sběrače. Jednou však posádka vládního člunu zastihla sběrače vajec ve zvláštní náladě. Dlouho nechtěli říci, co je v nepořádku, ale nakonec přiznali, že jsou vyděšeni až k smrti něčím, co nazvali divý jeskynní muž. Popisovali ho jako obrovskou zarostlou a chlupatou lidskou postavu,

která v noci příšerně vyje a vyhrabává kosti zemřelých z hrobu. Posádka člunu domorodcům domlouvala, ale když člun zakotvil přístě, nenalezli námořníci ani vejce ani sběrače. Byli pryč. Některé z nich pak našli na pevnině. Domorodci řekli, že už nemohli na ostrově dál žít; divý jeskynní muž je svým řevem prostě vyhnal.

To se přihodilo asi dva nebo tři roky před naší návštěvou. Vláda poslala na ostrov pozorovatele, ale ti po strašlivém jeskynním muži nenašli ani stopu. Co tedy domorodci viděli? Že něco spatřili bylo nepochybné, protože všichni popisovali příšeru stejně. Mluvili o divém jeskynním muži jako o obrovském, chlupatém muži, který skákal ze skály na skálu a mával kyjem. Ve dne se nikdy neukázal, ale v noci běhal po ostrově, vyl a vrčel. Za rozbřesku zmizel v jedné z četných jeskyň, kterých bylo na ostrově nespočetně. Co to mohlo být za stvoření? Byl to člověk nebo zvíře? A Donald se rozhodl, že to zjistí.

Přistát na skalnatém ostrově nepřipadalo v úvahu. To bylo příliš nebezpečné. Ani písčný mořský břeh nebyl vhodný. Byl plný děr, což byla hnízda tučňáků a jiných mořských ptáků. Museli jsme si také dávat pozor, aby nám do vrtule nevlétl pták; ve vzduchu jich bylo opravdu mnoho. Někteří z nich byli pěkně velcí a srážka by byla pro letadlo velice zlá. I v tom, co mělo být přístavem, se převalovaly vysoké vlny. Nemohli jsme však počítat s tím, že by vlnobití ustalo, a tak jsme museli přistání risknout. Bigglesovi se podařilo dosednout přece jen s *Tulákem* na hladinu a pak s jistými potížemi dojet s letadlem na mírně se svažující mělčinu a zakotvit stroj lany a pytlý s pískem.

Vydali jsme se pátrat. Byli jsme přirozeně ozbrojeni – tedy všichni až na Donalda. Jako vždy měl na hlavě cylindr, byl oblečen v redingotu a nesl fotoaparát. Bláznivě věřil, že bychom mohli chytit divého jeskynního muže živého, a kdyby se nám to nemělo podařit, stačila by fotografie.

Našlapovali jsme mezi ptačími hnízdy směrem k vesnici. Zmiňuji se o tom, že jsme opatrně našlapovali, protože tučňáci se nám neuhnuli z cesty, a kdyby se k nim člověk příliš přiblížil, riskoval by ránu tučňákovým zobákem.

Vesnice vyhlížela opravdu smutně. Zřícené zdívo zarostlé trávou. Nejsem precitlivělý, ale je opravdu něco smutného na opuštěném lidském obydlí. Nejsem také pověřčivý, ale mohl jsem si snadno představit duše zemřelých portugalských kolonistů, jak procházejí malými domky, které postavili s takovým úsilím. Na hřbitově u kostela mezi nakloněnými kříži jsme našli první důkazy o tom, že zkazka o jeskynním muži byla pravdivá. Těla zemřelých byla pochována v nízké vrstvě hlíny na skalnatém podkladě, a tak se kosti a lebky válely okolo. Nebyl to hezký pohled a klidně přiznám, že mě zamrazilo. Biggles se rozhlédl; neřekl nic, ale bylo vidět, že uvažuje.

„Dobrá, pánové, myslím, že to je všechno, co se tu dá vidět,“ řekl konečně. „Podíváme se na druhou stranu ostrova.“

Dlouho jsme neviděli nic neobvyklého. Starý tulení samec se ke mně přikolíbal, zuby vyceněné, chlupy zježené. Vypadal nebezpečně, a kdyby nás úředníci v Capetownu neupozornili, že jsou tuleni chránění, byl

bych do něho vpálil kulku. Takhle mi ale nezbývalo než uskočit.

Obešli jsme kamennou výspu a před námi ležela malá zátoka. Strnuli jsme. Nikdy jste neviděli něco tak hrozného. Prostě jatka. Všude krev. Na písku, na kamenech, i voda u břehu byla rudá. Ale nikde nebyla žádná těla. Jediná živá stvoření na dohled byli žraloci v moři a těch tam bylo spousta.

„Pěkné místo na koupání,“ poznamenal Biggles s pohledem na vodu plnou dravců.

„Krásné místo na piknik,“ zamručel Algy.

„Pane bože, co se tu stalo?“ řekl Donald vážně. V obličejích byl celý zelený. „Je to opravdu strašné.“

„Vypadá to, že divý jeskynní muž se opravdu choval zuřivě,“ řekl Biggles. „Také se mi zdá, že divých mužů bylo víc. Nedovedu si představit, že by jeden člověk nadělal takovou spoušť.“

Biggles dořekl, sešel dolů, smočil prsty v krvi a přičichl. Mlčel. My také. Nebylo v podstatě co říci. Kdyby záleželo na mně, byli bychom v pěti minutách ve vzduchu a na cestě domů.

Biggles nás vedl zpátky k *Tulákovi*. Viděl jsem, že usilovně přemýšlí. Než jsme dorazili k letadlu, začínalo se šerit.

„Dáme ho na vodu,“ řekl Biggles.

„To je rozhodně dobrý nápad,“ prohlásil jsem.

„Nikam nepoletíš,“ řekl Biggles, jakoby četl moje myšlenky.

„Co tím míníš?“ zeptal jsem opravdu zneklidněn.

Biggles vzal Algyho stranou a tiše s ním hovořil. Algy přikývl. Pak se vrátili.

„Algy teď odletí do Capetownu,“ řekl Biggles. „My ostatní tu zůstaneme.“

„Proč? Vysvětlete mi to!“ ozval se poněkud zklamaně Donald.

„Zaplatil jste si cestu, tak na to máte právo,“ odpověděl mu Biggles. „Chci nalézt divého jeskynního muže – proto jsme sem přiletěli. Něco nebo někdo – nevím kdo nebo co je na tomto ostrově, a protože jsme při přiletu nadělali nevyhnutelně dost hluku, to stvoření určitě ví, že jsme tady. Je docela dobře možné, že nás celou tu dobu pozorovalo z některé z těch jeskyň. Až uvidí letadlo odlétat, bude si myslet, že jsme odletěli všichni a vyleze z doupěte – v to alespoň doufám. Algy se pro nás ráno vrátí.“

„Výborně!“ zvolal Donald, který se ničeho nebál.

Dostali jsme *Tuláka* na vodu a Algy odletěl do Capetownu. Krčili jsme se mezi skalisky až do tmy a pak jsme se tiše vydali do opuštěné vesnice. Zalezli jsme do trosek domku, sedli si na zem a čekali. Nebylo to nic příjemného, tak blízko hřbitova, na kterém se povalovaly všelijaké ostatky. Zpočátku byla naprostá tma. Pak vyšel měsíc, který už byl skoro v úplňku a osvětlil všechno téměř jako ve dne. Byla asi půlnoc, když jsem ucítil lehký dotek Bigglesovy ruky. „Je tu,“ vydechl.

A opravdu, proti obloze se rýsovala nehybná postava pokrytá vlasy či srstí a v ruce držela obrovský kyj.

„Půjďme a zmocníme se ho,“ zašeptal Donald.

„Ne,“ řekl Biggles. „Roztříštil by nám lebky jedním mávnutím svého kyje.“

Postava se mezitím dala do pohybu po hřbetu skály a brzy nám zmizela z očí.

„A teď se nám ztratil,“ zašeptal Donald.

„Pojďte za mnou, ale potichu, nesmí nás být slyšet,“ poručil Biggles, vyšel z domku a začal se plížit jako Indián ke skalnímu hřbetu. Museli jsme postupovat opatrně, trvalo nám pěkně dlouho, než jsme se ocitli na nejzažším jižním výběžku ostrova. Tam byly srázy vysoké asi osmdesát stop a dole úzký pruh písečné pláže. Podívali jsme se dolů, ale rychle jsme uskočili, když jsme spatřili světlo.

„Ale! Umí si poradit s ohněm,“ šeptl Donald.

„Umí si poradit s více věcmi,“ řekl tiše Biggles.

„Počkáme do rozbřesku, než se pohneme dál – nebude to trvat dlouho.“

Chvíli před rozedněním se mi zdálo, že slyším hlasy. Upozornil jsem Bigglese a oba jsme se podívali dolů. Na úzké pláži bylo sedm mužů, kteří vynášeli z jedné jeskyně neforemné balíky a rovnali je na hromadu. Asi o padesát yardů dál, v malé zátoce, kotvil člun.

„Co to je za lidi?“ syknul Donald.

Biggles se na něho pobaveně usmál. „Pytláci kožešin,“ odpověděl.

„Chcete říci, že ty balíky jsou kožešiny?“ zajíkl se Donald.

„Ano. Tulení kůže, které představují malé jmění. Jistě si pamatujete, že to je tulení rezervace a že patří jihoafrické vládě. Ti muži sem zřejmě dorazili z ostrova Wreck nebo z pevniny. Úkolem divého jeskynního muže bylo vyhnat odtud domorodce. Začal jsem mít podezření, co se tu děje, hned jak jsem viděl všechnu tu krev. Tam zabíjejí tuleně, utloukají je k smrti. Protože kdybyste tuleně zastřelil, udělal byste střelou v kůži otvor a zničil ji. Těla zvířat zbavených kůže házeli do moře – proto ti žraloci. Zůstaňte kde jste.“

Aniž řekl co se chystá udělat, Biggles se zvedl a opatrně sestupoval po srázu na místo, kde ho muži na břehu nemohli zpozorovat. Pak došel až k loďce, sebral ze země ostrý kámen a prorazil s ním dno. Člun se okamžitě potopil. Stejnou cestou se k nám vrátil.

„Teď se jejich situace poněkud změnila,“ prohlásil s uspokojením. „Jsou na ostrově uvězněni.“

„A co my?“ zeptal jsem se.

„Uvidíte,“ bylo všechno, co mi Biggles řekl.

Brzy nato začali muži nosit balíky zakrvácených kůží k loďce – či lépe řečeno k místu, kde loďka bývala. Když zjistili, že tam není, viditelně znervózněli. Provaz byl ještě zaklesnut o skalisko, a tak ji mohli vytáhnout na břeh. Uviděli proražené dno a začali nepředstavitelně zuřit. Pochopili, že nejsou na ostrově sami, jeden se podíval nahoru a zahlédl nás. Zalarmoval ostatní. Vytáhli revolvery a vyrazili za námi.

Stáhli jsme se k jednomu ze skalních hřbetů a drželi je v bezpečné vzdálenosti střelbou z pušek. V jedenáct hodin se vrátil náš *Tulák* na palubě nejen s Algym, ale také se čtyřmi ozbrojenými policisty. To bylo na pytláky příliš, ztratili šanci uniknout. Cestu jim navíc odřízla skupina námořníků, kteří se vylodili na pláži o něco níže. Později jsme se dozvěděli, že důstojník v Capetownu, kterému Algy celou věc ohlásil, se spojil s lodí pobřežní hlídky. Ta se ihned vydala k ostrovu a zasáhla.

Pytláci byli chyceni při činu a zatčeni. Při pozdějším výsledku přiznali, že skoro dva roky vyvražďovali na ostrově tuleně. Není divu, že jsme moc tuleňů neviděli! Gang vydělal spoustu peněz, a kdyby nás na ostrov nepřivedla Donaldova zvědavost, bylo by jim to pravděpodobně vše prošlo.

Celou činnost si pečlivě naplánovali. Nemohli začít, dokud na ostrově žili Hotentoti, a tak se rozhodli je vyděsit postavou děsivého jeskynního muže. Ten byl samozřejmě členem gangu. Velký černoš s dvěma nebo třemi kozími kůžemi ovázanými okolo těla. Pro věrohodnost otevřel několik hrobů a rozházel okolo nich kosti zemřelých. Představivost Hotentotů udělala zbytek. Ve dne pro něho nebylo nijak obtížné skrýt se v jedné z mnoha jeskyň.

Chudák dobrák Donald byl hořce zklamán, že neexistoval žádný děsivý jeskynní muž, že se nakonec ukázalo, že všechno byl podvod. Jistě ho však potěšil dopis od Jihoafrické vlády. Ta nám děkovala, že jsme učinili konec působení strašlivého zjevení. Hotentoti se na ostrov vrátili.

Ginger mrkl na hodiny. „No nazdar!“ vyjekl. „Nesmíme zmeškat nástup.“

DOBRODRUŽSTVÍ S MNICHY ZAHRADNÍKY

3

Důstojníci 666té stíhací eskadry seděli opření o stěnu maskovaného hangáru a čekali, až se zvedne ranní mlha.

„Leží pěkně dlouho,“ poznamenal Angus Mackail, oči upřené do šedé páry pokrývající letiště.

„Měla by se zvednout nebo jít dolů,“ zavrčel netrpělivě Tug Carrington. „Už mě nebaví takhle tu nečinně sedět. Poslyš, Gingere, co kdybys nám pověděl nějaký další příběh a ukrátil nám čas – víš co myslím, o tom směšném starém pánovi, doktoru Duckovi.“

„Myslíš Donalda,“ usmál se Ginger.

„Říkal jsi, že si vás najímal pravidelně, tak jste museli podniknout více cest.“

Ginger přikývl. „Máš pravdu. Přišel za námi ještě ten den, co jsme se vrátili z ostrova Labyrintu. Měl nový nápad. Měli jsme okamžitě vyrazit na neobyčejnou a jistě slavnou výzkumnou cestu, kde nás čekaly ty nejpodivnější věci, které nikdy nikdo neprozkoumal. Háček byl v tom, že většina těchto míst nebyla zanesena na mapě. Ovšem právě tato skutečnost je činila zajímavými, ale Biggles, který letadlo pilotoval, pak většinu cesty nadával, že tyhle výpravy do džunglí z něho dělají starce.“

„Ještě jedna a měl jsem bílé vlasy,“ poznamenal Biggles, který seděl na prázdném sudu od oleje. Pak se náhle zasmál.

„Pověz jim, Gingere, o mniších zahradnících,“ navrhl.

Lordu Bertiemu Lissie vypadl málem monokl. „O čem?“ vydechl.

„O mniších zahradnících též zvaných botanici léčitelé,“ odpověděl Ginger. „Povím vám ten příběh a pak si je můžete nazývat jak chcete.“

A poslyšte příběh, který vyprávěl:

Možná si vzpomenete, že jste četli v novinách – a ne tak dávno – o smrti cestovatele Wedsona – Bertrama Wedsona. Zemřel v psychiatrickém ústavu na nemoc, kterou lékaři nebyli schopni diagnostikovat. Na hlavě mu prý vyrostla jakási houba a její kořeny pronikly do mozku. Všichni se domnívali, že je nepřičetný – a skutečně ke konci života asi byl. Ale jediný člověk jeho příběhu věřil. Doktor Augustus Duck, řečený Donald. To on nám o všem pověděl.

Podle Wedsona, ukryt v údolí pod východními svahy And, žije podivný kmen bílých lidí. Prapůvodně to byli jezuité, kteří uprchli před hněvem španělského krále, spíše než by mu dali část zlata, které zde našli. Zmizeli v horách a nikdo je už nikdy neviděl. Nebylo pochyb, že je zabili Indiáni nebo že podlehli nemoci. Ale skutečnost byla jiná. Po přechodu hor se ocitli v údolí a objevili zde skalnatou náhorní plošinu a na té vybudovali klášter a natrvalo se usadili. Mimochodem, to všechno se přihodilo asi před třemi sty lety.

Jak asi víte, byli to mniši, kteří byli po celá staletí nejschopnějšími zahradníky. Pěstovali léčivé byliny a vyšlechtili i mnohé odrůdy ovoce, zeleniny a květin. Podle Wedsona tato zvláštní skupina mnichů, se kterou

se setkal, se propracovala v pěstitelství dál než kdokoliv jiný. Objevili velice pozoruhodné věci.

Například rozřídili a pojmenovali všechny vitamíny dávno před tím, než si evropští lékaři vůbec uvědomili, že něco takového existuje. Když je aplikovali v určitých dávkách, mohli zastavit nebo naopak urychlit stárnutí. Nemyslete si, že tomu věřím. Říkám vám jen to, co Wedson řekl Donaldovi.

Wedson zřejmě hledal v Andách zlato a snažil se dosáhnout Amazonky, když se před ním objevilo údolí ukončené skalnatou náhorní plošinou, která ho zaujala. Wedson měl samozřejmě domorodé nosiče. Ve chvíli, kdy jim řekl, že chce prozkoumat náhorní plošinu, zda by tam nenašel zlatonosnou žílu, pustili na zem břemena a dali se na útěk. Pro Wedsona to byla vážná situace, ale nebyl typem člověka, kterému by pár zběhlých domorodců zabránilo, aby učinil co si předsedl. A tak se vydal na náhorní plošinu sám. Musím vás upozornit, že tehdy o ztracených jezuitách a klášteře nevěděl nic.

Nedošel daleko, když ho přepadla skupina podivně vyhlížejících mužů. Byli bílí, ale nebyla to obyčejná bělost. Jejich pleť byla jako sníh, a jak mu později řekli, bylo to po složité vegetariánské dietě. Odvedli ho nahoru na plošinu, kde vyvolal pozdvižení. Chudák Wedson se snažil s nimi dorozumět a zkoušel všechny jazyky, které znal, a nakonec se mu podařilo trefit ten pravý. Jeho věznitelé, kteří se tak podivně chovali, hovořili zvláštní formou staré španělštiny. Zanedlouho přišel zřejmě vysoce postavený kněz a Wedsona proti jeho vůli položili na jakýsi stůl a velkým trnem ho bodli do paže. Okamžitě ztratil vědomí. Když přišel k sobě, kněz mu řekl, že bude jejich doživotním vězněm. Může odejít, jestli chce, ale

pokusí-li se o to, zemře strašlivou smrtí. Má totiž pod kůží vsazeno semeno a jediné, co může zabránit semenu klíčit a růst, je speciální šťáva z ovoce, kterou je možno získat pouze na této náhorní plošině.

Jinak řečeno, kdyby se Wedson nemohl této šťávy napít, semeno by rostlo a zabilo ho.

A tak zůstal. Počítal, že tam pobyl asi rok. Na zacházení si nemohl stěžovat, jednali s ním dobře a po nějakou dobu se zabýval studiem neuvěřitelných rostlin, které byly na plošině pěstovány nebo rostly divoce. Pak už ale začal mít všeho dost a řekl si, že žít dál tak jak žije, by bylo horší než zemřít. Myslel si asi, že to, co mu říkali o semenu zasazeném pod kůží, byla jen smyšlenka a že ho tak chtěli vystrašit, aby zůstal. Ale abych to zkrátil, vyrazil a po hrozných útrapách se dostal na pobřeží a odtamtud odplul lodí do Anglie.

Ještě dříve, než se nalodil, poznal, že semeno vzklíčilo. Cítil, jak ho pálí na lebce pod pokožkou. Šel za lékaři, odborníky, ale ti mu nedokázali pomoci. Rozhodl se tedy, že se vrátí na náhorní plošinu, aby si zachránil život, ale dříve, než se mohl vypravit na cestu, skončil v ústavu pro choromyslné. Lékařům samozřejmě řekl o semenu s prodlouženou dobou klíčení, ale ti došli k závěru, že se pomátl následkem utrpení v džungli. Nebohý člověk se nemohl vrátit na náhorní plošinu a zemřel.

To, co jsem vám teď vyprávěl, pověděl Wedson Donaldovi na smrtelné posteli. Tehdy s tím Donald nemohl nic dělat, ale když zjistil, že se letadlem dostane daleko a rychle, neměl stání a chtěl za každou cenu vyrazit a podívat se na plošinu – či spíše na její obyvatele. Chtěl vidět ty podivné a neskutečné rostliny.

A také, jak říkal, musí rozhodně prostudovat duševní vývoj těch bílých lidí, kteří nikdy nic neslyšeli o věcech jako motory, telefony a všem tom zmatku, který nazýváme civilizací.

A tak jsme letěli. Přiznám bez mučení, že přestože Biggles prohlásil, že si o všem udělal docela jasnou představu, myslím, že ani jeden z nás nevěřil Wedsonovu příběhu o úděsných rostlinách. Ale všechny nás to zajímalo.

Bylo by zbytečné popisovat, jak jsme se dostali do And. Nebyla to snadná cesta, nevěděli jsme, jak dlouho potrvá, a tak jsme měli velké zásoby a celou tu výbavu přístrojů, na kterých Donald trval na všech svých cestách. Nechápu, jak mohl snést to vedro s cylindrem na hlavě a v žaketu. Wedson mu udal polohu údolí a z letadla jsme uviděli i náhorní plošinu, přesně tak, jak ji Wedson popsal. Její úpatí pokrýval pás džungle. Na její nádhernou zeleň nikdy nezapomenu.

Letěli jsme nízko nad plošinou a opravdu jsme uviděli seskupení budov s čímsi jako chrámem uprostřed. Wedsonův příběh byl tedy pravdivý. Jediné, co nám ještě zbývalo ověřit, byla jeho zahradnická část.

Našli jsme travnaté místo k přistání, blízko zeleného pásu, kterým podle Wedsona vedla strmá stezka nahoru na plošinu. Nepřipadalo v úvahu přistát přímo na plošině; tam, kde nestály domy, byla obděláaná půda.

Jakmile jsme opustili letadlo, začal jsem myslet na semena, která vložili Wedsonovi pod kůži, protože pokud jsme mohli soudit podle rostlin, které jsme teď viděli, byl jeho příběh pravdivý. Nikdy v životě jsem nespatriil tak bujné rostlinstvo a Donald bledý rozčilením vytáhl okamžitě svůj poznámkový blok. To byl ale pouze

začátek. Zatím jsme viděli jen několik druhů trnitých keřů, které tvořily jakousi ochrannou hradbu před hlavním pásem vegetace. Většina z nich byla pokryta trny ostrými jak dýky. Některé tvořily jakési křoví podobně jako ostružiny, ale namísto drobných trnů měly na šlahounech obrovské ostny. Vykročil jsem k zelenému pásu, ale Donald se za mnou rozběhl.

„Dávej pozor!“ volal. „Kam chceš jít?“

Řekl jsem mu, že se jdu podívat na zelený pás zblízka, ale on ukázal na zem přímo přede mne a já jsem si všiml něčeho, co jsem před tím vůbec nezpozoroval. Nevím, zda jste někdy něco takového viděli. Říká se tomu španělský bajonet a opravdu ve Španělsku roste. Je to ve skutečnosti list, ale vypadá jako dýka, a také se tak chová. Probodne kůži, jakoby to byl list papíru. Kdybyste náhodou šlápli na jeden takový zrádný rapír, poranění se vám bude hojit celé měsíce. To co jsme viděli, vypadalo jako španělské bajonety, ale mnohem nebezpečnější. Rostlo to v šíři několika stop po celém obvodu zelené hradby. Pochopil jsem, že to není náhodné. Bylo to tam vysázeno.

„Tím by mohl projet pouze tank,“ ozval jsem se.

Souhlasil, ale připomněl, že touto zdánlivě neprostupnou zelení vede stezka, jen je třeba ji najít.

Trvalo nám chvíli, než jsme ji objevili, byla velice úzká a klikatá.

„Jak vidíme,“ řekl tehdy Biggles, „ti lidé vytvořili obrannou linii, která zřejmě nenapadla jediný civilizovaný národ. Toto by zastavilo vojska efektivněji než kulomety.“ Do toho se ozval Donald. „Když jste řekl obranná linie, myslel jste to možná obrazně, ale ona to

obránná linie skutečně je. Ti lidé nahoře to všechno zdokonalovali celých tři sta let.“

Zdůraznil, že veškerou energii, kterou civilizované národy vynaložily na technický rozvoj, zde tito lidé věnovali patrně botanice a zahradničení.

„Okamžik,“ řekl Biggles. „Čekají nás ještě nějaké další horory? Jestliže ano, bylo by lepší, kdybyste nám o nich řekli.“

„Ano,“ odpověděl Donald. „Jsou tu například máky. Wedson je nazýval máky smrti. Mají sytou zlatou barvu – a pokud se nemýlím, vidím v džungli záblesk zlata.“

Začal jsem ustupovat. „Jak zabíjejí?“ zeptal jsem se.

„Podle Wedsonova popisu, jsou tyto máky nepochybně křížencem opiových máků a popínavých rostlin. Jak jistě víte, opium jako droga se získává z oplodí opiového máku. Jestliže naříznete makovici, vytéká mléčná šťáva. Z usušené je opium. Rostlina je jinak neškodná. Popínavá rostlina reaguje na sebemenší vibrace. Chvěje se, vzpíná nebo klesá. Zkřížením těchto dvou rostlin ti neobyčejní lidé dokázali, že sebemenší vibrace způsobí, že mák vypustí do ovzduší cosi jako vůni, ale ve skutečnosti to je plyn a stačí se ho jednou nadechnout a upadnete do hlubokého spánku. A vůbec už není jisté, že se probudíte.“

Biggles se ozval sarkasticky. „Jsem rád, že jste se o tom, doktore, zmínil. Jestliže nechceme všichni spáchat sebevraždu – a já rozhodně nechci – pak nevidím důvodu, proč jít dál. Navrhuji, abychom se všichni vrátili k letadlu, navečeřeli se, dobře se vyspali a zítra ráno se můžeme pokusit se s těmi lidmi spojit. Jestliže jim dokážeme vysvětlit, že jim nechceme nijak ublížit, že náš zájem je čistě vědecký, ukážou nám možná jejich

botanické zahrady. Pakliže pěstují takovéto druhy venku, pak zahrady nahoře musí být fascinující.“

Doktor souhlasil.

Prošli jsme se tedy okolo pásu z dýk, dívali se nahoru na okraj plata, ale neviděli jsme ani známky života. Ve skutečnosti nás tamní obyvatelé celou dobu pozorovali, jak jsme se dozvěděli později. Při večeři jsme měli válečnou poradou a pak šli spát. Udělali jsme si co nejlepší pohodlí, rozložili jsme si deky pod křídly letadla a usnuli. Drželi jsme samozřejmě hlídky. Algy byl první, od osmi do dvanácti.

Těsně před půlnocí nás probudil. Měl nepříjemný pocit, že se něco děje, ale nemohl říci co. Když se ho Biggles vyptával, připustil, že to co slyšel, byly zvuky, jakoby padaly kroupy, ale slabě – což bylo absurdní, protože obloha byla jasná. Biggles řekl, že to jsou nervy. Algy nesouhlasil, a přísahal, že ho něco uhodilo do nosu. Prohlédli jsme okolí, ale všechno bylo, jako když jsme si šli lehnout – nebo se to alespoň tak zdálo.

Biggles střídal Algyho na další čtyři hodiny hlídky a pak byla řada na mně. Neviděl ani neslyšel nic. Stočil se pod křídlem a já pokračoval v hlídání. Utekla hodina a nic se nepříhodilo. Víte jak takové noční hlídky vypadají. Chodil jsem dlouho sem a tam, ale pak jsem si sedl a opřel se o podvozek letadla.

Těsně před úsvitem jsem zaslechl šum. Bylo to silnější než prostý šepot, jako když lehký vánek pohybuje listy stromu. Zvláštní bylo, že to vypadalo, jakoby zvuk přicházel ze všech stran najednou. Pak se něco hnulo pod mou botou, podíval jsem se dolů a viděl malou věc připomínající červa lezoucího ze země. Tedy myslel jsem si, že to je červ. Nijak mě to však nevyvedlo z míry.

Začalo svítat a já jsem se pořádně rozhlédl; nebyl to jeden červ, ale tisíce. Vylézaly všude, okolo celého letadla. Sklonil jsem se, abych si jednoho z nich lépe prohlédl a to, co jsem spatřil, ve mně vyvolalo pocit, že sním. Nebyl to červ, ale rostlina, malý výhonek se dvěma lístky na špičce. Než jsem stačil si ji důkladně prohlédnout, vyrazily jí po straně další dva výhonky.

Jak možná víte, v tropických zemích rostou některé rostliny neuvěřitelně rychle. Vzpomínám si, že jsem jednu takovou viděl – bylo to v Malajsku – ta vyrostla o dvě stopy denně. Mohli jste skoro pozorovat jak roste. Ale výhony okolo *Tuláka* se vytahovaly před vašimi očima, točily se a kroutily jen co vyrazily, spíš jako hadi než rostliny. Nemohu vám zazlívát, jestliže si myslíte, že si vymýšlím. Sám jsem nevěřil vlastním očím.

Asi minutu jsem jen seděl a zíral jako blázen, a během té chvíleky ta pekelná semena byla dvě nebo tři stopy dlouhá. Některá šplhala po letadle jako fazol šarlatový, který se pominul. Dovedete-li si představit fazol šarlatový, který vyroste šest palců za minutu, budete mít dobrou představu o tom, co to bylo za pohromu. A pak jsem náhle pochopil. Ten podivný zvuk připomínající mrholení, o kterém mluvil Algy, byla semena, která botaničtí experti z plošiny házeli dolů. Vzklíčila během několika hodin a teď rostla závratnou rychlostí. Za několik minut to vypadalo, že šlahouny pokryjí celé letadlo a připevní ho k zemi. Nebude pak šance odstartovat.

Zaječel jsem a všichni se probudili. Bylo už světlo a viděli jsme, že půda okolo letadla i dál už nebyla travnatou plochou, kterou jsme si vybrali k přistání. Purpurové býlí bylo všude.

Následovali jsme Bigglesova příkladu a vrhli se zuřivě na tu změť, trhali jsme ji i s kořeny ze země a strhávali z letadla, ale to jsme se mohli právě tak snažit zastavit mořský příliv. Biggles si uvědomil beznadějnost našeho počínání a křikl na nás: „Všichni do letadla – to je naše jediná šance!“

Během několika následujících minut to byl úplný bláznec. Rozběhli jsme se ke stroji. Zakopl jsem a plácl sebou jak dlouhý tak široký. Než jsem mohl vstát, výhonky se po mně začaly plazit. Vytrhl jsem je i s kořeny a dorazil k letadlu s girlandou okolo krku jako nějaký antický hrdina. Nějak se nám všem podařilo dostat se na palubu. Než Biggles nastartoval motor, plazilo se už po letadle asi čtyřicet nebo padesát lodyh, ale ukázalo se, že nejsou silnější než obyčejný plevel a nevydržely tah motoru o pěti stech koních. Na ohřátí motoru nebyl čas. Prodrali jsme se mořem býlí ve spršce rudých listů, podvozek a vzpěry omotané potrhanými lodyhami a konečně se vznesli.

Shora jsme se naposled podívali na plošinu. Připadalo nám, že se všichni obyvatelé shromáždili na jejím okraji, aby pozorovali náš konec. To se jim sice nepodařilo, ale bylo to o fous. Zamávali jsme jim a letěli domů.

Biggles vstal. „Pojďme, hoši, mlha se zdvihá. Odstartujeme.“

DOBRODRUŽSTVÍ SE ZPÍVAJÍCÍM KROKODÝLEM

4

Nadporučík letectva Ginger Hebblethwaite, v krátkých šortkách, ležel na břiše na zeleném trávníku, který lemoval břeh řeky, a požitkářsky užíval teplé sluneční paprsky.

Většina důstojníků jeho eskadry tam byla také; eskadra byla převelena do zálohy na krátký odpočinek. Okolo jedné strany letiště, kde trávili svůj volný čas, tekla řeka a v horkém, slunečném dnu lákala ke koupání. Z dálky bylo slyšet hukot motoru, který seřizovali mechanici v rámci generálky všech Spitfirů eskadry.

„Poslyš, chlapče, příliš ses ve vodě nezdržel,“ řekl Tex O’Hara Gingerovi.

„To ne,“ souhlasil Ginger. „Nemám takovou radost z koupání jako jsem míval.“

„Opravdu? Proč ne?“ zeptal se lord Bertie Lissie, který se k nim připojil.

„Protože,“ odpověděl Ginger pomalu, „ve chvíli, kdy si začnu koupání užívat, dotkne se mé nohy nějaká tráva nebo cokoli jiného a já si vzpomenu na krokodýla. Vyjel po tobě někdy krokodýl čelistmi, Bertie?“

„Ne, propánakrále to ne. Jen to pomýšlení mí nahání husí kůže.“

„Opravdu velmi nepříjemné,“ potvrdil Ginger přesvědčivě. „Prostě děsné.“

Tug Carrington nelenil a vpadl jim do řeči. „Tobě se, Gingere, někdy něco podobného stalo?“

„No ano. A co víc, nejen po mně vyjel, ale dostal mě.“

„Dostal tě?“ vykřikl Henry Harcourt nevěřicně.

Ozval se výbuch smíchu a pár posměšků.

„Ano, dostal mě,“ prohlásil Ginger vážně. „Ale je potřeba, abyste si uvědomili, že to nebyl obyčejný krokodýl. Tenhle mluvil. Byl to zpívající krokodýl z Congawonga.“

„To vypadá“ vpadl Angus Mackail, „na nějaké tvoje další dobrodružství s tím podivínem Donaldem.“

„Máš pravdu, taky že bylo,“ souhlasil Ginger.

Ze všech stran se ozvaly výkřiky „vyprávěj nám o tom“ a „pusť se do toho“.

Ginger se obrátil na záda, aby dopřál své hrudi sluneční lázeň a vyprávěl následující příběh:

Myslím, že jsem vám už před časem řekl, že náš zákazník, biolog doktor Augustus Duck, zvaný Donald, strávil většinu svého života sbíráním informací o věcech vzácných, výjimečných až neuvěřitelných. Pochybuji, že v celé jeho bláznivé sbírce bylo něco fantastičtějšího než jeho poznámky o zpívajícím krokodýlovi z Congawonga. Viděli ho a slyšeli celkem tři lidé, všichni spolehliví svědci. První byl major Kilton, britský důstojník ve Střední Africe. A britští důstojníci nelžou. Podivné zkazky se objevily ve vzdálené oblasti, která pod něho spadala, a tak se vydal zjistit, co je na nich pravdy. Nikdy se nevrátil zpět. Později proskočila zpráva, že ho snědli kanibalové. Vyšla ho hledat průzkumná skupina, ale jediné co našli, byly jeho boty, pár knoflíků a plechovka

s jeho doklady. Mezi papíry byl deník a v něm první zpráva o zpívajícím krokodýlovi. Druhý muž byl Monsieur Boulenger z belgické misionářské stanice. Vrátil se z džungle na pobřeží, kde podlehl horečce. V deliriu zmateně hovořil o mluvícím krokodýlovi z Congawonga. Třetí muž byl novinář jménem Davis, vyslaný jedním londýnským deníkem, aby zjistil všechno o hudebním zázraku – jak lidé začali nazývat tohoto neobyčejného krokodýla. Viděl ho a slyšel; ale jen s obtížemi se před domorodci spasil útekem. Když napsal svůj příběh, celý svět se prohýbal smíchy. Neměl sílu čelit takovému zesměšnění a odešel do ústraní. Jeho problém byl, že nemohl to, co napsal, ničím doložit. Žádné důkazy neexistovaly. Donald se rozhodl, že je nejvyšší čas, aby někdo uvedl věci na pravou míru a to jednou provždy. A tak vyzbrojeni puškami a několika málo věcmi, o kterých jsme si mysleli, že budou užitečné, a dobrým fotoaparátem jsme se vydali zjistit, kde přesně krokodýl žije a případně chytit ten hlasový zázrak z Congawonga.

Podle informací, kterých se nám dostalo, byla Congawonga domorodá vesnice, postavená na kraji malého jezera, které vytvořily vody horních přítoků řeky Konga. Nebylo jasné, zda je to místo v Belgickém Kongu, Francouzské rovníkové Africe nebo Britském Súdánu. Donald byl toho názoru, že se nejspíše nachází v Súdánu; bylo známo, že kult krokodýlů je mezi tamními obyvateli velmi rozšířen. O některých krokodýlech, kteří byli vybráni jako božstva, se říkalo, že jsou několik set let staří.

Počítali jsme, že největší hrozbou bude pro nás nezdravý apetýt domorodců. Tedy z jejich hlediska zcela

zdravá chuť dopřát si kousek lidské kýty. Samozřejmě jsme se soustředili na krokodýla, ale byli jsme v zásadě přesvědčeni, že až přijde čas, zazpívá nám úplně jinou písničku. Svou cestu jsme tajili, netoužili jsme ani v nejmenším, aby nás čekal, až dorazíme, nějaký vítací výbor. Je neuvěřitelné, jak rychle se v Africe zprávy šíří, když se v džungli objeví cizinci.

A tak jsme odstartovali ve starém dobrém *Tulákovi* a co nevidět si vybudovali na řece předsunutou základnu. Tři dny jsme kroužili nad oblastí, až jsme objevili jezero, které jsme hledali. Přirozeně jsme na něm nepřistáli. To by bylo jako skočit rovnou do lví jámy – nebo spíše do krokodýlího hnízda. Letěli jsme proti proudu řeky asi čtyři míle, přistáli uprostřed toku a rozbalili skládací kanoe, které jsme s sebou vzali. Ten samý večer jsme naložili všechno, o čem jsme usoudili, že budeme potřebovat a vypluli jsme k vesnici Congawonga. Neměli jsme žádný plán. Prostě a jednoduše jsme pádlovali a drželi se poblíž břehu. Biggles řekl, že se rozhodne co dělat, až bude mít lepší představu o tom, jak to na břehu vypadá.

Neměli jsme moc informací, na které bychom se mohli spolehnout. Podle deníku majora Kiltona krokodýl nežil přímo v laguně. Kvůli jeho hlasovému talentu pro něho vesničané vybudovali umělé jezírko. Na jedné straně jezírka postavili jakési obydlí, kde zvíře trávil většinu dne. Každý večer, v době krmení, se krokodýl ukázal na bahnitě, kluzké stezce k jezírku a prohlásil, že chce večeři. Šaman vesnice, který měl za úkol jeho přání vyslechnout, pak poslal vzkaz do vesnice. Domorodci sehnali, co si krokodýl přál, položili všechno na bahnitou

stezku, krokodýl zazpíval své díky a odtáhl si krmí do svého doupěte.

Víc jsme nevěděli – jen ještě to, že vesničané svého miláčka obdivovali. Ti, kteří se k němu dostali blíž, se cítili neobyčejně poctěni. My cizinci bychom však riskovali, že ucítíme v těle ostrý konec oštěpu.

Dostali jsme se bez problémů na okraj vesnice. Všechno zatím probíhalo poměrně snadno. Obtížná část našeho programu ležela teprve před námi. Háček byl v tom, že jsme nevěděli, na které straně vesnice jezírko leží. Po řece jsme se už dál plavit nemohli, zpozorovali by nás, a tak jsme tiše vystoupili na břeh. Donald nesl fotoaparát a my ostatní jsme byli ozbrojeni puškami a revolvery. Biggles měl v kapse pár granátů – pro všechny případy. Algy měl například dvouhlavňovou brokovnici nabitou hrubými broky. Tvrdil, že při napadení za tmy by díky rozptylu broků byla nejužitečnější. Nechtěli jsme samozřejmě nikoho zabít, protože nemluvě o lidském aspektu, mohli jsme se dostat do potíží s vládou. Jediné co jsme chtěli, bylo prohlédnout si aligátora, který si prozpěvuje.

„Myslím, že uděláme nejlépe, když tu počkáme na dobu krmení,“ rozhodl Biggles. „Tak se dozvíme, kde jezírko je.“

Čekali jsme. Asi po půl hodině jsme uslyšeli neuvěřitelné zvuky, které byste si mohli těžko představit. Bylo to hluboké, hrdelní chraptění a jak jsme tak naslouchali, zvuky přecházely do opravdových slov.

„On mluví,“ vydechl Donald. „Co říká?“

„Nevím,“ odpověděl Biggles. „Ve škole nás krokodýlí řeč neučili.“

„To snad není možné,“ zamumlal Donald.

„Není,“ odpověděl Biggles ponuře. „Pojďme blíž.“

Postupovali jsme opatrně k místu, odkud zvuky přicházely a po chvíli jsme spatřili jakousi kapličku se sloupy u vchodu. Byla z vypálené hlíny a natřená bílou barvou. Ve svitu měsíce vypadala jako z mramoru – skutečně působivé. Před ní bylo kulaté jezírko, asi třicet yardů široké, lemované kameny, podobné jezírkům v zahradách, kde lidé často pěstují lekníny. Mezi kapličkou a jezírkem byla cestička dlážděná kluzkými kameny.

Krokodýl právě vylézal z jeskyně. Otvíral a zavíral tlamu a musím přiznat, že po mně přeběhl mráz. Na kamenném kraji jezírka se horlivě klaněl šaman. Klečel a málem tloukl hlavou o zem. Byl oblečený do hadrů, pokrytý peřím a na obličeji měl masku. Jistě jste už viděli obrázek afrického šamana, nemusím ho popisovat do podrobností, ale rozhodně na něho nebyl příjemný pohled. Za ním se krčila skupina domorodců s oštěpy a bylo vidět, jak se třesou strachy. Nedivil jsem se jim.

Šaman řekl něco krokodýlovi a ten mu odpověděl.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal jsem se Bigglese.

„Nevím co si mám myslet,“ odpověděl Biggles. „Rád bych položil tomu odpornému chrčícímu ještěrovi několik otázek. Mohli bychom se něco dozvědět. Zatím budeme pozorovat, co se bude odehrávat dál.“

Krokodýl sestoupil po stezce plné bahna a opravdu to bylo obrovské zvíře – dobrých třicet stop dlouhé. Šaman promluvil krátce k domorodcům. Odběhli a zakrátko se vrátili se spoustou balíčků a hodili je na stezku. Předpokládali jsme, že je uvnitř maso. Krokodýl je bral jeden po druhém do tlamy a polykal. V denním světle by to mohlo vypadat jako něco směšného, ale věřte

mi, tam v africké džungli na tom nic zábavného nebylo. Při pohledu na to se nám dělalo zle.

Když krokodýl všechno sežral, zazpíval něco, co se podobalo neurčité písni. Šaman a domorodci začali pozadu ustupovat s velikým klaněním a skučením, jakoby je propouštěl sám nějaký král. Chvíli jsme čekali a jakmile byli z doslechu, vyrazili jsme vpřed.

Krokodýl se právě začal otáčet, aby se vrátil do kapličky, ale když nás uviděl, zastavil se a přikrčil. Zůstali jsme stát, dívali se na něho a on zíral na nás. Pak strašlivě zařval a vyrazil dolů po kluzké stezce, jakoby na nás chtěl zaútočit. Algy zvedl pušku, ale Biggles mu rukou odklonil hlaveň. „Nestřílej,“ řekl rychle. V tu chvíli zablýsklo světlo, které mě skoro oslepilo.

Bylo od Donaldova blesku. Přispěchal, aby příšeru vyfotografoval. Nato jsem spadl do jezírka. Bylo hluboké, s obtížemi jsem se dostal na hladinu a lapal po dechu. Voda páchla hnilobou. Ale to bylo to nejmenší. Krokodýl šel s řevem po mně. Snažil jsem se co nejrychleji vylézt na břeh, ale nebyl jsem dost rychlý a ta příšera mi sevřela nohu čelistmi.

Prožil jsem v životě pár nepříjemných chvil, ale tahle byla určitě nejhorší. Vykřikl jsem a marně se snažil nohu vyprostit. Mí přátelé na břehu se neodvažovali střílet z obavy, aby nezasáhli mě. Pak to Algy riskl a trefil příšeru do ocasu. Ta se dala na ústup a hrabala se nahoru po stezce – s Bigglesem v patách.

Pomyslel jsem si, že se zbláznil; šel za tím monstrem dovnitř kaple. Ozval se hrozný řev. Zněl, jakoby krokodýl trhal Bigglese na kusy. Zjistil jsem, že mohu běžet, což mě překvapilo, byl jsem si jist, že mám nohu pryč. Ale byla na svém místě a zdálo se, že v

pořádku. Nechápal jsem to, ale neměl jsem zrovna čas o tom přemýšlet.

Vyrazili jsme dveře kapličky a doktor rozsvítil baterku. Naskytl se nám neuvěřitelný pohled. Nebyl to Biggles, kterého krokodýl trhal na kusy, ale bylo to naopak. Strhl z krokodýla kůži! A co si myslíte, že se pod kůží objevilo? Chlap tmavší pleti, zřejmě ale míšenec. A aby byla situace ještě divočejší, promluvil na nás anglicky, s výrazným americkým přízvukem. Blekotal a prosil nás, abychom ho neukazovali domorodcům, roztrhali by ho na kusy.

To už jsme všichni věděli, co se tu asi dělo. Ten člověk, pologramotný a hloupý, byl ale natolik mazaný, že si vymyslel, jak vydírat svoje ještě hloupější bližní. Potrava, kterou právě dostal, ležela rozházená po zemi. Byl tam kaučuk, kokosové ořechy a jiné věci vhodné k obchodování. Bylo tam i trochu zlatého prachu.

Později se ukázalo, že šaman s ním byl spolčen a dělili se o výdělek. Míšenec přes sebe každý večer přehodil starou krokodýlí kůži a nebylo pak nijak těžké přesvědčit důvěřivé domorodce, že kdyby nevyhověli krokodýlímu božstvu, postihlo by je strašné neštěstí.

Zatím to ale vypadalo, že neštěstí postihne nás. Domorodci uslyšeli řev a ozbrojeni oštěpy se vraceli k nám. Když nás uviděli, začali vydávat zvuky podobné psímu kňučení. Biggles zvedl ruce nad hlavu a křičel na ně, aby přestali vřeštět. Ale jeho hlas zapadl v hluku jejich křiku a dupotu. Začali tančit, skákali, točili se, bylo to velmi zneklidňující.

Biggles prohlásil: „Zaútočí každou chvíli, pokud něco nepodnikneme. Už vím! Pomozte mi jeden z vás.“

Šel jsem s ním a odkryli jsme úkryt – úkryt zpívajícího krokodýla z Congawonga. Jakmile domorodci uviděli, co je uvnitř, ztuhli na místě jako zasažení bleskem. Ticho bylo ještě hrozivější než před tím jejich jekot.

Biggles toho využil a vykřikl: „Mluví někdo z vás anglicky?“

Starý šedovlasý bojovník postoupil dopředu. Jeho angličtina by v BBC neprošla, ale byla lepší než nic. Pochopili jsme, že strávil nějaký čas na pobřeží a pochytil tam domorodou angličtinu. Biggles ho požádal, aby řekl náčelníkovi, že krokodýlí božstvo byl podvod, že v kůži krokodýla se skrýval člověk a celou tu dobu je okrádal. Šaman začal povykovat a chtěl ho umlčet.

Chvilku byla situace opravdu nejistá. Všichni mluvili najednou, jeden přes druhého. Šaman ječel. Biggles popadl chlápka, co uměl trochu anglicky a ukázal mu viníka. Algy a já jsme byli ve střehu, pušky natažené, prst na spoušti, pro případ, že by se ta pro ně naprosto neočekávaná zpráva obrátila proti nám. A pak najednou bylo ticho ještě hrozivější. Rozhlédli jsme se a uviděli Donalda oblečeného jako vždy v žaketu, s cylindrem na hlavě. Postupoval k davu. Vypadalo to jako naprostá sebevražda. Volali jsme na něho, aby se vrátil, ale marně. Když byl jen několik yardů od oštěpů, zvedl svůj fotoaparát a puf, zase zazářil blesk. A už to bylo. Domorodci, kteří už zažili a ještě nestrávili jeden šok, nemohli se smířit s dalším. Začali ustupovat. Pak ztratili hlavu a dali se na úprk. Biggles držel za paži starého muže, který mluvil naší řečí, dal mu hrst cigaret a řekl mu, aby se vrátil do vesnice a vysvětlil jim, jak to všechno bylo. Což snad udělal, ale úplně jistý si tím

nejsem. Jen co byl břeh prázdný, běželi jsme co nejrychleji pro kanoe a vyrazili k letadlu.

Podvodného míšence jsme vzali s sebou a předali ho policii. Ta nás vyslechla a uvalila na něho vazbu. Nevím jak skončil. Byl ve vězení, když jsme odlétali.

A to je všechno. Teď už víte, proč trochu znervózním, když plavu a něco se dotkne pod vodou mé nohy. Vzpomenu si na toho krokodýla a představuji si, jak se do mě zarývají jeho zuby. Důvod, proč jsem nebyl zraněn, když mě zpívající krokodýl chytil za nohu, byl celkem jasný. Ten chlápek v kůži krokodýla sice pohyboval čelistmi, ale nemohl opravdu silně sevřít nějaký předmět, v tomto případě mou nohu.

A tak zpívající krokodýl z Congawonga skončil a tím i celý příběh.

Ginger vstal a sáhl po svých šatech. „Začíná být chladno,“ prohlásil. „Jdu do jídelny na šálek čaje.“

DOBRODRUŽSTVÍ V PODIVNÉ JESKYNI

5

Letecký poručík Angus Mackail vzal do ruky kousek duralu z pracovního stolu, u kterého seděl, uložil ho do pouzdra na cigarety a zastrčil do kapsy.

„Podivný materiál, je lehký, ale pevný. Rád bych věděl, co by si bez něho počali výrobci letadel,“ poznamenal k důstojníkům, kteří ho pozorovali. „Pánové, je pět hodin. Jdu do jídelny na šálek čaje.“

Všichni se zvedli a vydali se do důstojnické jídelny.

„Když už mluvíme o kovech,“ poznamenal Algy Lacey, „měl jsem jednou příležitost poznat vzorek kovu, který je tak vzácný, že o něm vědci nevěděli po tisíce let. Tvrdilo se, že neexistuje, dokonce že nikdy neexistoval.“

„Jak se tedy o něm lidé dozvěděli?“ zeptal se podezřívavě Tug Carrington.

„Protože je zmiňován v několika starověkých písemnostech.“

„Jak se ten kov jmenuje?“ zvídal Henry Harcourt.

„Orichalkum.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„To málo lidí. Nikdo ho neviděl ani kousek, celá tisíciletí, až do doby, než jsme ho s Bigglesem, Gingerem a doktorem Duckem znovu objevili na Borneu. Orichalkum je záhada, která přežila věky.“

„Pověz nám o tom víc,“ požádal Henry.

„Když se do toho pustím, začneme se dohadovat, zda existovala nebo neexistovala Atlantida. Celá léta se o

tom vedou debaty. Nikdo nezná fakta a nikdo je nebude pravděpodobně znát ani v budoucnu. Tedy pokud by se nepodařilo vypustit vodu z Atlantiku. A to by nebyla lehká práce. Starý Platón hovořil hodně o Atlantidě, přestože zmizela dlouho před dobou, ve které žil – asi Čtyři sta let před Kristem. Podle Platóna měli obyvatelé Atlantidy velice vyspělou civilizaci. Byli to velmi zruční řemeslníci, zpracovávali zlato, stříbro a orichalkum. I když tento posledně jmenovaný kov měl, zdá se, podivné vlastnosti. Jeho barva byla jasně červená a vyzařovala jakoby vnitřní oheň. Jiní starověcí autoři se o něm zmiňují také, a protože jejich popis souhlasí, zřejmě je na tom něco pravdy. To je v podstatě všechno, co o něm vím.“

„A chceš říci, že jste nějaké kousky toho kovu našli?“ vykřikl Henry.

Algy pokrčil rameny. „No, našli a nenašli.“

„Pověz nám co se přihodilo.“

„Já ne,“ protestoval Algy. „Mně byste nevěřili. Řekněte Gingerovi, ať vám to poví, byl u toho.“

„Nebylo to právě úspěšné dobrodružství,“ ozval se Ginger poněkud smutně.

„To nevádí, ven s tím,“ požádal Tex O'Hara.

„Nedají ti pokoj, dokud se do toho nepustíš,“ vložil se do rozhovoru Biggles, který debatě naslouchal s lehkým úsměvem na tváři.

Ginger přikývl. „Tak dobrá. Řeknu vám to při čaji.“ Poslyšte co vyprávěl:

Mohu vás ubezpečit, že cílem této cesty, kterou jsme podnikli s doktorem Augustem Duckem, řečeným Donald, původně nebylo najít orichalkum. Nikdy jsem o

něm ani neslyšel. Po pravdě nikdo z nás ani netušil, co na Borneu najdeme. Ale začnu od začátku.

Musím nejprve říci o řadě podivných informací, které získal Donald. Byly vždy založeny na něčem konkrétním. Tím myslím, že nás nikdy nevodil za nos. Když jsme se dostali k cíli, bylo tam vždy něco, co potvrzovalo šířené pověsti, i když se věci vyvíjely poněkud jinak, než jsme čekali. My už jsme si na jeho pokulhávající historky zvykli, ale musím přiznat, že moje důvěřivost byla poněkud otřesena, když se jednoho dne objevil a řekl nám, proč se rozhodl jet na Borneo. Biggles ho požádal, aby nám pověděl víc a on vytáhl starodávňý časopis z viktoriánské doby – Rodinný zábavník z roku 1880.

V časopise byl článek, údajně pravdivý, napsaný jakýmsi Tuanem Sommersem, plantážníkem na Borneu. Vybudoval tam farmu na úpatí pohoří Leelong. Abych byl stručný, vyrozuměli jsme z článku, že v jedné části pohoří byla jeskyně. Všechno v ní bylo bílé – ale nebyla to křída. Řeknu-li všechno, tak myslím všechno. I červi byli bílí. Rostliny tam měly bílé listy a bílé květy. V době, kdy byl článek napsán, byl svět plný podivuhodných věcí a nikdo nepovažoval za nutné se takovou neuvěřitelnou zprávou zabývat. Souhlasili jsme s doktorem, že je to zajímavé. Biggles se samozřejmě Donalda zeptal, zda má v úmyslu potulovat se po Borneu a hledat jeskyni, která tam možná je, ale také možná není. Poukázal na skutečnost, že můžeme stěží očekávat, že by Tuan Sommer, který ten článek napsal asi před šedesáti lety, tam mohl ještě být – nebo dokonce být naživu.

Donald si odkašlal a předložil několik dalších písemností. Bylo jasné, že se už v té věci činil. Poslal

telegram na předsednictvo vlády v Sarawaku a dostal odpověď, že starý dobrý Tuan Sommers zemřel, ale jeho syn Tuan Sommers junior je živ a pokračuje ve farmaření na rodinné půdě. Další telegram poslal Donald vzápětí Sommersovi mladšímu s dotazem, zda tam jeskyně stále je a pakliže ano, zda bychom ji mohli prozkoumat. Obsahem telegramu byl i dotaz, zda je tam někde poblíž místo, kde by mohl přistát hydroplán.

Odpověď přišla „ano“. Pokud ví, jeskyně tam stále je, přestože on – Tuan Sommers junior ji nikdy neviděl. Domorodci, kteří věří, že tam straší, se k ní nikdy nepřibližují. S hydroavionem by bylo možné přistát v úzkém rameni poblíž jeho bungalowu. Ten je asi dvacet mil vzdálen od místa, kde se má jeskyně nacházet. Nejen že vyčistí řeku, tak bychom mohli snadno přistát, ale bude mu potěšením přijmout nás pod jeho střechou po dobu našeho pobytu.

Zdálo se, že cesta bude bez problémů, prostě piknik, což v podstatě do jisté míry i byla. Ale jak uslyšíte, opravdu jen do jisté míry.

Celkem nám to se vším všudy trvalo asi měsíc, než jsme se dostali do Mojuku. Tak se Sommersova farma jmenovala. Nijak jsme nepospíchali. Vzhledem k tomu, že tam jeskyně byla nejméně šedesát let, nebyl důvod obávat se, že by měla zmizet právě teď. Přistáli jsme pohodlně na řece a zjistili jsme, že mladý Sommers je velmi příjemný chlapík. Byl zřejmě potěšen, že jsme přijeli. Ve svém sídle v džungli měl málo návštěv a musím říci, že nás pohostinně přijal.

Když jsme se ale podívali na džungli, na těch dvacet mil cesty, která ležela mezi námi a jeskyní, už to tak dobře nevypadalo. Blízko jeskyně nebylo žádné místo

vhodné k přistání. Bylo jasné, že se k jeskyni budeme muset vydat pěšky. Navíc celá cesta znamenala stoupání. Jeskyně byla ve výši asi deseti tisíc stop. Sommers s námi nemohl bohužel jít. Musel dolů na pobřeží, kde se měl zúčastnit jakési porady vládních činitelů, ale navrhl nám, že s námi pošle jednoho ze svých punanských vůdců. Neměl jít s námi až k jeskyni. Tak jako ostatní domorodci se jí bál, ale bylo dohodnuto, že nás dovede alespoň na místo, odkud se k ní bez potíží dostaneme.

A tak jsme vyrazili. Sommers zapřísahal Donalda, aby se oblékl vhodněji, ale starý pán kategoricky odmítl vzdát se svého cylindru a žaketu. Prohlásil, že je nosí celý život – což bylo na jeho oděvu opravdu vidět – a neodloží je rozhodně kvůli nějaké džungli. Nevím, jak se mu podařilo se v tom vedru nerozpustit. V bambusových houštinách, kterými jsme museli nejprve projít, bylo strašné vedro, lepkavé, vlhké. Útočila na nás hejna moskytů a nebyla nouze ani o hady. Šustili okolo nás a viseli z větví stromů. Ale nejhorší byly pijavice. Tak jako ve všech tropických džunglích. Vůbec nerozhoduje, co máte na sobě, pár těch malých potvůrek se vždycky dostane pod vaše oblečení a přisaje se vám na kůži. Museli jsme se často zastavovat, abychom je ze sebe dostali.

Fascinovaly mě houby. Nejpodivnější tvary, jaké jste kdy viděli, ve všech barvách duhy. Všude visely láčkovky jako obrovské vaky hniјící vody. Když jste na některou sáhli, vylila se na vás pinta páchnoucí tekutiny, plná chčipých much a pěkně vám stekla po krku. Všechno jsme to přijímali jako nevyhnutelné.

Ve výšce čtyř tisíc stop jsme vstoupili do nového světa. Četl jsem kdysi o mechových lesích na Borneu, ale

autor jim ve svém popisu zůstal dlužen. Každý centimetr pudy, každý kmen stromu, každá větev byly pokryty mechem. Visely ze stromů v pruzích, v závěsech, takže vám připadalo, že procházíte pohádkovou jeskyní ozářenou světlezeleně. Všiml jsem si také několika překrásných orchidejí, ale kvůli tomu všemu jsme nepřišli. Bylo teď už menší horko a šlo se lépe.

Došli jsme v předpokládané době k místu, kde se Ulu, náš punanský vůdce, zastavil a řekl nám, že dál už nepůjde. Mluvil slušně anglicky, pracoval léta pro Tuana Sommerse. Ale staré pověry v něm byly zřejmě stále zakořeněny a pevně jim věřil.

Podle Donaldova výškoměru jsme nyní byli ve výši devíti tisíc stop, stále ještě v mechovém lese, ale mech byl již méně bohatý, stromy byly nižší a pokřivené. Ulu nám ukázal na jakýsi převis asi pět set stop nad námi a řekl nám, že tam bychom měli jeskyni najít. Řekl, že na nás počká, i když si není jist, že nás ještě někdy uvidí. Přestože jsme vyšli za rozbřesku, bylo již jedenáct hodin, což znamenalo, že jsme za šest hodin ušli dvanáct mil. Byl to v džungli se značným stoupáním slušný výkon. Ulu řekl, že počká několik hodin. Když se nevrátíme, pochopí, že se nás zmocnili ďáblové a vrátí se bez nás. Rozhodně nechtěl zůstat v džungli po západu slunce.

Uvážili jsme, že cesta zpět, dolů z kopce, by nám neměla trvat déle jak čtyři hodiny, a tak jsme měli na naše výzkumné pátrání času dost, celkem do tří hodin odpoledne. Noc v džungli jsme nechtěli strávit ani my. Všichni jsme byli toho názoru, že nám čtyři hodiny budou stačit. Tak jsme vyrazili a opravdu jsme jeskyni našli, spíš než jeskyni takovou úzkou štěrbinu ve skalní stěně. Před jeskyní byla vrstva mechu až neuvěřitelně

silná – ale mech nebyl zelený. Byl špinavě bílý a suchý, praskal nám pod nohama. Narazili jsme na obrovského hroznýše, který se plazil mechem a měl stejnou barvu. Zdálo se, že je nemocný, nepokusil se na nás zaútočit. Plazil se jen s velkou námahou. S rozsvícenými baterkami jsme vstoupili do jeskyně.

Stačil jediný pohled a pochopili jsme, že starý Tuan Sommers nelhal. Neříkám, že byla jeskyně bílá hned u vchodu. Byla spíš světlešedá. Jak jsme postupovali dál, byla světlejší a světlejší a konečně křídově bílá, bílá jako sníh. Neuvěřitelný pohled. A pak jsme začali vnímat podivné věci. Protože bylo všechno bílé, viděli jsme pouze stíny. Vrazil jsem do bílého křoví, které jsem prostě neviděl a Algy skoro šlápl na silného hada, který byl bílý jako zem. Had, nehezká potvora s trojúhelníkovou hlavou, zasyčel a odplazil se dál do jeskyně. Podívali jsme se na keř. Květ podobný orchideji byl bílý. Listy byly bílé, lodyhy byly bílé, a tak jste je mohli rozpoznat jen podle tvaru. Seděly na nich mouchy, bílé mouchy a bílí netopýři nám létali nad hlavou. Ve světle našich baterek vypadali jako obrovští bílí motýli.

Donald byl samozřejmě nadšením bez sebe. Přišel na to, že ten bílý povrch bylo možno setřást jako jemný prach. Sebral ze země bílého červa, nechal ho lézt po dlani a ukázal nám, že má ruku bílou. Udělal jsem totéž s listem.

„Je to nějaká usazenina,“ prohlásil Donald.

„Usazenina čeho?“ zeptal se Biggles.

„To musíme právě zjistit,“ odpověděl Donald a přičichl si k dlani. „Myslím, že to je jakási kovová substance,“ rozhodl. „Uděláme nejlíp, když odloupneme kousek skály a prohlédneme ji venku na světle.“

Ještě při řeči urazil kus stěny a požádal mě, abych ji vynesl ven. Když jsem se sklonil, abych ji zvedl, byl jsem překvapen její vahou. Jednou, když Biggles provozoval dopravní společnost, pomohl jsem mu převézt nějaké zlato a to je opravdu těžké. Ale tenhle materiál? Měl jsem zvednout jen malý kousek, ale trvalo mi věčnost, než jsem ho vytáhl ven.

První věc, které jsme si povšimli, byla barva. Část vystavená světlu byla stále ještě bílá, ale druhá strana byla sytě rudá. Nebylo pochyb, že se jednalo o jakýsi kov. Donald zřejmě vyveden z míry začal mumlat cosi o orichalku. Slyšel jsem to slovo poprvé.

Pak se přihodila podivná věc. Z té hmoty se začalo kouřit. Dotkl jsem se jí a vykřikl. Byla horká. Mohli jsme jenom předpokládat, že to bylo proto, že byla vynesena na světlo. Uvnitř jeskyně byla docela chladná.

Biggles mi řekl. „Co tě tak poděsilo? Úplně jsi zbledl.“

Odpověděl jsem, že nic. Podíval jsem se mu na obličej. Byl bílý. „Ani ty nevypadáš dobře,“ řekl jsem.

Byl to starý dobrý Donald, který pochopil pravdu. „Pane Bože! Oxydace! Jestli tu zůstaneme, budeme všichni pokryti kovem.“

Měl pravdu. Podíval jsem se na svoje ruce. Byly bílé, strašné. „Poslyšte, vypadneme odtud,“ navrhl jsem.

Kus kovu, který jsem vytáhl před jeskyní, začal rudě zářit. Byli jsme od něho dost daleko, ale cítili jsme žár, který z něho sálal. Donald odmítal odejít, dokud si z něho nevezme vzorek. Když jsme se pak podívali ke vchodu do jeskyně, čekal nás další šok. Ven se valil kouř. A jak usoudil Donald, asi působením vzduchu na stěnu, z které odloupl kus horniny. Ale nejhorší byl ten kus ležící

venku. Řekl jsem vám, že mech a tráva byly suché jako troud. Začaly hořet a za pár minut bylo všechno kolem v plamenech. Vzali jsme nohy na ramena, abychom zachránili holé životy.

Nevíme, co potom následovalo. Donald se domníval, že žár venku musel mít vliv na zoxidovaný vnitřek jeskyně a ta začala zářit. Jisti jsme si nebyli. Všechno co vím je, že když jsme se ohlédli z místa, kde jsme zanechali Ula, celý převis zářil bílým světlem, které tak oslepovalo, že jste se nevydrželi na něj dívat. Ulu byl pryč. Asi ztratil nervy, když spatřil kouř a vzal nohy na ramena.

V horku a kouři, které se valily dolů údolím, jsme prchali, jako bychom hnali útokem. A co horšího, zoxidování nám podráždilo kůži, a když jsme se vrátili na farmu, všude, kde se naše pokožka dostala do styku s kovem, blyštěla. Díky pohostinnosti Tuana Sommerse jsme u něho zůstali víc než měsíc a celou tu dobu jsme se léčili.

Mohu se jen dohadovat, co by se stalo, kdybychom zůstali v jeskyni déle. Asi bychom na následky oxidace zemřeli.

Po návratu Donald sepsal zprávu pro Královskou společnost a do hor se vypravila jiná skupina a provedla další výzkum. Ale jeskyně nebyla k nalezení. Celá část hory, kde byla, se spekla do kompaktního masívu s povrchem hladkým jako sklo. Jestli orichalkum uvnitř – bylo-li to opravdu orichalkum – vyhořelo nebo tam zůstalo, nikdo neví.

Jestli tam je, tak ať tam, pro mne za mne, zůstane. Rozhodně netoužím po nějakém brnění.

Ginger vstal. „A to je, chlapci, všechno. Jdu se podívat na svůj stroj. Při létání má těžký ocas.“

DOBRODRUŽSTVÍ V PURPUROVÉM MRAKU

6

Přípozdívalo se. Oheň krbu důstojnické jídelny, do které se nahnuli důstojníci Šesté létací perutě, příjemně plápolal. Poručík letectva Bertie Lissie podřimoval v křesle. Někteří důstojníci si četli. Několik letců spolu tiše hovořilo.

Henry Harcourt, který seděl vedle Gingera, ticho přerušil.

„Poslyš, Gingere, přemýšlel jsem o všech těch dobrodružstvích, která jste prožili s doktorem Augustem Duckem. Jedna věc mi není jasná. K čemu ty cesty nakonec byly? Objevili jste vůbec něco opravdu významného? Dosáhli jste něčeho opravdu užitečného?“

„Jistě,“ odpověděl okamžitě Ginger. „Na ostrově Labyrintu jsme udělali přítrž vraždění gangu, který vybíjel tuleně kvůli kůžím. Tím, že jsme odhalili pravou tvář zpívajícího krokodýla, jsme usnadnili život prostoduchých domorodců.“

„Ano, to vím, ale myslel jsem spíše na stránku vědeckou, která měla být hlavní náplní vašich expedic.“

Ginger se na chvíli zamyslel a pak odpověděl. „Předpokládám, že si budeš myslet, že přeháním, když řeknu, že jsme možná zachránili americký kontinent před úplnou devastací. Nazval bys to významným úspěchem? Nejspíš ano.“

„To určitě,“ přitakal Henry. „Myslíš to ale vážně?“

„Naprosto. Donald je dokonce přesvědčen, že jsme zachránili celý svět – i když obyvatelstvo zeměkoule o tom nic neví.

Nechci tvrdit, že to tak úplně bylo, ale Donald je o tom přesvědčen a on není blázen. Ale protože jsem u toho byl, a tak by můj názor mohl vypadat jako výraz ješitnosti, chci říci, že doktor nebyl daleko od pravdy. Před pěti lety lidé a tedy i vy jak tu sedíte, netušili ani v nejmenším, že se tvoří rudý mrak smrti.“

„Kde to bylo?“

„Ve Střední Americe. Nad státem Nicaragua.“

„A co to bylo za mrak?“ nevzdával se Henry.

„To je dlouhá historie.“

„Nevadí, jen se do toho dej a povídej.“

„Fakt, Gingere,“ vložilo se několik dalších, kteří poslouchali.

„Dobrá,“ souhlasil Ginger a vyprávěl následující příhodu:

Letěli jsme po trase Pan-Americké společnosti z Jižní Ameriky do Spojených států v našem staříčkém, ale spolehlivém *Tulákovi*. Neměli jsme v úmyslu přistát v Nicaragui, ale dostali jsme se do proti větru a ukazatel paliva klesl více, než bylo žádoucí. A tak Biggles zamířil s *Tulákem* do Managui, hlavního města Nicaragui, aby palivo doplnil. Nijak jsme nepospíchali a rozhodli jsme se, že zůstaneme ve městě přes noc.

Nicaragua je krásné úrodné místo, ale jako většina zemí ve Střední Americe je zaostalá. Obyvatelstvu to starosti nedělá. Žije šťastně svým vlastním poklidným životem pod opravdu demokratickou vládou. Jsou to většinou zemědělci a půda jim poskytuje docela slušné živobytí. Vybázejí kávu a banány – zmiňuji se o tom z důvodů, které později pochopíte.

V době, kdy jsme tam byli, všichni mluvili o rudém mraku. A tak večer na terase u kávy se Biggles, který umí španělsky, zeptal jednoho hosta, proč je takový poprask kvůli jakémusi mraku. Dozvěděli jsme se, že všechno začalo asi před rokem.

Po řece Matagena přijela kanoe, na palubě s rodinou, která vlastnila nahoře ve vnitrozemí banánovou plantáž. Jejich příběh byl smutný. Vyprávěli, že jednoho večera se na západ od jejich plantáže objevil purpurový mrak. Ocitl se nad nimi v noci a ráno po něm nebylo ani stopy. Ale nebylo také ani stopy po plantáži. Všechno s výjimkou tvrdého dřeva zmizelo. Země byla zcela holá. Nezůstal ani lístek, ani stéblo trávy. Nešťastní majitelé pozemku byli na mizině. Opustili svou farmu a sjeli dolů po řece. V místních novinách o tom vyšla kratičká zpráva, ale nikdo jí nevěnoval velkou pozornost.

Pak začaly přijíždět další a další loďky i větší lodě a to, co lidé vyprávěli, bylo vždy totéž. Stejný purpurový oblak, který se objevil večer a všechno pod ním zmizelo. Jedna věc však byla významná. Zprvu nebyl oblak veliký, asi tak v ploše akru. Ale pozdější zprávy udávaly, že se stále zvětšuje. Koncem šestého měsíce se z něho stala opravdu hrozba, nejen co do rozměrů, ale také pro obrovskou devastaci, kterou způsoboval. V době, kdy jsme dorazili my, téměř celá severovýchodní část země se proměnila v pustinu. A mrak se stále zvětšoval.

Ale úřady tam jsou klidné, bezstarostné a co jde odložit na zítřek, odloží. Je pravda, že vláda ustavila zvláštní výbor, aby vyšetřil celou záležitost, ale ten se stále ještě dohadoval o přístupu k celému problému. Lidé, kteří si dělali největší starosti a naléhali, aby se okamžitě něco podniklo, byli američtí ředitelé

ovocnářských společností. Ale těch nebylo bohužel tolik, aby se daly věci opravdu do pohybu.

Když jsme večer o celé věci hovořili, viděl jsem, že Biggles a Donald považují purpurový oblak za vážnou věc. Jestliže se oblak stále zvětšoval, bylo jen otázkou času, kdy přesáhne hranice Nicaragui. Sousední země, Kostarica, Salvador a Honduras by byly další oběti pohromy a po nich by přišla Severní a Jižní Amerika. Při rychlosti, s jakou mrak rostl, by nakonec mohl zničit celý svět.

Po naší debatě se Biggles a Donald vydali do sídla zvláštního výboru. Chtěli zjistit, zda bychom nemohli nějak pomoci, tím spíše, že jsme měli letadlo. Když dorazili do výboru, byl tam právě americký plantážník Silas Welmer a stěžoval si, že nebyla přijata žádná opatření. Přivítal Bigglesovu nabídku a přesvědčil výbor, aby ji přijal. Nabídka byla lákavá: zjistit, z čeho mrak je.

Vyrazili jsme za soumraku a dorazili jsme ten samý večer do kraje napadeného purpurovým oblakem. Vybudovali jsme si základnu na jezeře. Následujícího rána jsme provedli první výzkumný přelet a mohu vám říci, že nám netrvalo dlouho a bylo nám jasné, že rudý oblak není žádný výmysl. Mrak jsme neviděli, ale spatřili jsme rozsáhlé kusy země naprosto zbavené veškeré vegetace. Ze vzduchu to byl skličující pohled. Nejen plantáže, ale celé lesy byly zničené jako bleskem. Zůstaly jen kmeny a holé větve.

Měl bych vám asi popsat, jak vnitrozemí Nicaragui vypadá. Většinou to je tropický les, kterým protékají dvě řeky. Ostatek je to, čemu se říká savana – otevřené travnaté plochy, které by ve Spojených státech nazvali prérií. Tam mají lidé své farmy a plantáže. Vesnic je

málo a jsou od sebe hodně vzdáleny. V době naší návštěvy bylo vnitrozemí prakticky evakuováno kvůli rudému oblaku.

Strávili jsme tři dny ve vzduchu a prozkoumali jsme většinu severovýchodního trojúhelníku země – tedy postiženou část. Neviděli jsme jen jedno místo a to byl nejvzdálenější severní cíp země.

Pokračovali jsme tedy na sever. Pod námi byla stále zpustošená země. Po unikajícím rudém oblaku nebylo ani stopy a přiznám se, že jsem si chvílemi říkal, zda ze sebe neděláme blázny. Třeba hledáme něco, co vůbec neexistuje. Letěli jsme nad rozlehlou savanou, lépe řečeno nad něčím, co kdysi bylo savanou, a snad proto dostal Donald ten skvělý nápad, že přistaneme a podíváme, se co se na zemi vlastně stalo. Nezapomínejte, že jsme doposud viděli celou tu spoušť jenom shůry.

Zdálo se to rozumné. Budeme-li si moci prohlédnout zblízka bezlisté stromy, uděláme si možná představu, jaká síla tu škodu způsobila. Biggles souhlasil, vypnul motor a klouzal dolů na zem. Zdvihl jsem se a posadil vedle něho.

Když jsme byli ve výši asi několika set stop, Biggles se vyklonil a díval se dolů. „Zvláštní,“ řekl udiveně. „Nemyslím, že bych někdy viděl zem takové podivné barvy.“

Byla skutečně zvláštní. Rudohnědá.

Sotva to řekl, spatřil jsem podivný úkaz. Chvíli jsem si myslel jestli nemám horečku. Vypadalo to, jakoby se zem zdvihla a plula nahoru k nám. Jistě je to s podivem, ale musím přiznat, že jsem v tu chvíli vůbec nepomyslel na rudý oblak. Člověk se většinou dívá nahoru a ne dolů, když chce vidět oblaka.

A nyní tu oblak byl. Narazil s plesknutím na kýlovou plochu letadla, jako bychom přistáli na vodní hladině. Na poslední chvíli jsem si uvědomil, co se stalo, a Biggles asi také; uslyšel jsem ho vykřiknout. V následující vteřině jsme se ocitli v tmavorudé mlze. V mžiku pokryla přední ochranné sklo a viděl jsem ji šířit se po oknech. Uvnitř stroje byla tma téměř jako v noci. Říkám vám, byl to podivný pocit.

Biggles přitáhl knipl. Pomyslel jsem si, že se chce dostat nad mrak. V tu samou chvíli v Donaldovi zvítězila zvědavost a pootevřel na půl palce okénko, aby získal vzorek mraku. A také ho bohužel dostal. Dřív než byste řekli švec, ta věc se hrnula do letadla jako blátivá voda. Algy zaječel: „Podívejte se! Je to živé!“

A skutečně. Mrak byl složen z myriád hmyzu podobného velmi malým kobylkám. Bylo jasné, že jsme v bryndě. Biggles zaječel na Donalda, aby zavřel okno, ale ten nemohl, hmyz hnáný proudem vzduchu mu vlétl do tváře jako rudé ledové kroupy. Na obličejích se mu hmyz roztékal a jeho tváře a ramena byla pokryta rudou, slizkou hmotou. Vnitřek kabiny, kam se hmyz dostal, byl pokrytý slizem a být hmyz jedovatý, bylo po nás. Tak jako tak jsem si chvíli myslel, že přišel náš konec. Byli jsme stále v tom rudém mraku a motor začal vynechávat. Bylo mi jasné co se děje. Hmyz byl nasáván do motoru a válce byly stále více zahlcovány mazlavou rudou hmotou.

Biggles šel dolů, nic jiného ostatně dělat nemohl. Připravil jsem se na nejhorší. Řítili jsme se k zemi a nic jsme nemohli vidět. Snažil jsem se vzpomenout, co bylo pod námi, zda byl terén rovný nebo vlnitý. Pak dostal oblak rezavou barvu a na to zfialověl. Bylo to na poslední

chvíli. Byli jsme padesát stop nad zemí. Motor naskočil, sice nešel dost do obrátek, ale stačilo to, abychom si mohli vybrat místo na přistání. Podíval jsem se dozadu a viděl, jak z našich výfuků letí rozdrcený hmyz, který prošel motorem a byl teď inkoustově fialový.

Jak se podařilo Bigglesovi dostat stroj na zem, to opravdu nevím. Nad námi visel temný mrak a zdálo se, že se táhne na míle daleko, směrem na sever. Po přistání jsme vylezli a prohlédli si stroj. Když jsme vzlétali, bylo naše letadlo stříbřité, teď bylo rudé. Všude z něho stékala slizká hmota. My jsme ostatně nevypadali lépe.

Biggles se podíval krátce na mrak a řekl nám, abychom nastoupili do letadla.

„Co chcete podniknout?“ zeptal se Donald.

„Letět za ním,“ odpověděl Biggles stručně.

„Proč?“ nechtěl Algy věřit svým uším.

„Musíme zjistit, kde se tohle morové nebezpečí rozmnožuje,“ řekl Biggles. „Uvědomte si, že hmyzu každý den přibývá. Jestliže se mrak bude stále zvětšovat, nepůjde už jen o zničení Nicaragui. Jakmile by jednou přeletěl údolí Amazonky, už by ho nic nezastavilo. Sežral by celý kontinent.“

A tak jsme znovu odstartovali na honbu za mrakem. Sledovali jsme ho pěkně dlouho, až znenadání zmizel v jednom z mnoha velkých jezer. Když jsme nad vodou křižovali, nebylo po mraku ani stopy. Bylo jasné, co se stalo. Kobylky – byl to druh kobylek – žily v jezeře a tam se i velmi rychle rozmnožovaly. Mrak pak každý večer vzlétl za čerstvou pastvou, kde všechno sežral a pak se vrátil do jezera.

Vrátili jsme se do Managui, Biggles vyhledal Silase Welmera, amerického plantážníka a informoval ho o

situaci. Welmer šel na výbor a žádal, aby se rychle zakročilo. Byl velice naléhavý a rozzlobený. Jediná možnost byla postříkat hmyz ze vzduchu. Podobně jako se postřikují bavlníkové plantáže proti škůdcům nebo v Africe mokřiny, aby se vyhubili moskyti. Poslali jsme telegram do Spojených států s žádostí o silný insekticid. Biggles se zároveň spojil s ministerstvem zemědělství Spojených států a varoval je před nebezpečím. Věci se daly do pohybu.

Následující den přilétla letadla s jedem a rozprašovacím zařízením na postřík. Pracovali jsme jak otroci a chystali *Tuláka* na útok. Jen co byl náš stroj připraven, vyrazili jsme. Létat denně dvanáct hodin je tvrdý chleba a my jsme tak létali celý týden. Postříkali jsme jezero a celou krajinu okolo.

Oblak se vznesl každý večer jako obvykle, ale každým dnem byl menší. Nakonec jsme zbytky hmyzu zlikvidovali ve vzduchu. Seděli jsme v letadle a čekali, až se mrak objeví, teď už pěkně malý. Pak dostal hmyz svou dávku. Honili jsme každou sebemenší skupinu kobylek a oblak se neustále zmenšoval, až se nakonec úplně ztratil. Následující večer se oblak neobjevil a my jsme si uvědomili, že naše práce je hotova. Nicméně jsme pokračovali v postřiku ještě týden, stále nad postiženou oblastí, a tím jsme dosáhli naprostého vyhubení. Už nikdo nikdy neviděl rudý oblak a později jsme se dozvěděli, že celá oblast začala zase prospívat. Tak to je ten příběh. Teprve když bylo po všem a my jsme to v klidu probrali, pochopili jsme, co vše se mohlo stát. Přemýšlejte o tom před spaním – je to neuvěřitelná představa.

Ginger se podíval na hodiny. „Panebože,“ zamumlal, „podívejte se kolik je hodin. A já ráno letím na první hlídku.“

DOBRODRUŽSTVÍ S PATAGONSKÝMI OBRY

7

„Zprávy nejsou nijak potěšující,“ řekl letecký důstojník Henry Harcourt, vypnul rádio v důstojnické jídelně a otočil se směrem do místnosti. „No, možná že to není tak zlé, jak to dělají.“

„Aby to čert vzal, ale nemůžeme počítat, že pokaždé vyhraje,“ protestoval Tug Carrington.

„Máš pravdu, Tugu,“ vložil se letecký důstojník Ginger Hebblethwaite. „Někteří lidé nejsou nikdy spokojeni. Obtíž je v tom, že nepřemýšlejí. Když se to vezme kolem a kolem, lidská rasa je podivná směs protikladů.“

„Takže co, profesore?“ zeptal se sarkasticky Tex O'Hara.

„Nic,“ opáčil klidně Ginger. „Jen jsem chtěl něco poznamenat. Mohu to rozvést, jestli si přeješ. Lidé budou vždycky věřit tomu, čemu věřit chtějí. A naopak mávnou zamítavě rukou nad vším, co se jim nelíbí. Když se první námořníci vrátili domů a řekli, že viděli létající ryby, lidé se jim smáli. Nikdo jim nevěřil. To máte stejné jako s těmi nepravděpodobnými příběhy, které jsem vám vyprávěl o doktoru Duckovi. Kdo by jim, mimo tuto jídelnu, věřil? Vy sami byste jim možná neuvěřili nebýt toho, že tu jsou Biggles a Algy a potvrdí, že si je nevymýšlím. Prostě říkám, že v téhle zemi jsou tisíce lidí ochotných ohrnout nos nad čímkoliv, co je nezvyklé, prostě proto, že něco takového v životě neviděli nebo že

jim to nepřinese žádný užitek. Ale zaplatí ochotně pět šilinků za láhev obarvené vody, která je zaručeně vyléčí ze všeho, co je trápí – jen proto, že to říká nějaký šarlatán.“

„Zřejmě nevěříš na alternativní medicínu, že?“ poznamenal Taffy Hughes.

„To neříkám,“ oponoval Ginger. „Některé léčby jsou možná velice dobré a skutečně splní to, co se o nich říká. Abych řekl pravdu, jednou jsem málem začal v tomto oboru podnikat.“

Zazněl sborový smích, ale Ginger nehnul ani brvou. „Jen se smějte, proč ne,“ zamručel. „Vy šašci, jednou jsem se dostal k léku, který byl – ale co bych vám povídal.“

„Počkej, co by ten lék dokázal?“ zeptal se lord Bertie Lissie a čistil si monokl.

„Dal by vám sílu, sílu deseti mužů,“ prohlásil Ginger klidně. „Po dávce tohoto sirupu byste pohodlně zvedli zahradní válec a odešli s ním, pokud byste o něj stáli.“

„No, no, no,“ řekl váhavě Bertie.

„Na nálepkách mých lahví s lékem jsem chtěl mít obrázek muže, který zdvihá do vzduchu slona a pod ním slogan ‘Každý muž Samsonem’,“ řekl Ginger opět naprosto klidně.

„A proč jsi se do toho nepustil?“ zeptal se Henry podezřívavě.

„Byl v tom háček,“ odpověděl Ginger upřímně.

„Jaký háček?“

„Bylo jich několik, ale hlavní problém byl, že jeden chlapík, nezvyklý na tento lék, nezměřil svou sílu a

hrozilo, že ublíží každému kolem sebe. Já sám jsem si jednu dávku vzal a rozbil jsem všechno, na co jsem sáhl.“

Následoval hurónský smích, ale Ginger pokračoval. „Další zádrhel byla skutečnost, že jste po té medicíně rostli a šaty vám začaly být malé.“

„Rád bych věděl, kde se tohle všechno událo,“ zeptal se Bertie se zřejmou nedůvěrou.

„V Patagonii.“

„A byl tam také doktor Duck?“

„Samozřejmě.“

„Co jste dělali v Patagonii?“

„Hledali jsme patagonské obry.“

„Kde jste přišli na tu skvělou myšlenku?“ Ginger pokýval hlavou. „To je dlouhá historie.“

„Nemáme nic na práci, dokud se neobjeví skopčáci. Vyprávěj nám o tom.“

Když před čtyřistapadesáti lety objevil Kolumbus Ameriku, byl záhy následován jinými chlapíky, kteří se vypravili urvat, co se dalo. Prozkoumali pobřeží, někteří zamířili na sever, jiní na jih. Ti, kteří šli na jih, mohli dosáhnout až jižního výběžku kontinentu – Hornova Mysu. Museli tento výběžek obeplout, aby se dostali na druhou stranu, do Tichého oceánu. Nebyla to rozhodně snadná věc a všechno ještě komplikovali domorodci, kteří žili ve vnitrozemí. Podle všech zpráv to byli obři.

Je pravda, že v té době se vyprávěly všelijaké příběhy, hodně přehnané, ale nebylo důvodu, proč by si námořníci měli vymýšlet rasu obrů, pokud opravdu neexistovali. Vidělo je mnoho lidí a v mnoha lodních denících nacházíme jejich popis. Není proto divu, že tito obři byli přijati jako skutečnost. Ale později, když se

objevily lodě na parní pohon a vědci se vypravili obry hledat, nemohli je najít. Nikdo nevěděl, co se s nimi stalo. Je to tajemství, které dodnes vědce zneklidňuje. A pochopitelně zaujalo doktora Duka. Mistr Francis Pretty, který objel Patagonii třikrát, na třech lodích, pod velením generála Thomase Candishe, potom sepsal o cestě zprávu, ve které tvrdí, že jednoho obra chytili a při měření zjistili, že jeho chodidla měří osmnáct palců. To by znamenalo při poměrném srovnání muže devět stop vysokého.

Nevěděl jsem o celé věci vůbec nic, dokud doktor Duck jednoho dne nepřišel a nezahrnul nás všemi informacemi, které o obrech sehnal. Jeho představa byla, jak už asi tušíte, že bychom se tam vypravili a podívali se po zmizelých obrech. A to byl skutečně důvod naší cesty, která nakonec dopadla jinak, než jsme čekali. Mohu říci, že to nebyla procházka růžovým sadem. Nikdy mi nebyla taková zima a necítil jsem se tak mizerně jako v Patagonii. Ze všech ponurých, větrných a holých míst na zemi je Patagonie snad nejhorší.

Hory jsou neuvěřitelně vysoké, naprosto neprůchodné a člověku nepřístupné. Skály, bludné kameny, led, sníh – to je Patagonie. Viděl jsem pár zakrslých stromů, ale i ty zničil a pokřivil ledový vítr. Je to místo, kde byste čekali, že potkáte příšery a já se nedivím, že dávní mořeplavci se Patagonii vyhýbali. Není naprosto možné přistát s letadlem na otevřeném moři; je vždy rozbouřené. Neexistují tam také žádné volné plochy, kde by se dalo s letadlem sednout. Ale vysoké vlny, které bičují pobřeží, vyhloubily zátoky podobné norským fjordům. Jsou chráněné vysokými srázy a skalami a jsou to spíše jezera než zálivy.

V jedné takové zátocě jsme přistáli k velkému údivu tučňáků a lvounů, kteří z důvodů známých jen jim si vybrali to děsivé místo jako svůj domov. Nelíbilo se mi tam ani trochu a Bigglesovi také ne. Kdyby se letadlo porouchalo, a to je samozřejmě vždycky možné, pochybuji, že by o nás ještě někdo někdy slyšel. Neměli jsme ani kapku náhradního paliva. Počítali jsme, že máme šťávy asi tak na tři průzkumné přelety.

Při prvním přeletu jsme viděli jen to, co bylo možno zahlédnout z kterékoliv hory – kamennou pustinu ošlehanou větry do strašidelných tvarů a hluboké strže a rokle.

Při pomýšlení, že by nám vypověděl motor a my museli přistát, jsem se vždy studeně zpotil. Nakonec k tomu došlo – ale budu to raději vyprávět po pořádku.

Při třetím, posledním přeletu Biggles zamířil na sever, hluboko nad vnitrozemí. Vzdaľovali jsme se od jižního pólu, a tak jsme přirozeně pocítili malou změnu teploty, což se odrazilo i na terénu pod námi. V některých proláklínách byla místo ledu voda a byla tam zelenavá místa, kde se uchytila sporá vegetace. Později jsme zjistili, že to byl mech, vřes a zakrslé břízy.

Právě jsme letěli nad dlouhou proláklínou s úzkým vodním tokem na samém dnu, když motor *Tuláka* začal vynechávat. V tu chvíli jsme byli ve výšce jen několika set stop a situace nevypadala vůbec dobře. Biggles okamžitě obrátil a zamířil k naší základně. Motor vynechával a zase naskakoval, ale jakmile Biggles začal prudce stoupat, aby přeletěl okolní hory, motor začal tak silně vibrovat, že hrozilo, že se utrhne. Seděl jsem vedle Bigglese. Podíval se na hory a zavrtěl hlavou.

„To nerisknu,“ řekl a viděl jsem na něm, že má velké obavy. „Zpátky se nevrátím. Naše jediná šance je přistát a najít závadu na motoru.“ Byla to nepochybně nejrozumnější věc, kterou jsme mohli udělat, a tak se znovu otočil, šel dolů a posadil *Tuláka* na hladinu. Bylo to mizerné přistání, ale vsadím se, že by se lepší nikomu nepovedlo. Voda byla tmavá, černá jak inkoust, obloha se v ní odrážela jako v zrcadle a bylo skoro nemožné poznat, kde je hladina. Poznali jsme to, když jsme dosedli a pořádně nadskočili. Dobrý starý *Tulák* to však vydržel a zůstal celý. Dojeli jsme ke břehu, pokrytému oblázky a chystali se podívat na motor.

Vybaloval jsem nářadí, když náhle Algy přiškrceně vykřikl. Vyšplhal jsem se rychle na trup letadla podívat se, co se děje. Stačil mi jeden pohled a skoro jsem omdlel. Byli tam obři, muži i ženy. Stáli na kraji vody a dívali se na nás. Ve srázu za nimi byla spousta hranatých děr, z kterých pravděpodobně vylezli. Jedna věc byla na celé situaci dobrá. Nevypadali nepřátelsky, přestože někteří z nich drželi cosi jako kyje spletené z kořenů stromů. Ženy spíše vypadaly trochu vystrašeně a držely se zpátky. Nebýt vousů, byli bychom obtížně rozeznali, kteří z nich jsou muži. Všichni byli stejně oblečení – v jednoduchém oděvu, nepochybně z ovčí kůže. Počítám, že jejich průměrná výška byla asi devět stop. Mohli byste říci, že to není moc, ale my jsme vedle nich vypadali jako trpaslíci. Pak jeden z nich zřejmě pochopil, že se chceme dostat na břeh, vzal *Tuláka* za kýl rukou velkou jako jehněčí kýta a vytáhl ho na břeh. Prostě tak. Jako hračku. To jsme poprvé uviděli, jakou mají sílu.

Biggles zbledl a pak zdvihl ruce v tradičním gestu přátelství jakoby říkal: „Hoši, je to v pořádku, buďte

klidní.“ Nepřipadalo v úvahu podniknout cokoli jiného. Utéct jsme nemohli a chovat se jakkoliv bojovně či výhružně bylo naprosto vyloučeno. Měli jste vidět Donaldův výraz. Popadl fotoaparát a hnál se na břeh. Tam mu jeden z obrů sebral cylindr z hlavy a se zájmem si ho prohlížel. Zdálo se, že mu připadá legrační. Jiný, navzdory Donaldovým protestům, mu vzal fotoaparát. Buď proto, že si neuvědomoval svou vlastní sílu, nebo že nebyl zvyklý zacházet s jemnými mechanizmy, rozmáčkl fotoaparát na placičku mezi ukazovákem a palcem. Donald zasténal, ale už bylo pozdě. Fotoaparát se zachránit nedalo.

Ale opravdový šok měl teprve přijít. Jeden z obrů promluvil. Měl chraplavý, necvičený hlas, ale slova zněla jako „Proč jste přišli?“ Podívali jsme se jeden na druhého, Biggles vydechl. „Mám šálení smyslů nebo ten chlapík mluví opravdu anglicky?“

Ten samý obr odpověděl: „Já mluvit. Já Amos.“

Tak to mě opravdu vzalo. Ten chlapík mluvil anglicky. To samozřejmě usnadňovalo situaci. Biggles řekl, že jsme ztroskotali a všichni pokývali hlavou jakoby věděli, co to znamená. Potom nás pozvali do jednoho z jejich jeskynních domovů. Ukázalo se, že je tam mnohem víc místa, než jsme čekali. Sedli jsme si podle jejich vzoru na hromady sušeného mechu a čekali, co bude dál. Uprostřed jeskyně hořel oheň, aby zahřál i svítil, a protože tam nebyl komín, jen díra ve stropu, kouř nás štípal do očí. Pak před každého z nás položili obrovskou ústříčnou škebli. Vešla žena s velkým kotlem polévky, sotva ho unesla a do každé škeble trochu nalila.

„Bude to v pořádku,“ řekl Biggles a bylo vidět, že se mu ulevilo.

Žádné lžíce jsme nedostali, ale podle našich hostitelů jsme škeble zdvihli a polévku vypili. Bylo to strašné. Mělo to naprosto neznámou chuť. Jen jsem ji dopil, rozlil se mi po těle podivný pocit. Jako bych byl někde jinde a díval se sám na sebe. Nevím jak to popsat... Měl jsem pocit, že se nafukuji jako balón a cítil jsem se lehký jako pírko.

„Proboha, otrávil mě,“ vydechl Algy naprosto zděšeně.

Biggles poznamenal, že se není třeba obávat, pili jsme všichni – včetně obrů – polévku ze stejného kotle. Obři zřejmě pochopili Algyho úlek a řekli cosi v tom smyslu, že nám jídlo dodá sílu. A byla to pravda. Cítil jsem, že bych mohl klidně postrčit dům.

Algy navrhl, abychom šli opravit letadlo. A tak jsme šli, s výjimkou Donalda, který s poznámkovým blokem na koleně hovořil s hlavním obrem. Začali jsme pracovat na stroji. Zjistili jsme, že závadou byl zablokovaný přívod paliva. Než jsme ho vyčistili, byla tma. Algy chtěl odletět a riskovat přistání na naší základně i za měsíčního světla. Ale Donald byl tak spokojený a nadšený, že prostě odmítl odletět. Patrně zatímco jsme pracovali na stroji, učinil důležité objevy. Před ním leželo několik kusů pergamenu, které domorodci, jak nám sdělil, považovali za svůj poklad. Nedokázal jsem písmo na pergamenu přečíst, ale Donald, který je už prostudoval, řekl, že to jsou stránky ze starého lodního deníku. Písmo a jazyk byly ranná angličtina promísená normanskou francouzštinou a latinou. Byla tam poněkud neumělá mapa popsaná španělsky, s datem 1381.

„To znamená,“ zdůraznil Donald, „že tito lidé byli skuteční objevitelé Ameriky – jistě první kolonisté.“

Uvědomte si, že jeli ten letopočet správný, a není důvodu o tom pochybovat, předci těchto lidí přistáli u břehů Ameriky sto let před Kolumbem, který přeplul Atlantik teprve v roce 1492. Z „Anglických análů“ Williama Worcestra, datovaných 1324, víme, že existence Nového světa byla známa dlouho před Kolumbem. Praví se v nich, že dvě lodi vypluly z Bristolu, aby našly ostrov Brazílie. A to nebyla jediná dobrodružná výprava. A tak nemůže být pochyb, že v roce 1381 nějaká anglická loď vyplula přes Atlantik a nejspíše ztroskotala tady na pobřeží. Námořníci se nemohli vrátit a usadili se tady nebo dál ve vnitrozemí a vzali si za ženy domorodé dívky. Když první alžbětínští námořníci vyprávěli o obrech, netušili, že hovoří o vlastních soukmenovcích.

Obři neměli ani potuchy o svém původu. Věděli jen, že vždy žili jen zde. Jejich strava byla chudá, nehostinná země nenabízela skoro nic. Měli dvě základní potraviny. Mech a jakési sladkovodní slávky, které našli v jezeře. Vařili to všechno dohromady a byla to ta kaše, která jim dodávala sílu. A tak podivnou ironií osudu místo aby vyhladověli až k smrti, narazili náhodou na stravu, která nejen poskytovala vitamíny a minerály potřebné k životu, ale měla vliv na jejich vzrůst a dávala jim obrovskou sílu. Oni sami si to neuvědomovali, nikdy nepřišli do styku s jinými lidmi. Mysleli, že jsou normální a my že jsme trpaslíci.

Tak jsme tam strávili noc a ráno, když jsme se probudili, nám byly šaty malé. Ulítly mi všechny knoflíky. Měl jsem pocit naprostého nepohodlí. Neuvědomovali jsme si svou sílu a chovali jsme se neobratně a nešikovně. Biggles málem vytrhl knipl a rozbili jsme skoro všechno, na co jsme sáhli. Svolali jsme

poradu a rozhodli jsme se, že okamžitě přestaneme jíst jejich stravu. A skutečně, její působení brzy zmizelo a my jsme se srazili do naší původní velikosti.

Následující den jsme obry opustili. Rozloučili jsme se jako dobří přátelé. Donald měl samozřejmě vzorky jak mechu, tak slávek. Bohužel, než jsme se dostali domů, byla ze slávek jen hnijící masa. Donald podal zprávu vědecké společnosti, ale, mírně řečeno, byli skeptičtí. Rozhodl se tudíž, že podnikne další výpravu s několika vědci. Ale mezitím přišla zima a cesta musela být odložena na příští léto. Najmuli jsme si velký hydroavión a vrátili se, ale jen proto, abychom zjistili, že tam během naší nepřítomnosti došlo k hroznému katastrofě. Útes, ve kterém byly příbytky vytesány, se zřítil. Pohřbil nešťastné obry a zavalil celé údolí. Nebylo ani kde přistát. Pro Donalda to bylo hrozné zklamání, ale nemohli jsme nic dělat a po několika letech jsme se vrátili domů. Donald přísahal, že se tam opět vypraví s četou dělníků a údolí vyčistí. Potřeboval by na to celou armádu. V hloubi duše jistě ví, že to není možné.“

Ginger zívá a rozhlédl se. „A to je všechno. Půjdu se projít a nadýchám se trochu čerstvého vzduchu. Chce jít někdo se mnou?“

DOBRODRUŽSTVÍ S PLESNIVÝM MAMUTEM

8

Letecký důstojník „Ginger“ Hebblethwaite, unavený po druhém hlídkovém letu, se spokojeně protahoval před krbem v důstojnické jídelně. Přitom se mu na noze povytáhla nohavice a bylo vidět jizvu od kotníku až k okraji kalhot.

Tex O'Hara si toho všiml a usmál se. Pak mu úsměv zmizel z tváře a vystřídalo ho podmračení. Naklonil se dopředu a díval se na zjizvenou pokožku.

„Poslyš, hochu, to je opravdu velká jizva, co máš na noze,“ poznamenal. „Jak jsi k ní přišel?“

Ginger se podíval dolů. „Jo tohle,“ řekl lhostejně. „To bylo takové malé nedorozumění s jedním mamutem.“

Celá místnost ztichla, všichni se zarazili. Ticho přerušil jen dopad monoklu Bertieho Lissie na stůl.

„Můžeš to zopakovat?“ zamručel Bertie. „Zdá se mi, že začínám špatně slyšet.“

„Řekl jsi mamut?“ vložil se Henry Harcourt trochu pichlavě.

„To jsem řekl,“ odpověděl Ginger. „M-a-m-u –“

„Hláskovat umíme,“ přerušil ho podrážděně Henry. „Chceš nám snad namluvit, že ti takhle zřídil nohu prehistorický savec?“

„Nežádám vás, abyste mi cokoliv věřili,“ zívá Ginger.

„Ale poslední mamut vyhynul před mnoha tisíci lety,“ prohlásil Tug Carrington. „To vím i já.“

„Určitě bys uvažoval jinak, být u toho se mnou. Ale proč bych se měl dohadovat? Zeptej se Bigglese, když mi nevěříš.“

„Něco mi říká, že při tom byl i pan Donald,“ zamručel Angus Mackail.

„Byl,“ potvrdil Ginger. „Byl to jeho podnik. Já byl jen divák.“

„Tak začni,“ vybídl Henry. „Pověz nám o tom.“ Ginger se usadil pohodlně v lenošce a začal vyprávět:

Byla to tmavá a bouřlivá noc. Nedělám si legraci, to je fakt. My – tedy Biggles, Algy a já – jsme byli doma, v Londýně, a užívali si trochu civilizace. Vrátili jsme se z kina a právě jsme dojedli večeři, když se rozlétly dveře a do pokoje vrazil doktor Duck. Bylo na něm vidět, že je velice rozčilený. Podařilo se nám posadit ho do křesla a čekali jsme, až popadne dech.

„Musíme vyrazit,“ řekl konečně.

„Ano, to jsem si myslel, jen jsem vás spatřil,“ usmál se Biggles. „Ale jde o to kam?“

„Do Grónska,“ řekl Donald.

„Grónsko je samý led,“ nakrčil nos Algy.

„Přesně tak,“ řekl doktor. „Právě proto tam pojedeme.“

„A důvod?“ zeptal se Biggles.

„Mamuti,“ opáčil doktor.

Když začal mluvit souvisle, dozvěděli jsme se, že už několik let trvá pravidelný obchod s mamutí slonovinou – tedy s mamutími kly. Většinou pocházejí ze Sibíře, kde jsou vykopávány v bažinatých močálech tundry.

Co však Donalda vzrušilo, byla informace, že v londýnském přístavu zakotvila dánská loď s dvěma velmi dobře zachovalými mamutími kly. Donald se na ně šel podívat a dal se do řeči s kapitánem. Dozvěděl se, že kly byly naloženy na palubu před několika málo dny v Holstenburgu, v Grónsku. Kly přivezl jeden eskymácký lovec jménem Arkit. Donald kly od kapitána koupil.

Hned na to poslal kabelogram starostovi Holstenburgu s dotazem, zda tam Arkit ještě je. Odpověď zněla ano. Donald to považoval za skvělou příležitost k prozkoumání místa nálezu mamuta. Bylo mnohem snazší letět do Grónska a vyhnout se únavným formalitám a obtížím s povoleními, než kdybychom se chtěli vydat na Sibiř. Abych to zkrátil, Donald dostal povolení od dánské vlády k návštěvě Grónska a jeho plán byl jasný: hned jakmile dorazíme do Grónska, najdeme Arkita a požádáme ho, bude-li nutno ho i podplatíme, aby nám ukázal místo, kde mamuta nalezl.

Viděl jsem, že Biggles není nijak nadšen, ale Donald byl tak milý, starý brach, že mu prostě nemohl odmítnout. Po vyřízení formalit jsme odletěli do Holstenburgu. Potom jsme se vydali za Eskymákem Arkitem a kupodivu jsme ho brzy našli. Byl to rozložitý, nevrlý hrubec. Začínalo léto, ale bylo chladno, všude bylo stále plno ledu a záblo. Zaparkovali jsme *Tuláka* na vodě a přistoupili k jednání s Arkitem.

Ukázalo se, že jeho povaha je přesně taková, jak napovídal jeho vzhled a trvalo nám dlouho, než jsme z něho něco dostali. Nebylo nám jasné, proč s tím dělá takové tajnosti. Věděl, kde se mamut nachází a bylo to pro něho zřejmě tak důležité, že se nechtěl o to tajemství podělit. Později jsme pochopili proč. Donald nakonec

zdvihl nabídku tak vysoko, že nemohl odmítnout a řekl nám, co jsme chtěli vědět. Místo nálezu bylo uprostřed vnitrozemí, podle toho co nám řekl, jsme si hned uvědomili, že cesta nebude nijak snadná. Celý střed Grónska je pokryt deset tisíc stop silným ledem. Sníh tam nikdy netaje. Počítali jsme, že budeme moci přistát na některé z vyvýšených ledových ploch, o kterých nám Arkit řekl, že jich tam je hodně. Každopádně jsme se rozhodli, že si to místo nejdříve prohlédneme ze vzduchu, a kdyby přistání nebylo bezpečné, vrátíme se. Arkit se k nám odmítl připojit. Letadlům nevěřil.

Odstartovali jsme brzy ráno. Bylo konečně jedno, kdy vyrazíme. Letěli jsme za polární kruh a jak víte, většinu dne tam v létě slunce úplně nezapadá. Není tam světlo jako za bílého dne, ale příšeří, a tak jsme se nemuseli obávat, že nás na ledovém příkrovu zaskočí tma.

Nebudu ztrácet čas popisem letu. Když jsme vzlétli, byly pod námi místy plochy drsné trávy, mechu a zakrslé břízy. Země byla hornatá a všude bylo vidět ledovce rozprostírající se až k moři. Ale jak jsme se blížili k severu, ustupovaly nedohledným prostorám pokrytým sněhem. Místy byly pláně rovné, ale jinde naopak zvrásněné hlubokými stržemi, kde se ledová pokrývka zřejmě zvrásnila podle tvaru hor ležících hluboko pod sněhem. Neustále jsme museli stoupat. Střed země se zdvihá až do výše skoro deseti tisíc stop.

Biggles sledoval mapu i kompas a konečně přišla chvíle, kdy prohlásil, že jsme dosáhli cíle. Kroužili jsme jen několik set stop nad ledem, a jedině co jsem viděl, byla nepřetržitá ledová pokrývka, lemovaná na severu navršeným ledem. Vypadalo to jako malé horstvo.

Biggles hledal vhodné místo k přistání a nemusím vám ani říkat, že to nebylo snadné. Nakonec Biggles sedl s *Tulákem* na úplně hladký pruh ledovce, blízko rozeklaných ledových hor. Chtěl, aby ledová stěna chránila stroj, kdyby se od severu přihnala vichřice.

Všichni jsme vystoupili, protáhli se a rozhlédli. Daleko široko nebylo nic vidět – ani králík, o mamutovi nemluvě. Byla to jen zmrzlá divočina bez života. Mohli jsme klidně být na severním pólu a nemyslím si, že by to tam vypadalo jinak. Něco jsme pojedli a Algy se sarkasticky zeptal, zda budeme kopat, abychom mamuty našli nebo na ně budeme pískat. V tu chvíli se ozvalo pod námi strašné dunění a zdálo se, že se otřásá celý ledový příkrov. Věřte mi, vyděsilo mě to k smrti. Ale Donald se jen smál. Řekl nám, že se není čeho bát. Led dole klesal pod tíhou nového sněhu nahoře – alespoň to tvrdil.

„Tak co budeme teď dělat?“ zeptal se Biggles Donald.

Donald měl docela rozumný návrh. Pokud mamuti někde jsou, jsou uvnitř zmrzlého ledového svahu, vedle kterého jsme zaparkovali letadlo. Navrhl sráz prohledat, ale jelikož místo, které jsme měli prozkoumat, bylo dost velké, neměli jsme postupovat všichni společně, ale rozdělit se. Když někdo něco najde, zavolá na ty druhé. Bylo тихо jak na nějakém opuštěném hřbitově, a tak volám by bylo slyšet na míle daleko. Biggles nápad schválil a řekl, že můžeme začít hned. Vydal jsem se k jakési průrvě, která byla v ledové stěně patrná. Ostatní také vyrazili a brzy na ledu a sněhu vypadali jako mravenci. Za chvíli jsem se už drápal vzhůru po ledové stěně průrvy směrem k převisu, odkud jsem doufal, že uvidím, co leží za jeho vrcholem.

A tu se stala neuvěřitelná věc. Vzduch se změnil, byl teplejší, ale nějak zatuchlý. Přisuzoval jsem to skutečnosti, že lezení bylo příkré, namáhavé a teplému oblečení, které jsem na sobě měl. Byl jsem skoro už nahoře, asi pět set stop nad plání a prolezl jakousi sráznou strží, když mě něco přimělo podívat se nahoru. V tom naprosto bílém prostředí byl každý tmavý předmět podezřelý. A tam na převisu byla celá řada tmavých předmětů. Jeden vedle druhého. Trochu mi to vyrazilo dech, to přiznám. Così mi mlhavě připomínaly, ale v první chvíli mě nenapadlo co. Pak mi to došlo. Byli to ptáci – ale rozhodně ne obyčejní. Byli černí, velcí jako pelikáni, s obrovskými zobáky. Jeden měl zobák otevřený a bylo vidět řadu ošklivých zubů. V životě jsem neviděl zubatého ptáka. Také jsem na nich neviděl žádné peří. Byli to zmrzlí pterodaktylové. Vybavilo se mi jejich jméno, protože jsem kdysi viděl jejich obrázky v učebnici. To všechno mi ve vteřině prolétlo hlavou. Vlezl jsem do postranní chodby a lezl dál, abych si je mohl lépe prohlédnout. Pořád jsem se díval na ty ptáky a připadalo mi, že i oni zírají na mne. Najednou se ozvalo jakési hučení. Ptáci mě přestali zajímat, otočil jsem se a viděl něco strašného. Velikou obludu s kly jako slon. Mamut! Byl celý pokrytý narudlou srstí, kouřilo se z něho a zapáchal! To tedy ano! Byl ode mne vzdálený na dobrých dvacet yardů, ale cítil jsem ho moc dobře. Kousek za ním jsem zahlédl malé stádo dalších mamutů.

Co jsem mohl dělat? Vy, jak tu tak sedíte, si můžete klidně přemýšlet, co byste dělali na mém místě. Já měl jedinou myšlenku: utéct. Nezapomeňte, že jsem neměl žádnou zbraň. A i kdybych nějakou měl, moc bych si rozmyslel použít ji proti tomuhle prckovi.

Chtěl jsem se dát na co nejrychlejší ústup, ale uklouzl jsem, upadl a odrazil velký kus ledu. Spadl s velkým hlukem a celé okolí se otřásl. Led na mě málem spadl. Kdyby se tak stalo, rozdrtil by mě. Ale v tu chvíli jsem o ledu nepřemýšlel. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se mamut dává do pohybu a na víc jsem nečekal. Věřte mi, sklouzl jsem dolů po srázu jako hasič po tyči. Z kopce nemůžete po ledě běžet. A tak jsem klouzal, koulel se a letěl jak na tobogánu. Za sebou jsem zahlédl mamuta. Zřejmě také uklouzl a ujížděl dolů. Vypadal jako hora chlupatých rohožek. Nic veselého na tom nebylo.

Ječel jsem ze všech sil, doufal jsem, že mi Biggles nebo někdo jiný přijde na pomoc. I přitom, jak jsem jel po zádech dolů z kopce, jsem uvažoval, co se stane, až mamut uvidí letadlo. Stačilo by, aby jednou zaútočil a z letadla by zbyly jen třísky. Ale přestal jsem přemýšlet, když jsem dopadl na úpatí srázu. Těsně před tím jsem narazil na kus vyčnívajícího ledu, vylétl jak nakopnutý míč a dopadl tak prudce, že jsem ztratil vědomí. Poslední věc, kterou si pamatuji, je mamut, jak se na mne řítí jako tři tuny smrti. Tolik totiž vážil – podle Donaldových výpočtů. Byl pochopitelně těžší než já, nabral větší rychlost, a tak mě přeletěl. Kdyby na mne dopadl, už bych tu nejspíš nebyl. Jak letěl okolo mne, špička jednoho klu mi zavadila o nohu. Rána byla dost hluboká a z toho zranění mám tuhle jizvu.

Pak jsem pomalu přicházel k sobě a první, co si pamatuji, bylo, jak mi Biggles leje brandy do krku a Algy obvazuje nohu.

„Kde je?“ bylo první, co jsem vyslovil.

„Kde je kdo?“ optal se Algy.

„Velký Bill,“ řekl jsem.

„Jestli myslíš mamuta, tak je přímo vedle tebe,“ usmál se Biggles.

„Je mrtvý?“ vydechl jsem.

„To tedy určitě je,“ odpověděl Biggles.

„Zastřelili jste ho nebo si zlomil při pádu vaz?“

Biggles se na mne chvíli díval, jako bych se zbláznil. Pak vybuchl smíchy. Biggles se tak směje málokdy, a tak mi bylo jasné, že je tu něco opravdu k smíchu. A bylo. Mamut. Už nebyl celý. Rozpadl se na tlapy, kly, vnitřnosti. A ten zápach – hrůza!

Asi jste si již domysleli, co se stalo. Mamut byl mrtev tisíce let. Zmrzl v ledu s několika svými druhy. Led odtál a mamut se dostal na povrch. Povolila pod ním půda a sletěl dolů – jako já. Hluk, který jsem slyšel, byly plyny unikající z jeho hniјícího těla. Pterodaktylové byli zamrzlí v ledu právě tak jako on.

Záhada byla, proč začal led tak najednou tát. Nevíme to jistě, ale podle Donaldovy teorie to způsobily vulkanické erupce a žár pod ledovým příkrovem. Tomu by nasvědčovalo dunění, které jsme slyšeli. Teplota byla opravdu značná. Není divu, že jsem měl pocit, že je dusno, když jsem lezl nahoru. Donald chtěl zůstat na místě a potvrdit tu teorii o teple, ale Biggles odmítl. Celý povrch ledu měkl a rychle se z něho stávala břečka. Rozhodl se zůstat jen tak dlouho, než si Donald vyfotografuje co chce a oddělí kly starého mamutího býka na památku. Pak jsme se naskládali do letadla a vyrazili k domovu.

Ginger zívá. „A to je všechno. Možná, že to teď zní hloupě, ale tehdy, těch několik vteřin, co jsem klouzal na

dno strže, bylo opravdu vzrušujících, ale do smíchu mi nebylo. A teď pánové se vzdám a dám si dvacet.“

DOBRODRUŽSTVÍ SE SVÍTÍCÍ LILIÍ

9

Letecký důstojník Ginger Hebblethwaite z Bigglesovy eskadry zvedl hlavu od uzenáče, kterého si dal k snídani, když vstoupil „Doc“ Lorton, posádkový lékař a sedl si na židli proti němu.

„Mizerný počasí, hoši,“ poznamenal lékař vesele. Podíval se nejdřív na okna jídelny zkropená deštěm a pak přešel očima po důstojnících, z nichž většina už dosnídala a trávila čas nad šálkem kávy. „Poslouchal jsem ranní zprávy.“

„Něco důležitého?“ zeptal se Ginger.

„Japonci se vylodili v Indočíně.“

„Ať se jim daří,“ zavrčel Ginger. „Jednou jsem se tam „vylodil“ a byl jsem rád, když jsme odlétali.“

Důstojník letectva Bertie Lissie si upevnil monokl v oku a zadíval se pátravě na Gingera. „Předpokládám, že doktor Duck byl s vámi.“

„Nenapadá mě nikdo jiný, kdo by přiměl Bigglese, aby riskoval letadlo v perfektním stavu a letěl do tak vlhké, horké země, kde na každém kroku hrozí horečnaté onemocnění,“ přisvědčil Ginger a opatrně vytáhl páteřní kost.

„A je tu příběh,“ zvolal radostně Henry Harcourt. „Spust', Gingere.“

Ginger zavrtěl hlavou. „Tenhle příběh ne,“ řekl a povzdechl.

„Proč ne?“

Ginger se na chvíli zamyslel. „Protože je neuvěřitelný až za meze racionálního uvažování.“

„Tím líp,“ trval na svém Henry.

„Ne. Nebylo by to poctivé.“ Ginger upil kávy. „Přestože jsem vám vyprávěl pěkně dobrodružné příběhy, které jsme prožili s doktorem Duckem, všechny nebo skoro všechny byly doloženy spolehlivým svědectvím. Chci říci, že neuvěřitelné se stalo pochopitelným objevením docela přirozeného řešení. Tak to bylo do jisté míry i v tomto případě, ale ještě dost prostoru zbývá na fantazii.“

„Nech to na nás,“ navrhl Tug Carrington a ostatní se hlasitě připojili.

„Dobrá, dobrá,“ souhlasil Ginger a odložil svůj rybí příbor. „Řekli jste si o to. Nevyčítejte mi, když se vám to nebude líbit. Řeknu vám fakta. Konečně Biggles a Algy potvrdí moje vyprávění, bude-li vám příliš obtížné ho spolknout, což asi bude.“ A tady je příběh, který Ginger vyprávěl:

Vypravili jsme se do Indočíny. Jako vždy, když jsme jeli s Donaldem, jsme měli přesný cíl. Ale v tomto případě měl Donald velmi málo informací. V srdci džungle bylo údajně jezero, jehož poloha mu byla přibližně známá. Uprostřed jezera byl ostrov. Na tomto ostrově rostla – podle toho co říkali domorodci – květina tak úžasná, že se její existence zdála opravdu vysoce nepravděpodobná. Biggles to neváhal říci. Byla to lilie. Svítila v temnu. Tedy chci říci, že měla schopnost ve tmě zářit. Většina květin, které rozkvétají v noci, jsou bílé, aby přilákaly hmyz, který roznáší jejich pyl. Ale tato lilie

byla, abych tak řekl, ještě důkladnější, rozsvěcela se a zhasínala, aby byla opravdu dobře vidět.

Jak říkám, představa květiny, která jakoby fosforeskuje, je opravdu zvláštní a dráždí fantazii. Ale jak nám řekl doktor, nemožné to nebylo. Fosforescence je v přírodě přirozený úkaz. Podívejte se například na svatojánské mušky. Fosforescence se objevuje, když unikají plyny z bažiny a nad hniající vegetací. Často nad zahnívajícími kořeny stromů. Jsou to tak známé skutečnosti, takže nemusím trátit čas hovorem o nich. Donald byl toho názoru, že vzhledem k tomu, že fosforescence v přírodě existuje, ve věcech neživých i živých, zvířatech i rostlinách, není důvodu pochybovat o její přítomnosti na tropické květině. Když jsme se na to podívali z tohoto hlediska, bylo to docela rozumné uvažování, a tak jsme se vydali získat více opravdu seriózních informací.

Nebylo snadné jezero najít. V zemi, o které mluvím, je jezer hodně a mnoho z nich má uprostřed ostrov. Domorodci naprosto v moci pověr – jak domorodci většinou bývají – nám nebyli sebeméně nápomocni. Ale nakonec to byla právě jejich nechuť, která nás dovedla k cíli. Čím více jsme se blížili k jezeru, stávali se zamlklejšími a zaraženějšími. Sledovali jsme jejich chování a podle něho jsme se rozhodovali kudy jít, a tak jsme nakonec došli k jezeru, kde žádní domorodci nebyli. Byly tam však jasné známky toho, že tam kdysi byla dosti rozsáhlá vesnice. Když jsme uviděli ostrov ve středu jezera a na ostrově zbytek kostelíka, bylo jasné, že jsme na správném místě. Vrátili jsme se k letadlu, přistáli na zátocě, kterou ostrov velmi vhodně tvořil, a rozbili jsme tábor.

Jezero bylo příjemné a ostrov typicky tropický, hustě porostlý exotickou flórou, vějířovitými palmami, orchidejemi. Všude visely liany. Někomu by to mohlo připadat romantické, ale my s naší zkušeností jsme věděli, že to znamená také hady, pijavice a moskyty.

Jen jsme se utábořili, šli jsme na obhlídku ostrova. Ostrov velký nebyl, měl vejčitý tvar, byl asi míli dlouhý a půl míle široký tam, kde dosahoval největší šíře. Trvalo nám skoro půl dne, než jsme se prosekali ke kostelíku. Obdivovali jsme pěknou kamenickou práci, některé kusy byly opracovány opravdu velmi obratně. Kostelík byla samozřejmě ruina. Vypadalo to, že ho nikdo dlouho neužíval, a tak nás nijak zvlášť nezajímal. Žádné lilie jsme neviděli. Všude byl cítit nepříjemný zápach a přišlo mi víc než vhod, když Biggles prohlásil, že se už připozdívá, nic už ten den nestihneme prozkoumat a bude tudíž nelépe vrátit se k letadlu, chceme-li se tam dostat dřív, než bude tma. Šli jsme zpět prosekanou pěšinou, šlo se nám snadněji než cestou tam a za necelou půlhodinu jsme byli u našeho stroje, právě když slunce zapadalo za vrcholky palem. Měli jsme za sebou perný den. Omyli jsme se, něco pojedli a pak si sedli, abychom probrali co dál.

Tropická džungle má dvě tváře, denní a zcela jinou noční. V noci všechna možná zvířata, která se přes den skrývala, vycházejí za potravou a dovádět. Nechci tvrdit a předstírat, že by se výprava tak dobře vyzbrojená, jako jsme byli my, měla čehokoliv obávat. Nemohl jsem se ale ubránit jakémusi depresivnímu pocitu. Mohly to být nedaleké trosky kostelíka, měl jsem prostě pocit smutku a zmaru, který jsem si neuměl vysvětlit. Naše debata se

vlekla. Pak vyšel nad vějířovitými vrcholky palem úplněk a všechno vypadalo přívětivěji.

Už jsem uvažoval o tom, že si vlezu do letadla, když nám Donald připomněl, že je teď nejvhodnější doba porozhlédnout se po něčem, co by vydávalo záři. To byla samozřejmě pravda. Nebyl jsem ale nijak nadšen představou nočního hledání v džungli, kdy člověk může snadno šlápnout na hada, ba třeba i narazit na tygra. Všude bylo jistě plno krokodýlů. V noci ožívali a hlavně lovili.

Když jsme to probrali, Biggles navrhl kompromis. Pár hodin se prospíme a před svítáním se vrátíme ke svatyni. Budeme se moci dobře porozhlédnout dříve než slunce vyjde a vrátíme se k letadlu za světla. Byl to rozumný návrh a přijali jsme ho.

Usnul jsem dobře, ale v tu nejnemožnější hodinu nás Biggles probudil a prohlásil, že je čas, abychom vyrazili. Každý nesl nějakou zbraň. Biggles šel první se svítilnou v ruce. Nic se nepříhodilo, jen jsme slyšeli obvyklý noční šustot a plazení v tmavých kravinách. Zanedlouho jsme spatřili proti nebi vrcholek trosek.

Náhle se Biggles prudce zastavil. Zíral na kostelík a mávl na nás, abychom popošli k němu blíž a také se podívali. Ruina byla ozářena podivným a strašidelným světlem. Zvědavost nás vedla dopředu a tam před námi bylo právě to, za čím jsme přijeli. Ale místo jedné zářící lilie jich tam byl celý keř. Stovky. Rostly hustě vedle sebe a byl na ně ten nejpodivnější pohled, jaký si dovedete představit. Jak jen bych vám to popsal.

Představte si běžnou lilii bělostnou jako bývá na oltářích, asi pět stop vysokou, ale místo chomáče květů na konci stvolu má jen jeden obrovský květ. Vypadá jako

umělá, z tenkostěnného porcelánu a osvětlená zevnitř světlezelenou žárovkou. Jelikož jsme neviděli stvol, vypadalo to, že květy plují v prostoru. Celkový dojem byl efektní a překrásný, ale zároveň tak neskutečný, že nám běhal mráz po zádech. Na stole v pracovně nebo v parku by květy působily nádherným ba uklidňujícím dojmem, ale v tomto divokém prostředí působily znepokojujícím až strašidelným dojmem.

Alespoň na mne tak působily. Ale Donald, který vnímal vědecký aspekt, nebyl nijak vyveden z míry. Vykřikl nadšením, vyrazil vpřed a než jsme došli ke květům, držel již jeden v ruce a číchal k němu. Okamžitě však uskočil s výkřikem hnusu a začal zvracet. Cítil jsem tu věc z místa, kde jsem stál. Pach byl odporný – jak zkažená vejce. Snad ještě horší. Musím vás ale upozornit, že u květeny v džungli to není neobvyklé, zejména u rostlin, které jsou hmyzožravé jako například láčkovky šprdlce, kterých je vždy v tropických bažinách plno.

Donald brzy přestal zvracet a vrátil se k rostlinám. My jsme jen stáli a dívali se. Nic jiného jsme ani dělat nemohli. Byly opravdu zvláštní, ale tím to pro mne končilo. Začal jsem se skoro nudit.

Ovšem kdepak Donald, ten rozhodně ne. Mluvil s nadšením o objevu světového významu a to jak pro vědu, tak pro pěstitelství. Přistoupil odvážně k jednomu z květů, popadl jeho stvol a vytrhl ho. Světlo okamžitě zhaslo, jakoby vypadl elektrický proud. Když jsme se podívali na květ ve světle baterky, viděli jsme jen vadnoucí, ědávě listy. Vypadaly jako cáry hadru. Donald květ odhodil a díval se na své ruce. Jakoby stonek vypustil šťávu, podobně jako pampelišky. Zažertoval, že by si měl někde omýt ruce a na to Biggles

řekl: „To byste opravdu měl.“ Donald měl prsty pokryté mazlavou červenou tekutinou. Neříkal nic, ale pospíšil si otřít ruce o trávu a listy.

Biggles prohlásil, že vzhledem k tomu, že už jsme viděli všechno, co tu bylo k vidění, mohli bychom se vrátit k letadlu. Bude svítat. Ale Donald o tom nechtěl ani slyšet. Za každou cenu chtěl získat pár cibulí a vzít je domů – jsou-li ovšem ty lilie cibulovité tak jako ostatní odrůdy lilií. Měl pravdu. Nebylo důvodu, proč by s sebou neměl odvézt několik cibulí, už třeba proto, že expedici financoval on. Problém byl, že jsme s sebou neměli rýč. Pokusil se odhrabat hnijící vegetaci nožem, ale přestože se dostal stopu nebo i více do hloubky, na žádnou cibuli nenarazil. Měl už dloubání nožem dost a prohlásil, že se vrátí k letadlu pro lopatku. Biggles neměl námitek. Hvězdy už začínaly blednout. Se svítáním začalo světlo lilií pohasínat. Donald se ještě pozdržel, aby viděl lilie hasnout. Vadly a jejich stonky se ohýbaly. To byl zřejmě důvod, proč jsme je předešlého dne neviděli.

Donald se vydal pro lopatku a Algy šel s ním. Biggles a já jsme se posadili a povídali si. Když už bylo úplně světlo, šli jsme ještě jednou obhlédnout ruiny. Donald a Algy byli brzy zpět. Donald se okamžitě pustil do práce a my se usadili na padlém obelisku. Počítal jsem, že bude mít do pěti minut dost cibulí, ale ukázalo se, že to nebude tak snadné. Po dvaceti minutách zpocený jak námezdní dělník stál skoro po pás v jámě a pořád se ještě nedostal ani ke kořenům, ani k cibulím nebo čemukoliv podobnému.

Algy šel odhazovat hlínu s čerstvým elánem. Zatímco hloubil jámu, Donald zůstal stát na jejím okraji a díval se dolů. Já a Biggles jsme seděli na obelisku. No

prostě tak jsme byli rozmístěni, když se to o několik minut později stalo.

Algy, který jak si myslím, už toho také začínal mít dost, zaryl lopatkou hodně energicky. A hodně hluboko. Vyhodil lopatku hlíny, rovnou k našim nohám. Jenže hlína ožila. Nebyla to vůbec hlína, jak jsme se všichni domnívali. Byli to červi, dlouzí, slizcí červi, rumělkové zbarvení. Zdálo se, že jsou plni hroznivé energie, kroutili hlavou k ocasu a pak se vymršťovali do vzduchu jako péra, stejně jako to dělají pijavice. V mžiku skákali všichni do vzduchu. Jeden trefil Bigglese do tváře a zavěsil se na něho zoubky tenkými jako jehly. Biggles sykl a strhl ho z kůže.

Podíval jsem se dolů do díry a uskočil. Algy pustil lopatku a vylétl ven jako katapultován.

Červi! Tisíce červů! Milióny červů! Že jsme se dali do pohybu?! To si pište, že ano. Nikdy jste neviděli pár chlapů takhle pospíchat. Všichni jsme utíkali asi deset yardů a teprve pak se otočili.

Ani tehdy nás ještě nenapadlo, že jsme v nebezpečí. Člověk konečně nečeká problémy od červů, ani od tak pohyblivých jako byli tito. Proudili ale za námi jako lavina a to mi došlo, co se asi děje. Jáma je pořád vyvrhovala jako nějaká sopka. „Pozoruhodné,“ prohlásil nepřekonatelný Donald.

Biggles ho popadl za ruku. „Utíkejte!“ zařval na něho. „Chcete snad být sněden za živa?“ To pomohlo. Běželi jsme, jak nejrychleji jsme mohli a věřte mi, ti červi se za námi hnali stejně divoce. V takovém případě nebyly pušky k ničemu, ani žádná jiná zbraň, na kterou bych si vzpomněl. Běželi jsme jak zajíci a za námi rudý příliv, armáda červů.

Běžel jsem a měl jsem hrozný strach, ale přitom jsem si uvědomoval absurdnost té situace. Chci říci ten šílený útěk před spoustou červů. Ale běžel jsem a byl jsem rád, když jsem spatřil vodu a dobrého starého *Tuláka* skrze stromy před námi. Byli jsme v mžiku na palubě. A nijak jsme se nepokoušeli zjistit, zda umějí červi plavat. Přetřali jsme lano a rolovali asi sto yardů, než jsme se otočili, abychom viděli, co podnikne armáda červů až dorazí k vodě. Zastavili se na kraji a lemovali hranici vody jako rudý žabinec.

„Takže se, doktore, obávám, že nebudete mít žádné cibule ani kořeny lilí,“ řekl Biggles.

Donald připustil, že by je chtěl sice velice získat, ale rozhodně nemá sebemenší chuť dostat se opět nablízko červům. Takže bylo rozhodnuto a mohli jsme se vrátit domů.

Na cestě zpět jsme se zastavili na pobřeží a vyprávěli svůj příběh jednomu vládnímu úředníkovi a on nám poskytl informace, které svým způsobem vysvětlují naši podivuhodnou zkušenost. Před několika lety byl správcem právě v tomto okrese. V té době byla u jezera velmi prosperující osada. Náhle a bez jakýchkoliv zřejmých důvodů byla vesnice napadena obrovským množstvím krokodýlů. Byla to opravdová morová rána a usadili se prostě na ostrově. Kněží z kostelíka se snažili nějak čelit tomu hroznému nájezdu krokodýlů, vyhloubili hlubokou jámu, do které svrhli mrtvého býka. Past na krokodýly. A tak jak počítali, krokodýli se vrhali jeden za druhým do jámy, až byla těch bestií plná. A pak, jelikož se nemohli dostat ven, uhynuli, ale zápach byl tak strašný, že ani kněží, ani obyvatelé vesnice ho nemohli snést a odstěhovali se na zdravější místo.

Donald nám řekl, že fosfor vznikající při hnilobném procesu se dostal ze země ve formě hub, které měly tvar lilií. Nepochybně na stejném místě, kde skončili krokodýli. A hnijící hmota musela stejným způsobem dát vznik červům. Na každý pád a nepochybně byla nějaká spojitost mezi mrtvými krokodýli a liliemi. Pokud vás napadá lepší vysvětlení, Donald by ho jistě přivítal.

„No a to je celý ten příběh.“ Ginger se podíval na okno. „Zdá se, že se počasí vylepšuje. Pojdme na čerstvý vzduch.“

DOBRODRUŽSTVÍ V PODEZŘELÉ SOPCE

10

Bigglesova eskadra měla pohotovost a důstojníci užívali trochy klidu mezi operacemi. Byli po obědě a opalovali se na prknech před důstojnickou jídelnou. Měli na sobě letecké kombinézy, byli připraveni vzlétnout během minuty, kdyby byl vyhlášen poplach.

„U sta hromů! Nemohu to vydržet – to slunce strašně pálí,“ poznamenal letecký důstojník Angus Mackail.

Ginger se na něho podíval s úsměvnou tolerancí. „Měl bys zkusit Mexiko,“ zamručel.

„Ty jsi tam byl?“ zvědál Tug Carrington.

Ginger přikývl. „To tedy ano. Navštívil jsem pár horkých míst, ale myslím, že nikde mi nebylo tak horko jako v Mexiku. A přitom horko snáším.“

„Byl s tebou doktor Duck?“ zeptal se Ferocity Ferryi.

Ginger se zašklebil. „Jistě, že tam byl. Byla to jedna z jeho výzkumných cest v oboru biologie.“

„Co jste hledali tentokrát?“

„Vulkán.“

„A co jste našli?“

Ginger usrkl kávy, položil hrneček a pak teprve odpověděl. „To je dlouhý příběh.“

„Našli jste ten vulkán nebo ne?“ zeptal se Henry Harcourt.

„Jestliže hromada kamení, výbuchy, sirnaté výpary, kouř a jiskry létající jako ohňostroj jsou vulkán, pak jsme jeden našli,“ prohlásil Ginger.

„Vyprávěj nám o tom,“ navrhl Taffy Hughes. „Ten doktor Duck se mi začíná líbit.“

„Nemáme dost času,“ protestoval Ginger. „Poplach může být každou chvíli.“

„To je jedno. Alespoň začni. Když budeš muset svoje vyprávění přerušit, vyslechneme zbytek, až se vrátíme.“

„Dobrá,“ souhlasil Ginger a začal vyprávět:

Právě jsme dokončili práci v Jižní Africe, když Donald našel ve svém bloku nedávno zaznamenanou poznámku o vulkánu, který má co nevidět být činný. Znamenalo to, že plival jiskry a pouštěl sirnaté výpary, jak už to vulkány dělají, když je unaví delší nečinnost. V novinách tvrdili, že může každou chvíli začít chrlit lávu. Donald se chtěl podívat na kráter včas, dokud v něm všechno vřelo. A tak jsme se vypravili.

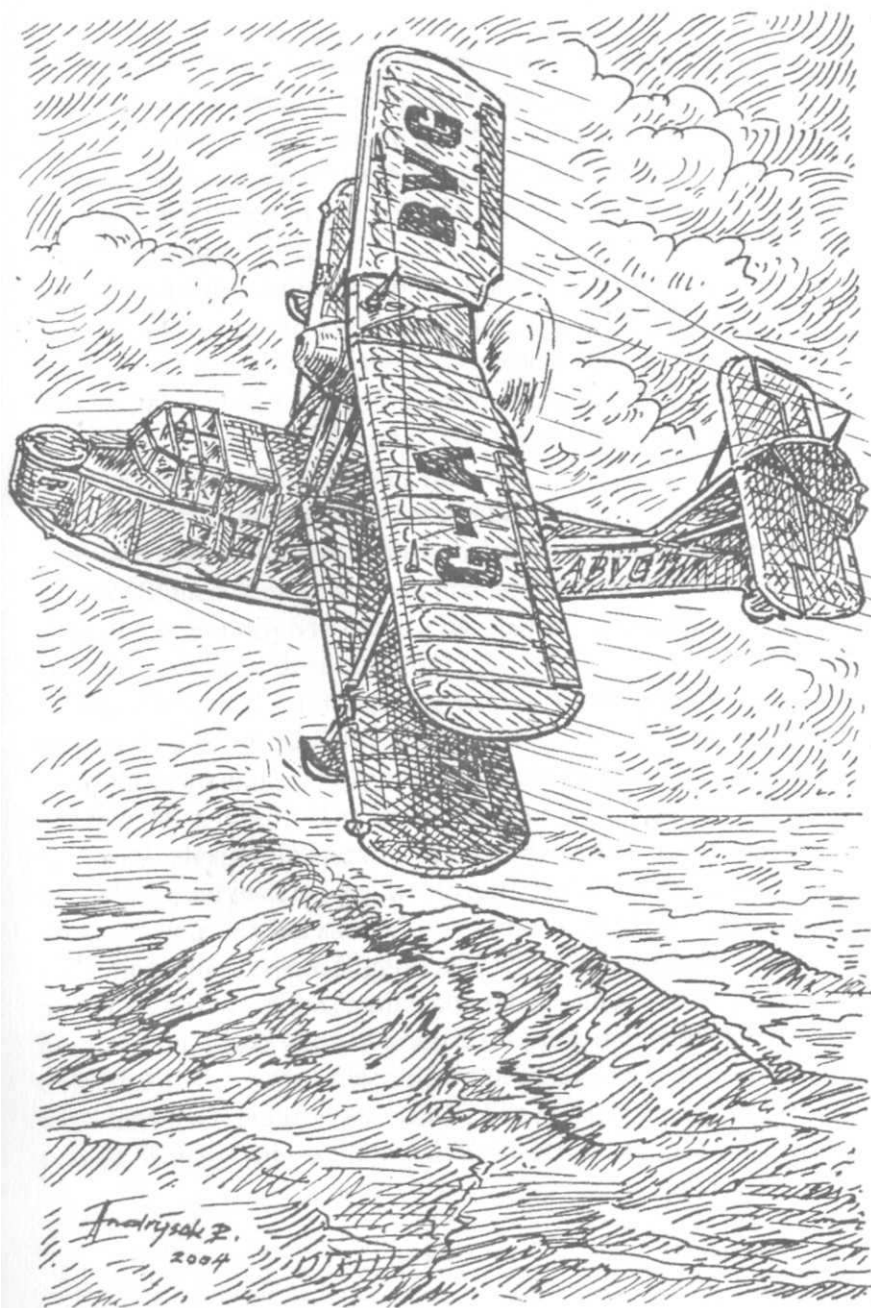
Vulkán nazývaný Xactpetl byl na západní straně země, to jest poblíž Tichého oceánu. Většina toho území je dost ponurá, skály a písek, sem tam leží úrodná údolí. V údolích je rozseto několik málo vesnic, obývaných pokud mohu soudit spoustou povalečů s mohutnými, černými kníry a pestrobarevnými ponči. Když nespí či neklábosí, tak sedí v kruhu a jedí tortillas – což jsou jinak řečeno kukuřičné placky. Snědl jsem jen jednu, ale tahle musela být udělaná ze směsi dynamitu a pepře. Spálila mi jazyk do krve. Ale to nemá s příběhem nic společného.

Přistáli jsme na otevřené poušti blízko vesnice, jejíž jméno jsem zapomněl, ale to je konečně úplně jedno. Zeptejte se Bigglese, jestli máte zájem, ten ho bude vědět. Vulkán se tyčil z písku docela blízko. Ve vesnici nebyl hotel, tak jsme spali v letadle a na místním trhu jsme si kupovali potraviny. Připadalo nám, že je ve vesnici hodně lidí a brzy jsme přišli na to proč. Na úbočí vulkánu byly velké plochy velmi úrodné půdy, což není nic neobvyklého. Farmářům se na těch polích dařilo. Ale vzhledem k bouření uvnitř vulkánu se stáhli do vesnice a čekali tam, až se vulkán utiší.

Nechci tvrdit, že toho vím o vulkánech hodně, ale tenhle vypadal jako opravdu zvláštní případ. Nebyl vysoký jako vulkány bývají, asi tak deset tisíc stop. Nad vrcholem visel oblak kouře a někdy, když vítr zafoukal směrem k vesnici, jsme cítili síru. Podle nejstarších obyvatel byl vulkán již dlouho vyhaslý a pro všechny bylo velkým překvapením, že se zase ozýval.

Asi jeden nebo dva dny po našem příjezdu jsme podnikli první výzkumný let. Na nebi nebyl ani mráček a horko bylo strašné. Slunce žhnulo, vzduch nad pouští se tetelil, oči bolely. Vzduchem proudily vlny žáru a házely našim letadlem, přestože jsme vystoupili dost vysoko.

Náš výzkumný let byl totální fiasko. Viděli jsme jen skály, zase skály a jenom skály.

Vrchol vulkánu byl holý, několik kaktusů, neviděli jsme žádné stopy lávy. Vrátili jsme se po nepřijemném letu a byli jsme zklamaní, alespoň já jsem to tak cítil. Donald došel k názoru, že vulkán není ještě ve stádiu blízkém velkému výbuchu a navrhl, abychom se vším skončili – vrátíme se, až to všechno začne.

K mému překvapení Biggles nechťel. Myslел jsem si, že skočí na tu možnost všechno sbalit a odletět, ale on ne. Řekl, že ho ta hora zajímá. Ráno se na ni podívá znovu, z menší vzdálenosti, důkladněji. Tak jsme následující den vzlétli znovu. Bylo ještě větší horko a letadlo se kymácelo. Skoro jsem dostal mořskou nemoc. Biggles šel s letadlem dolů a oblétal okraj kráteru. Ale nic jsme neviděli. Jednou, velice nízko, jsme měli dojem, že do stroje něco uhodilo.

Nevěnoval jsem tomu nijak zvláštní pozornost, ale když jsme se vrátili zpět, viděl jsem, že Biggles vytahuje něco kleštěmi z pláště letadla. Prohlížel si to a Donald poznamenal, že z vulkánů často vylétají kameny či podobné kusy hornin.

Biggles prohlásil: „Tomu rád věřím, ale nikdy jsem neslyšel, že by vyvrhovaly něco takového.“

Podívali jsme se na to, co držel v ruce, a nemuseli jsme se dívat dvakrát. Byla to zploštělá olověná kulka. Biggles se zasmál a dal si ji do kapsy. „Ten vulkán mě začíná víc a víc zajímat.“

„Vypadá to, jako by nás tu někdo nerad viděl,“ poznamenal jsem.

Biggles se na mne podíval a odpověděl: „Vůbec bych se nedivil, kdybys měl pravdu. Lidé nestřílejí po přátelích.“

Večer jsme seděli u letadla, hovořili o kulce a debatovali, zda bychom měli podniknout ještě jeden let nebo se vrátit domů, když kámen obalený kusem papíru málem uhodil Bigglese do hlavy. Zdálo se, že přiletěl zpoza ostnatého křoviska. Sehnul jsem se pro papír. Biggles vyrazil jako šíp ke křovisku. Divoce vyhlížející desperado vyskočil z houští proti němu a mával nožem. Biggles chytil toho chlápka pod krkem a položil ho na zem. Vrátil se k nám s nožem v jedné ruce a banditou v druhé. „Máme suvenýr,“ řekl. „Jestli ho přimějeme mluvit, dozvíme se možná zajímavé věci. Co je na tom papíře, Gingere?“

Už jsem si tu zprávu přečetl, a tak jsem ji nahlas opakoval. „Táhni, gringo, nebo zemřeš.“

Biggles se rozesmál. „Nevím hoši, jestli jste si toho už všimli, ale nejjistější způsob jak přimět Brita k akci, je vyhrožovat mu hroznými následky pokud to udělá.“ Biggles prohlásil: „Je rozhodnuto. Zůstaneme.“ Vzal nůž, přešel ostřím po dlani a lehce s ním polechtal vězně pod bradou. „Amigo,“ řekl španělsky, „potřebuješ oholit. Nejsem holič, když mi ujede ruka, skončíš s proříznutým hrdlem. Co ty na to?“ Muž vypadal poněkud vyděšeně, ale nepromluvil. Nicméně s sebou trhl, když na něho Biggles vyštěkl: „Kdo tě poslal, abys na mne hodil kámen – no, řekni!“

Chlapíka, který je zvyklý na nože kolem sebe i ve vlastní ruce, ani ve snu nenapadne, že byste ho nepoužil. A tak to také bylo s naším „odvážlivcem“, který byl pěkně vyděšený. Padl na kolena, ruce sepnuté v prosebném gestu a když přestal vzývat celou řadu svatých, aby ho ochránili, poprosil Bigglese, aby pomyslel na jeho ženu a děti. Biggles prohlásil, že mu je

opravdu líto jeho rodiny, ale jeho jediná šance opět se s nimi shledat je vzpomenout si, kdo ho poslal s tou zprávou. Muž zamumlal „El Cuchillo.“

Bigglesovi se rozšířily oči. „Kdo že?“ řekl. „Ejhle, tak to je.“

Věděli jsme, kdo je El Cuchillo. Po celé vesnici byly vyvěšené výzvy nabízející za něho, ať živého či mrtvého, pět tisíc pesos odměny. V té době byl v Mexiku veřejným nepřítelem číslo jedna. Žil si pohodlně a blahobytně, přepadal vlaky a vykrádal farmy. Měl také ve zvyku přepadat osamělé policisty, usekl jim chodidla a nutil je chodit na pahýlech. Je to taková stará indiánská představa zábavy. Na každý pád byl kluzký jako úhoř. Pověřiví, nevzdělaní obyvatelé vesnice, a nebylo jich málo, si o něm mysleli, že je spřízněn s nějakým duchem. Pravda byla, že se ho policie nesnažila nijak energicky dopadnout – nechťeli přijít o chodidla. Biggles se zeptal cože to provedl, co urazilo významného banditu. Vězeň se ale opět ponořil do naprostého mlčení a už jsme z něho nedostali ani slovo.

V tu chvíli se blížil poklusem v oblaku prachu sám náčelník místní posádky následován svými muži. Informoval nás s veškerou zdvořilostí, která je u Latinoameričanů tak ceněna, že naše doklady nejsou v pořádku. Byl si ale jist, prohlásil, že to lze napravit. Jinými slovy, zapomněli jsme na starý španělský zvyk dát mu všimné. Musím popravdě říci, že tento zvyk je tak starý, že už ani není považován za něco nevhodného, ale za zaběhaný pořádek. Vyplatí se na něj přistoupit, ušetří vám spoustu problémů.

Biggles odvedl kapitána stranou a chvíli s ním tiše hovořil. Zřejmě si rozuměli, po chvíli se kapitán vrátil do

vesnice a vězně vzal s sebou. Když se k nám Biggles připojil, prohodil jakoby nic, že brzy ráno vyrazíme.

„Co budeme hledat?“ vyzvídal Algy.

„El Cuchilla,“ odpověděl Biggles. „Dohodl jsem se s kapitánem, bude určitě lepší, když vám to vysvětlím. Záměr je následující. Strážce, který bude mít na starosti našeho nedávného vězně, ho nechá uprchnout. Ten, tím jsem si jist, poběží za svým šéfem. A my se podíváme, kudy se vydá.“

„Kam myslíš, že zamíří – máš nějakou představu?“ zeptal se Algy.

Biggles přikývl. „Pokud se nemýlím, zamíří k vulkánu. Tam najdeme El Cuchilla. Hledat ho jinak by bylo jako hledat jehlu v kupce sena. Budeme-li sledovat prchajícího banditu, najdeme El Cuchillův úkryt.“

Donald zapochyboval. „Ten člověk přece není takový blázen, aby se ukrýval v kráteru sopky, kde hrozí výbuch.“

Biggles se zakřenil: „Já se, doktore, nevsázím, ale řekl bych, že v té hoře hrozí výbuch právě tak jako na téhle poušti okolo. Pár tyček dynamitu a několik hrstí síry stačí El Cuchillovi k tomu, aby farmáři opustili vesnici i celý okres. Bandita by tak zabil dvě mouchy jednou ranou. Získal by pro sebe dobrý a bezpečný úkryt a na opuštěných farmách by našel dost potravy pro sebe i své kumpány.“

„Měl jste snad podezření od samého začátku?“

„Ne, hned ne. Ale začal jsem ho mít, když jsem viděl, že v kráteru roste tráva,“ odpověděl Biggles. „Asi jste si toho nevšiml. Já ano, a protože si nedovedu představit travu či jakékoliv rostliny v kráteru aktivního vulkánu, dal jsem si dohromady dvě a dvě. Ta kulka mi

potvrdila moje podezření. Když viděl naše letadlo kroužit nad kráterem, El Cuchillo se lekl, že bychom mohli něco zpozorovat, a tak poslal jednoho z banditů, aby nás zastrašil. No ale stalo se, že my se jen tak vystrašit nedáme. Půjďme si odpočinout, chci ráno brzy vyrazit.“

Následující den jsme vstali ještě před východem slunce a během pár minut jsme byli ve vzduchu. Když jsme byli asi deset tisíc stop vysoko, slunce právě vykouklo na horizontu. Biggles vypnul motor, začal klouzat dolů a udržoval stroj mezi sluncem a horou. Je téměř nemožné dívat se do slunce nad pouští, když je ještě nízko na obloze a bylo tedy málo pravděpodobné, že by nás bylo vidět, tím spíš, že jsme nedělali žádný hluk. Naopak, protože se slunce opíralo do hor, my jsme viděli všechno jasně.

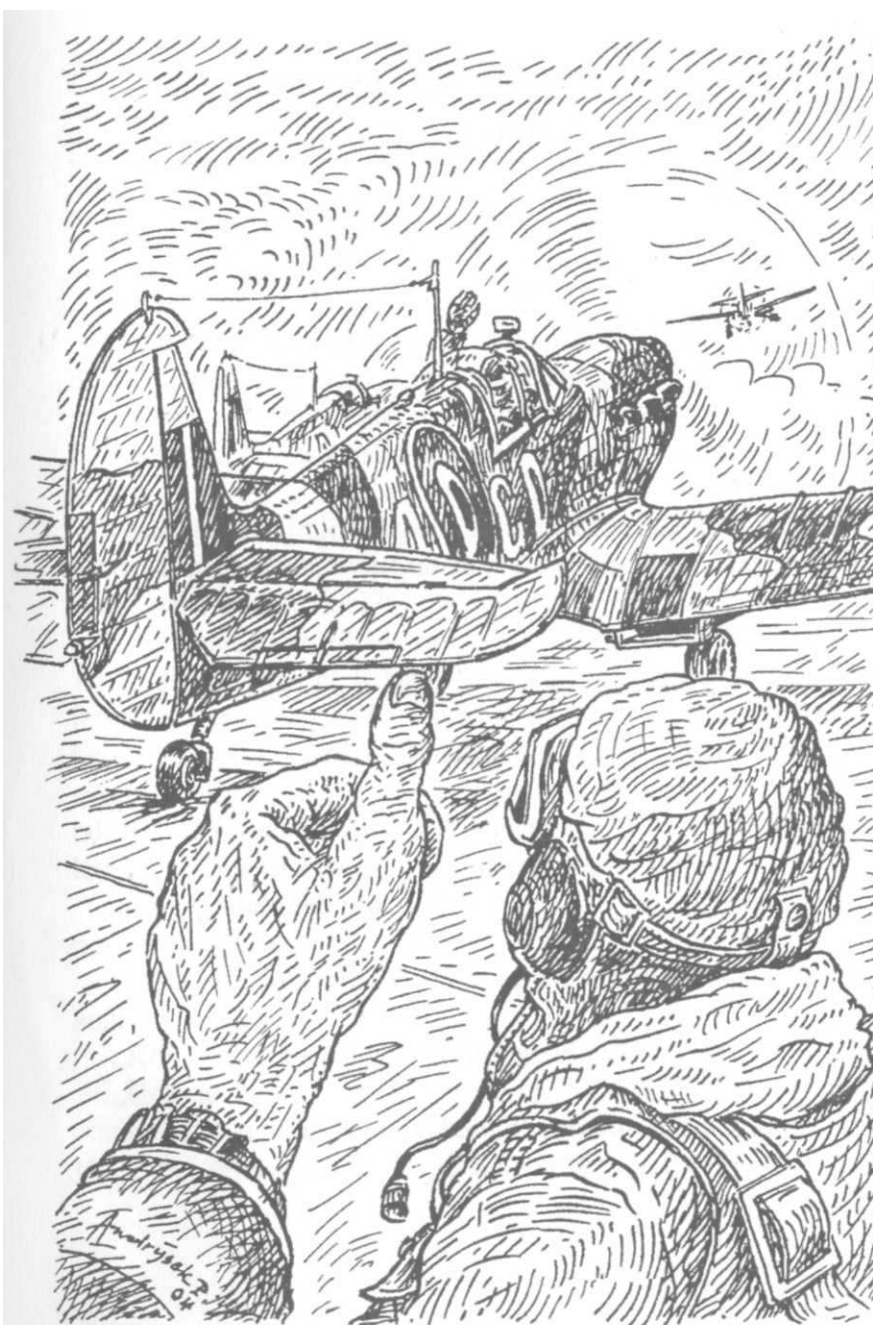
Jak jsme klesali dolů, každý z nás musel pozorovat jednu z hor a sledovat, zda neuvidíme prchajícího banditu. Náhodou jsem měl já to štěstí a viděl ho první. Vypadal jako mravenec lezoucí po skále. Sledovali jsme ho a viděli, že zmizel v kaňonu na úbočí hory, těsně pod kráterem. Ven už nevyšel, hádali jsme, že jsme objevili El Cuchillovo doupě. Víc jsme nepotřebovali vědět.

Biggles letadlo otočil a já si všiml, že se dole na poušti blíží vojáci na koních. Sesedli u paty hory a pokračovali pěšky. Biggles poslal zprávu kapitánovi, a tak vojáci věděli kam jít. Člověk má málokdy příležitost sledovat hon na lidi z přední galerie, abych tak řekl, a to jsme právě mohli. Když se oddíl dostal do blízkosti banditova úkrytu, Biggles pustil dolů světlici těsně před vchod do doupěte. Šel hodně dolů, aby se strefil a minutu nebo dvě to bylo ostré. To už banditi pochopili, co se děje a začali na nás střílet. Když dorazili vojáci, banditi

se stáhli do kráteru a stříleli dál. Ale proti vojákům neměli šanci a ti je brzy obklíčili. Poznali jsme, že vojáci už situaci zvládli, přistáli jsme u našeho tábora a viděli, jak vedou přeživší bandity do vězení.

Přirozeně jsme si mysleli, že tím celá věc skončila. Ale mýlili jsme se. Jen se farmáři dozvěděli, že je banditi tahali za nos a přiměli je opustit jejich domovy, a to jen několika tyčkami dynamitu a trochou síry a že my, cizinci, jsme se zasloužili o to, že byli banditi obklíčení a zajati, nevěděli co pro nás udělat a chtěli nám snést modré z nebe. Uspořádali fiestu, na které jsme my a náčelník policie byli čestnými hosty. Kapitán naléhal, abychom si vzali polovinu odměny a Biggles vyvolal naprostou senzaci, když ji přijal a věnoval místní nemocnici. Potom se stala místní pohostinnost tak naléhavá a vřelá, že jsme prostě vlezli do letadla, nastartovali a zamířili k domovu. Chudák starý Donald byl poněkud zklamaný, že byl vulkán vyhaslý, ale uklidnilo ho, že jsme udělali kus dobré práce. Biggles slíbil, že najde jiný vulkán, jen pro Donalda.

„A to je všechno – slyšíte? Siréna!“ Ginger vyskočil na nohy při zvuku poplachu a běžel k letadlu. „Řeknu ti –“ volal na Henryho Harcourta, ale zbytek věty se ztratil v hluku motoru, jak startoval.

DOBRODRUŽSTVÍ V TAJEMNÉ ZÁTOCE

11

Důstojníci Bigglesovy eskadry se ohlédlí, když se otevřely dveře důstojnické jídelny a vstoupil cizinec v letecké kombinéze. Zvedl ruku k přátelskému pozdravu, představil se jako Tom Gibson a připojil se k ostatním před krbem, kde si sedl těžce do křesla.

Letecký důstojník Ginger Hebblethwaite zazvonil na vrchního. „Dáte si drink?“ zeptal se nově příchozího. „Odkud jste spadl v tak ponuré noci?“

Cizinec si rád objednal drink a obrátil se ke Gingerovi. „Jsem z eskadry K – noční stíhací. Pronásledoval jsem nepřátelské letadlo až nad Francii. Dostal jsem ho, ale svou poslední dávkou mi prostřelil nádrž. Doufal jsem, že se dokážu vrátit na svou základnu, ale nepodařilo se mi to. Docházela mi šťáva, a tak jsem se posadil tady. Vaši mechanici se už starají o moje letadlo – bude to trvat asi hodinu a vrátím se domů.“

„Podle vašeho přízvuku bych soudil, že jste od protinožců,“ poznamenal Ginger.

„Máte pravdu, jsem Australan, z Melbourne. Jak jste to poznal?“

„Kdysi jsem strávil v Austrálii pár týdnů,“ vysvětlil Ginger.

„Dovolená?“

„Ne docela.“ Ginger zaváhal. „Po pravdě řečeno, měl jsem tam práci. Bylo nás víc. Biggles, který je tu teď velitelem, měl celou skupinu na starosti, Algy Lacey, chlapík, který sedí po vaší pravici, tam byl také.

Provozovali jsme tehdy malou společnost charterových letů. Najal si nás jeden vědec.“

„Co ho v Austrálii zajímalo?“

Ginger se pobaveně zasmál. „Bude se vám to zdát asi zvláštní, ale hledali jsme ducha – několik duchů.“

I Australan se zasmál. „Kde se měli ti tajuplní duchové skrývat?“

„V zátoce mrtvých krav, na Cooperově řece.“

V cizincových očích se objevil záblesk pochopení. „Nikdy jsem tam nebyl, ale podle toho, co jsem slyšel, je to tam pěkně pochmurné.“

„Přesně tak. Jestli si někdo chce pořídit sbírku koster, pak by si měl vybrat Cooperovu zátoku.“

„Našli jste ta strašidla?“ zeptal se Henry Harcourt.

„Ano,“ odpověděl klidně Ginger. „Našli jsme jich několik.“

Všichni se nedůvěřivě ošívali, ale ztišili se, když viděli výraz v Australanově tváři. „Cooperova zátoka není rozhodně k smíchu. Ani v nejmenším. Rozhodně není u nás do smíchu nikomu, kdo tam jednou byl.“

„Tak jim o ní pověz, Gingere, ať ukojíš jejich zvědavost,“ navrhl Algy.

„Dobrá,“ souhlasil Ginger a vyprávěl následující příběh:

Nejdříve si musíte udělat trochu konkrétnější představu o části Austrálie, o které budu hovořit. Před mnoha a mnoha lety byla Cooperova řeka normální řeka, lemovaná přívětivou krajinou a šťavnatými pastvinami. Chovatelé dobytka to místo objevili a vyrostlo tam několik městeček i měst. Pak jednoho roku řeka vyschla – jak se to stává u mnoha australských řek, proto tam

jsou ostatně velké neobydlené plochy. Voda se později vrátila, ale následující rok se stalo to samé. A tak se to opakovalo rok po roce a situace byla stále horší. Nakonec přišel rok, kdy se už řeka vůbec neobjevila. Bylo to vážné, ale chovatelé dobytka se nevzdávali. Vydrželi devět strašných let a po celou dobu nespadla do koryta řeky ani kapka deště. Země vyschla. Stala se z ní poušť. Dobytek a ovce uhynuli žízní. Stromy uschly. Hlína se rozpadla v prach. Lidé umírali. Nedalo se nic dělat. Těch pár kusů dobytčat a koní, které zůstaly, byly už příliš zesláblé, než aby je bylo možné převézt. Tak nakonec uhynuly také. Zbytky usedlíků, kteří ještě přežívali, uprchla z toho kraje hrozného zoufalství a všechno nechali tak jak bylo. To je oficiální vysvětlení, jak si ho pamatuji. O mnoho let později se voda vrátila, ale to už bylo pozdě.

Dovedete si představit, jak to místo vypadalo po tom, co ho usedlíci opustili. Viděl jsem to na vlastní oči. Po suchu přišel vítr. Odvál písek z jednoho místa a navršil ho jinde. Hroby byly odkryté, vyschlá těla mrtvých vystavena povětrí. Kosti tisíců dobytčat se bělaly široko daleko – tisíce a tisíce kostí, všechny zkroucené, jakoby se smály strašnému žertu přírody. Okolo jedné vyschlé studny jsme viděli stát stovky dobytčat s prázdnými očními důlky. Zemřela ve stoje. Byla mrtvá už léta. Byly to jen kostry potažené kůží vysušenou sluncem. Na některých místech byly domy zaváty pískem. Jinde trčely jejich trosky na základech. Byl tam ještě nábytek ponechaný hlodavcům, sovám a havranům. Procházeli jsme těmi ruinami plnými krys. Všechno bylo tak, jak to jejich majitelé opustili – ve skříních bylo šatstvo, na stěnách visely obrazy, na

policích byly knihy, dopisy, papíry ležely na stolech. V jednom domě jsme viděli piáno. Jinde šicí stroj. V noci se tam měsíční paprsky odrážely v popraskaných zrcadlech a jiskřily v očích bezpočtu pavouků. Krysy byly všude a občas jste zahlédli zdivočelou vychrtlou kočku nebo psa. Tak to tam vypadalo, když jsme tam byli, a tak pochopíte, proč se o tom místě začalo říkat, že tam straší.

Zpočátku nikdo nebral ty pověsti o duchách vážně. Pak se objevily podivné zvěsti. Ti duchové prý mluvili. Tato první informace dorazila přirozeně od domorodců. Ti se samozřejmě vyhýbali tomu místu smrti jako moru, ale jednou tam kdosi v noci zabloudil. Když se druhý den objevil, byl skoro šílený strachy. Jediné co z něho dostali, bylo jakési nesouvislé blábolení o mluvících duchách. Šéf toho chlapíka, běloch, zlatokop, si vzal do hlavy, že to prozkoumá. I on se vrátil bledý a otřesený. Nevrátil by se tam, prohlásil, ani kdyby tam bylo všechno zlato světa. A tak věci zůstaly až do chvíle, kdy se doktor Donald rozhodl, že to tak nenechá a podívá se tam. A tak jsme letěli.

Dorazili jsme podle plánu a přistáli na písku. Bylo asi poledne, když jsme vybalili, neměli jsme v tu chvíli nic na práci a vydali jsme se porozhlédnout kolem. Už jsem vám řekl, co jsme viděli. Mrazilo nás při pohledu na kosti. Byli jsme všichni deprimovaní. V takové atmosféře tragédie jste si prostě nemohli od tísně pomoci. Když se šli ostatní podívat na hřbitov, vrátil jsem se do letadla a snažil se přemýšlet o všech veselých věcech, na které jsem si mohl vzpomenout.

Po pravdě řečeno člověk nečeká, že by duchové chodili ve dne, a tak jsme se rozhodli, že zkusíme štěstí

za měsíčního světla – poblíž hřbitova. Já jsem ale nakonec řekl, že nepůjdu. Šel tam po mně mráz i bez duchů. Když se setmělo, Donald, Biggles a Algy vyrazili a nechali mě sedět vedle letadla. Rozdělal jsem oheň, připravil konvici čaje a pokusil se číst knihu. Nemohl jsem se ale soustředit. Ve vzduchu byla tíseň toho místa a musel jsem myslet na ty ubohé lidi, kteří prohráli strašnou bitvu s přírodou.

Ostatní byli pryč asi hodinu a já jsem seděl a zíral do ohně, když se za mnou ozval úzkostný, tichý hlas a řekl: „Všichni jsou mrtví.“

Nepohnul jsem se. Nemohl jsem. Byl jsem jako zkamenělý. Cítil jsem, jak mi vlasy vstávají na hlavě. Jen jsem seděl, ztuhlý a napjatý. Pak se ozval jiný hlas, kousek dál: „Voda – voda – voda.“ Následoval výbuch hysterického smíchu přímo nad mou hlavou. Podíval jsem se nahoru, ale viděl jen hvězdy. Dostalo mě to. Ztratil jsem hlavu a nestydím se za to. Rozběhl jsem se, jako když mi hoří v patách, běžel jsem jak šílený ke hřbitovu a volal Bigglese. A věřte mi nebo ne, něco nade mnou plulo a skučelo, „Biggles!“ Hlasy ve vzduchu nejsou nic příjemného. Věděl jsem, že to nemůže být ozvěna, ta se musí od něčeho odrážet a nic takového tady nebylo. A potom, ozvěny se nepohybují a tyhle hlasy mě následovaly.

Jak jsem tak pádil, zapomněl jsem úplně na kostry dobytčat a jámy a do jedné jsem spadl. Kosti letěly dolů s chřestěním a hlukem jako uschlé stromy. Postavil jsem se, vylezl nadýchaný prachu a setřásal ze sebe zpřerážené kosti. Běžel jsem dál a konečně jsem viděl ostatní, jak jdou směrem ke mně. Biggles mě chytil za límec. „Co se s tebou děje?“ zeptal se chraptivě.

Trvalo mi minutu, než jsem popadl dech a řekl mu, co se stalo.

„Něco se ti zdálo,“ zavrčel. „Nic jsme neslyšeli.“

„Dobrá,“ řekl jsem ironicky. „Pojďte se mnou a uslyšíte toho plno.“

Nemuseli jsme ani dojít k ohni, který jsme viděli v dálce dohořívát. Když jsme se blížili, zdálo se, že mezi nás a světlo ohně vstoupil jakýsi stín a dutý hlas zachraptěl: „Cooper přichází – Cooperovi přicházejí.“ Přesně takhle. Potom jako odpověď od těch prázdných domů zazněl ten strašný smích a jiný hlas zaječel: „Jsou mrtví – mrtví – mrtví.“

Biggles vyrazil, nejprve se podíval na oheň a pak směrem k vesnici. „Panebože!“ vydechl. „Je to zlověstné.“ Zmizel v letadle a vrátil se s brokovnicí.

Donald se ozval: „Co s tím chcete podniknout?“

„Chtěl bych zjistit,“ řekl Biggles podrážděně, „co ti duchové řeknou, až dostanou dávku broků.“

„Nemá přece cenu střílet na duchy,“ protestoval Donald.

„Uvidíme,“ řekl tiše Biggles. A v tu chvíli přímo nad našimi hlavami řekl hlas: „Cooperovi jsou mrtví.“

Biggles přiložil pušku k rameni a začal střílet – bang-bang. Ozvalo se zaúpění. A ticho.

Biggles vložil do pušky další náboje a vyrazil k vesnici. „Musíme se tomu dostat na kloub,“ řekl sevřeným hlasem, který mívá, když ho něco podráždí.

Šli jsme. Celou tu dobu jsme slyšeli žalostné hlasy, vzdechy, naříkání, jakoby stvoření, která je vydávala, plula v prostoru nad námi. Došli jsme k jedné z budov. Byla to velká stodola. Biggles otevřel vrata a posvítíl si

dovnitř. Viděli jsme ale jen krysy, pavučiny a oči pavouků.

Vešli jsme a postavili se do rohu. Světlo jsme zhasli a čekali. Klidně vám přiznám, že jsem si nepřál nic víc než být doma. Chvíli se nic nedělo. Myslím, že jsme tam byli asi pět minut, když se nad námi ozvalo jakési chrchlání, po kterém následoval chraptivý nářek. Biggles rozsvítil lampu – ale příliš pozdě. Zahledli jsme jen tmavý stín mizící dírou ve střeše. Biggles po něm vystřelil, ale zase se nic nedělo, jen se ze všech stran ozývalo skučení a výkřiky. Jakoby se nám duchové vysmívali.

„Už mě to nebaví,“ prohlásil Algy – a já s ním souhlasil.

„OK,“ řekl Biggles, „rozhodně jděte, ale já tu zůstanu, dokud nedopadnu jednoho z těch smutných bručounů.“

Vyšli jsme ven. Donald po celou tu dobu nepromluvil. Jen si pro sebe šeptal: „Neobyčejné, opravdu zvláštní.“ Došli jsme k domu s piánem. Biggles se objevil za námi, rozhlédl se a podal mi lampu. „Jdi se podívat do toho domu.“

Jistě si dovedete představit, že se mi nechtělo, ale Biggles vám umí říct, abyste něco udělali a vy to uděláte ať chcete nebo nechcete. Rozsvítil jsem lampu přede dveřmi a vykročil přes práh. Dřív, než jsem se mohl rozhlédnout, něco těžkého mi spadlo na obličej. Upadl jsem na záda a pustil svítilnu. Biggles ji zvedl a posvítil na mne. „Co to bylo?“ zeptal se.

Nevěděl jsem samozřejmě. Podařilo se mi vstát, sáhl jsem si na obličej a měl jsem pocit, že je vlhký. Algy poznamenal něco na způsob, že jsem upadl strachy.

„Nic takového,“ řekl Biggles. „A i kdyby, není tu důvod, proč by si poškrábal obličej.“

Měl jsem na obličej krev. Když jsem se ale otřel, neměl jsem na něm sebemenší škrábnutí. Podíval jsem se před sebe, na zemi ležela polovina krysy. Že by byla krev z ní?

„Doktore, živí se duchové krysami?“ zeptal se zcela vážně Biggles.

„Pokud vím tak ne,“ odpověděl Donald. „Po pravdě řečeno, nemám s duchy velkou zkušenost.“

„V tom případě mi bude potěšením vám jednoho za minutu ukázat,“ řekl Biggles.

Podle způsobu, jak to řekl, jsem hned poznal, že už má jasno. Vzal zbytek krysy a vyhodil ho dveřmi ven. Podal mi svítilnu. „Až promluví, posvit’ na kysu. Pokus se zamířit světlo přesně.“

Nastalo delší čekání, snad celou půlhodinu. Jednou nebo dvakrát jsem zaslechl v dálce hlasy, ale nic blízko. Pak náhle něco zasvištělo.

„Ted’,“ zavelel Biggles. Rozsvítil jsem lampu. Biggles vystřelil.

Vyběhli jsme ven. Vedle krysy ležel – havran.

Algy se dal do smíchu. „To se ti tedy povedlo. Nastražili jsme past na ducha a chytili ptáka – to mě podrž.“

„Pánové prominou,“ řekl Biggles, „ale když mířím na ducha, střelím ducha.“

„Co tím chceš říct?“ ozval se nevěřícně Algy.

„Tohle je duch,“ odpověděl Biggles a ukazoval na havrana. „Neslyšeli jste nikdy o tom, že se havrani naučí mluvit? Mluví tak jasně jako papoušci – někteří lidé říkají, že i lépe.“

Nemusím vám říkat, že se nám všem ulevilo. Smáli jsme se, ještě když jsme se vrátili k letadlu. Udělali jsme si čaj a vzali pár sušenek. Jen Donald veselý nebyl. Mrzelo ho, že to, co vypadalo jako prvotřídní tajemství, se změnilo ve zcela prozaický příběh. Nicméně na celé věci bylo něco zvláštního. Měli jsme dojem, že havran je denní pták, ale tady z těch či oněch důvodů si vypěstoval noční návyky podobně jako sovy. Nějaký důvod k tomu být musel, a jestliže jsme to chtěli zjistit, museli jsme svůj pobyt prodloužit. Následující ráno sedělo v tmavých koutech domu plno havranů.

Uvažovali jsme, jak se asi naučili mluvit. Bud' už havrani v místě byli, když dorazili noví osadníci, nebo přišli s nimi. Ať tak či onak, noví obyvatelé si jich pár chytli a chovali je v domácnosti. Havrani jsou velcí imitátoři jako papoušci a naučili se opakovat co slyšeli od lidí. Možná, že je učili i lidé sami. Když vesnice končila svůj život, slyšeli často slova jako: vodu, Cooperovi přicházejí nebo Cooperovi zemřeli, všechn je mrtvý – o dobytku. Když odešel poslední osadník a ptáci zůstali opuštěni, začali si ta slova opakovat. Mladí ptáci se učili od starších. Je snadno možné si představit, jak to působilo na domorodce, ale i na bělochy, jak víme. Devět lidí z deseti by se dalo na útěk při prvním zvuku a vůbec by nepomyslelo na nějaké pátrání. Nebýt Donaldovy zvědavé povahy a Bigglesova pevného rozhodnutí přijít věci na kloub, hlasy by zůstaly záhadou na celá další léta. Mohlo se přihodit cokoliv. Ptáci mohli odletět do jiného kraje a strašit lidi tam. Místo by však zůstalo na seznamu těch míst, kde straší. A přesto bylo možno to všechno vysvětlit jako přirozenou věc, stačilo na to přijít.

Ginger se podíval na hodiny, pak na návštěvníka z Austrálie. „No a to je všechno. Jestli chcete, půjdu se s vámi podívat, jak jsou naši hoši daleko s vaším strojem.“

DOBRODRUŽSTVÍ SE ZLATÝMI KOŠILEMI

12

Letecký důstojník „Ginger“ Hebblethwaite vystřihoval pečlivě malý odstavec z novin, které měl rozložené před sebou, a dal si ho do kapsy.

„O co jde, Gingere?“ zeptal se Angus Mactail. „Inzeráty na nejlepší zahradnické náčiní nebo kuchařské recepty?“

„Ani jedno ani druhé,“ odpověděl Ginger. „Od té doby, co jsem měl to potěšení cestovat s doktorem Duckem, procházím každý den noviny a dívám se po zvláštních článcích nebo novinkách, které by mohly být někdy v budoucnu užitečné. Když výstřižky pečlivě řadíte, mohou vám být v budoucnu velmi užitečné. Posuzovány ve vzájemné návaznosti mohou přinést odpověď na problém, který už dlouho nemohla řada lidí rozřešit. Donald to dělal a procházet jeho poznámkami byl skvělý způsob jak trávit volný čas. Dám vám příklad. Vyprávěl jsem vám někdy o zlatých košilích?“

„Podivné oblečení,“ zahučel Lord Bertie Lissie.

„Co kdybys nám o tom řekl víc?“ navrhl Tex O'Hara. „Do oběda nám zbývá hodina.“

„O.K. Potvrdí to, co jsem říkal o výstřižcích a dokáže, že se stačí trochu soustředit a dostaví se úspěch.“ Ginger hodil zmačkané noviny do koše a vyprávěl následující příběh:

Asi před deseti lety, dlouho před tím, než jsem poznal doktora Ducka, se v novinách objevila malá zpráva. Na severozápadním pobřeží Austrálie byl nalezen mrtvý lidožravý žralok. V žaludcích lidožravých žraloků bývají různé nástroje, kovové předměty, i šperky žralokových obětí. V břiše tohoto žraloka byly nalezeny podivné věci, odborníci soudili, že to je část starého brnění. Bylo asi osmnáct palců dlouhé a dvanáct široké, složené z mnoha slabých, kulatých plíšků z čistého zlata, spojených rybími kosticemi. Protože je zlato měkké, mísí se dnes s jinými kovy, aby získalo na tvrdosti. To zlato bylo určitě starší než ten žralok. Ale všechno to nemohlo ležet v žralokově žaludku příliš dlouho, žaludeční šťávy by kostice rozežraly. Na celou věc se brzy zapomnělo.

O pět let později britský torpédoborec operující v Indickém oceánu zahlédl stovky mil od pobřeží domorodou kánoi. Leželo v ní tělo bílého muže. Byl mrtev asi týden. Na bavlněném obleku měl zlatou košili ze slabých zlatých destiček pospojovaných rybími kosticemi. Nebyla ani v nejmenším poškozená.

Donaldův záznamový systém spojil ty dvě zprávy a bylo zřejmé, že se jedná o stejný příběh. Donald se problému dlouho věnoval, než nám ho přednesl. Získal souřadnice, kde byla kánoe nalezena a měl přístup k mapám admirality. Jak jistě všichni víte, hlavní oceánské proudy mají více méně stále stejný směr a jsou dobře zmapovány, jak co se týče jejich směru, tak jejich rychlosti.

Doktor usoudil, že letadlem by bylo možné hledat místo, odkud kánoe vyplula. Pomyslná brázda za kánoí vedla okolo mnoha ostrovů. Naivně jsem si pomyslel, že obletíme-li všechny ostrovy, narazíme dříve či později na

ten pravý. Biggles nás ale upozornil na skutečnost, že jen v Indickém oceáně je asi deset tisíc neobydlených ostrovů. Znali jsme sice obecné směry oceánských proudů, ale zdálo se to být dost beznadějně.

Donalda nepřitahovala nepochybná hodnota zlata, které bychom mohli najít, ale bílý kmen, který měl přístup k takovému množství zlata, že si jeho členové z něho mohli dělat košile. Dohodli jsme se, že věnujeme pátrání tři měsíce. Jestliže na konci té doby nic neobjevíme, vzdáme to.

První základnu jsme měli v Rangoonu a strávili jsme celý měsíc létáním nad oceánem. Ostrovů tam byla spousta, na mnoha z nich jsme přistáli, ale neviděli jsme ani stopy po tom, co jsme hledali. Mně osobně připadalo, že se namáháme zbytečně.

Jako místo pro druhou základnu jsme si zvolili Penang a zůstali tam pět týdnů. Pořád nic. Pak sehrála, jako často, roli Bigglesova intuice. Doletěli jsme daleko na jih až do Surabaye v Batavii, a protože tam je dobré letiště, Biggles využil příležitosti, aby nechal motor trochu odpočinout a seškrábal svijonožce z trupu. Večer se šel projít do bazaru a vrátil se s výrazem, který mívá, když je něčemu na stopě. Dal se do řeči s čínským obchodníkem a koupil od něho starou zlatou minci. Byla na ní vyražena písmena V.O.C. a datum 1717. Byla to značka Východoindické společnosti.

Požádal Donalda, aby vyndal fotografii zlaté košile a zvětšeninu jednoho z plátů.

„Vážně nevím, kam míříš,“ řekl Donald. Biggles neodpověděl, vzal kladivo, položil minci na plochý kámen a roztloukl ji na velikost plíšku, z jakých byla udělána zlatá košile. Začínali jsme chápat. Podobnost

byla příliš velká, než aby mohla být náhodná. Zlaté košile byly vyrobeny z mincí, které byly kdysi v majetku staré Východindické společnosti. Krok kupředu byl učiněn. Algy sice poznamenal, že pořád neví, jak nám to může být prospěšné, existují jistě stovky takových mincí, které byly kdysi roztroušeny po ostrovech. Biggles měl ale v rukávu další trumf. Od čínského obchodníka se dozvěděl, na kterém ostrově byla mince nalezena. Jméno ostrova bylo Gelden. Nikdo nevěděl proč, ale podobnost slov Gelden a gold (anglicky zlato) nebylo možno přehlédnout.

Následující den Biggles zmizel hned ráno a až do oběda byl pryč. Když se vrátil, spokojeně se usmíval. Ptali jsme se, co ho potěšilo. Řekl nám, že zašel na holandskou matriku a s pomocí úředníků zjistil, že v roce 1718 vyplula z Holandska loď Van Husen a směřovala na dálný východ. V podpalubí vezla žold pro garnizóny v holandské východní Indii. Bylo to dvanáct barelů čerstvě ražených zlatých mincí s datem 1717. Na palubě cestovalo také několik žen. Loď zakotvila u břehů Jávy a pak zmizela. Nikdo ji už nikdy neviděl.

Byli jsme teď na žhavé stopě, datum 1717 bylo, jak si jistě pamatujete, na naší zlaté minci. Bouře asi zahнала Van Husena na ostrov Gelden nebo se posádka vzbouřila, aby se zmocnila zlata a pak s lodí najela na ostrov. Vyrazili jsme na Gelden následující den.

Spíše než jeden ostrov to bylo soustroví jedenácti ostrovů. Zamířili jsme k největšímu, byl to Gelden Island, asi devět mil dlouhý ve tvaru srpku a asi pět mil široký tam, kde byl nejširší. Byl nepochybně vulkanického původu a uprostřed se tyčil do výše několika tisíc stop. Zpozorovali jsme několik míst vhodných pro zakotvení a přistáli jsme v malé zátoce, na jejímž břehu byly palmy. Tichý, krásný ostrov jižních moří.

Měl jsem chuť si zaplavat. Stál jsem na skalisku a chtěl skočit do vody, když jsem spatřil cosi na dně. Mělo to podivný tvar, a tak jsem skočil dolů, abych se podíval. Bylo to staré dělo celé pokryté svijonožci a škeblemi, obalené mořskými travinami. Zavolal jsem na ostatní, aby si dělo prohlédli.

Spustili jsme na vodu nafukovací člun a hledali až do soumraku potopenou loď, tedy spíše to, co z ní zbylo. Pádlovali jsme pomalu přes celou zátoku. Všude jsme viděli písčité dno, plno ryb, ale loď žádnou. Vrátili jsme se na břeh a rozložili tábor. Biggles mě poslal, abych nasbíral dříví na oheň. Šel jsem podél vody a sbíral vyplavené dříví a narazil jsem na to, co jsme hledali, kostru starobylého dřevěného korábu. Zaječel jsem tak, že všichni okamžitě přiběhli. Shodli jsme se, že se nám daří. Jak se ukázalo, dařilo se nám podezřele dobře, ale to jsme si neuvědomovali. Úplně jsme zapomněli na ty lidi,

kterí nosili zlaté košile. Možná, že jsme mysleli jen na poklad. Možná Biggles předpokládal, že ti lidé budou slušní, protože jsou bílí. Nemluvili jsme o nich. Navečeřeli jsme se při světle ohně a chystali se ulehnout.

Rozkládal jsem si lůžko pod křídlem letadla a pohlédl směrem k vegetaci, která rostla až tam, kde začínal písek. Všiml jsem si žlutého zablesknutí. Odlesk ohně to nemohl být, neměl být na čem. Pak se žlutých záblesků objevilo víc, pohybovaly se ve stínu křovin a já jsem pochopil. Sehnutý jsem tiše doběhl k Bigglesovi a řekl mu, že se na nás z křoví dívají zlaté košile. Biggles byl bleskem v letadle a přinesl čtyři revolvery.

„Předstírejte, že jste si ničeho nevšimli, ale kryjte se,“ rozkázal.

Čekali jsme. Nic se nepohnulo. Nebylo na nás, abychom začali, pakliže mělo vůbec k nějakému střetu dojít. Čekání a nejistota byly nepříjemné. Vydrželi jsme to asi pět minut a pak Biggles vykřikl: „Mluví někdo z vás anglicky?“ Žádná odpověď. Zkusil to ve všech jazycích, které umí, ale z křovin se opět nic neozvalo.

Začal jsem už uvažovat, zda jsem se nespletl, když se z křoví ozval jasný kovový zvuk. Chřestily plíšky zlatých košilí.

Z křoví vyskočil silný chlap. Mával v ruce obrovským nožem. Biggles ho viděl na poslední chvíli, vrhl se dopředu a o vlásek unikl smrti. Nůž minul Bigglesovu hlavu o pár palců. Všechno se to stalo během zlomku vteřiny a skončilo tak rychle jako to začalo. Váha rány toho chlapa hrála v jeho neprospěch. Nůž ho strhl s sebou a dřív, než stačil nabrat rovnováhu, Biggles šel do akce a uhodil ho do zátylku svou zbraní. Chlap zachrčel a sesul se. Biggles ho chytil za krk a vlekl k letadlu. My

jsme mu kryli záda. Chlap byl asi náčelník, soudě podle po domácku vyrobeného brnění ze zlatých plíšků; místní šaman a diktátor. Zřejmě jako jiní samovládci nebyl oblíbený, nikdo se ho nepokusil zachránit, přestože v buši bylo slyšet rozčilený hovor.

Biggles řekl: „Vypadneme odtud dřív, než dojde k opravdovému boji. Ublížit jim nechceme, ale také nechceme být sami poranění.“

Naložili jsme vězně do letadla a bez potíží vypluli ze zátoky. Za námi lítala spousta kamenů vystřelovaných zřejmě z praků. Při prvních paprscích slunce jsme odstartovali a nabrali směr na Batavii. Vězeň se mezi tím probral a měli jste vidět jeho výraz, když jsme vzlétli, asi se před tím domníval, že je na lodi.

Vypověděli jsme příběh holandským úředníkům a ukázali jim zlatou košili číslo jedna jako důkaz. Vrátili jsme se zpátky na ostrov spolu s třemi holandskými úředníky. Mohli se dohovorit a do večera jsme měli vysvětlení od samotných zlatých košil. Jejich prapradědové utekli s lodí a v zátoce narazili na dno. Ztroskotali. Z vraku zachránili, co mělo nějakou cenu a bylo užitečné, také zlato, a potom ze strachu, že budou pronásledováni, utekli do hor. A tam malá kolonie, muži i ženy žili. Jediné k čemu mohli zlato použít, byla výroba brnění, ve kterých se bránili útokům kanibalů z ostatních ostrovů. Po léta se však už kanibalové neobjevovali, a tak nosili zlatá brnění, jak jsme tomu my říkali zlaté košile, při slavnostních příležitostech. Žili docela spokojeně, ale před několika roky se rozhodli, že se pokusí navázat kontakt s vnějším světem. Tři chlapíci odpluli na kánoích, v dlouhých intervalech jeden po druhém, ale ani jednomu se nepodařilo dostat se na pevninu. Věděli jsme,

že jednoho sežral žralok a druhý že zemřel ve své kanoi. Co se stalo s třetím, jsme se nikdy nedozvěděli. Ale svým soukmenovcům tito tři odvážlivci pomohli. Přijeli jsme kvůli nim.

Tak to je všechno, co se dá o tom říci. Potomci trosečníků se stále cítili Holanďany.

My jsme podali žádost o nálezné – i když nám zlato samozřejmě nenáleželo – a musím říci, že holandské úřady byly velkorysé.

Jednaly ještě s ostrovany, když jsme odjížděli. Později jsme se doslechli, že někteří se vrátili na pevninu, jiní se rozhodli zůstat a založili opravdovou kolonii pod vedením holandské vlády, která je vybavila a poslala odborného poradce, aby mohli úspěšně pěstovat ořechy a vanilku. Zastavili jsme se tam po několika letech, když jsme měli tím směrem cestu a našli jsme velmi prosperující a vzkvétající kolonii. Místo bylo k nepoznání – pěkné domy a všechno co patří k dobrému životu. Je pozoruhodné, že nebýt Donaldovy mánie výstřižků, mohla ještě uběhnout celá desetiletí, než by byli potomci trosečníků objeveni. A to je konec vyprávění. Teď víte, proč jsem si založil vlastní malou referenční knihovničku. Může se hodit, až bude po válce a my se budeme ptát co dál. A hleďme, už bude večere. Balím to.

13

„Zdá se mi,“ postěžoval si letecký důstojník Henry Harcourt, „že rytířství ve válce vyhynulo právě tak jako pták *Didus ineptus*, jinak zvaný blboun nejapný.“

Letecký důstojník Ginger Habbblethwaite zvedl hlavu od knihy, kterou četl, a optal se: „Kdo říká, že blboun vymřel?“

„Každý přece ví, že blboun vyhynul,“ řekl Henry přesvědčeně.

„To bych netvrdil,“ opáčil Ginger.

„Už víc jak sto let blbouna nejapného nikdo neviděl. Píše se to v knihách.“

„Až se vy hoši přestanete přít,“ vložil se Tex O'Hara, „budete možná tak dobří a řeknete mi, co to je blboun nejapný.“

„Blboun nejapný je pták,“ odpověděl Ginger.

„Chceš říci, že blboun byl pták,“ opravil Gingera Henry.

„Řekl jsem, že je,“ zavrčel Ginger.

„Ať už je nebo byl, o jakém ptáku to mluvíte?“ ozval se poněkud naštvaně Tug Harrington. „Jak vůbec přišel k tomu směšnému jménu?“

Ginger se zakřenil. „Jméno je odvozeno od portugalského slova *doudo*, což znamená prostáček.“

„Slyšte chodící encyklopedii,“ zamručel Tug. „Pověz nám víc.“

Ginger se mračil. „Co bych vám měl povídat. V knihovně se můžete podívat do encyklopedie a obohatit svou prázdnou mysl o několik užitečných informací.“

Henry šel do knihovny, příslušný díl encyklopedie přinesl a pro všechny četl nahlas: „Blboun nejapný, pták, dnes vyhynulý, kdysi objeven na ostrově Mauritiu, v subtropickém klimatu v jižní části Indického oceánu, ostrov vzdálený 9500 mil od Anglie a 550 mil od Madagaskaru. Ostrov byl objeven portugalskými mořeplavci roku 1505. Nalezli tam obrovskou kolonii neobyčejných ptáků, které nikdo nikde jinde na světě neviděl. Ptáci byli oškliví, olysalí, peří měli pocuchané, se silnýma ale pokřivenýma nohama, obrovským zobákem a měli hloupý výraz. Začali umírat hned potom, co se na ostrově objevili první osadníci a kolem roku 1700 vymizeli úplně. Jeden byl poslán do Anglie v roce 1677; poslal ho Sir Herbert Thomas, když navštívil tyto končiny. Dva živí ptáci byli přivezeni do Evropy. Když uhynuli, byli vycpáni a vystaveni, ale dnes nejsou k nalezení. Existují jen rané nákresy a písemné popisy.“

Henry zavřel knihu. „To je všechno,“ řekl. „Je podivné, že vymřel tak náhle. Chtěl bych vědět, zda opravdu vypadal tak, jak ho popisují v encyklopedii.“

„Vypadal,“ odpověděl Ginger vážně.

„Jak to můžeš vědět, mladý muži?“ vybafl lord Bertie Lissie.

„Protože jsem to stvoření náhodou viděl,“ odpověděl Ginger.

„Ale v knize se praví, že to je vyhynulý druh.“

„To si mysleli všichni s výjimkou doktora Ducka,“ prohlásil Ginger. „Jak víte, Donald byl zvědavý a byl snad jediný člověk, který si položil otázku, proč by měl

nějaký pták vyhynout. Tento pták nemohl létat, ale bylo možné, že celá kolonie ptáků, když se v jejich blízkosti usadili lidé, přeplavala na jiné místo. Donald shledal, že není důvodu, aby tu věc neprověřil. Hloubal nad atlasem a vybral několik desítek ostrovů, kde bychom mohli přežívající blbouny najít.

Plán byl lákavý. Přiznám, že nám bylo jedno, zda blbouna najdeme nebo ne. Mysleli jsme si, že to bude výborná zábava. A také byla – do jisté míry.

Nu což,“ řekl Ginger a opřel se v lenošce, „povím vám příběh celý.“

Zapomněl jsem jména většiny ostrovů, které jsme navštívili. Po řadu týdnů jsme neměli štěstí, ale dobře jsme si užívali. Viděli jsme spoustu mořských ptáků, ale blbouny žádné. Pokračovali jsme v hledání jen díky Donaldovu nadšení. Donald všechno platil, počasí bylo pěkné, nic nám nechybělo.

Pak jednou, když jsme se vraceli z dosti velké dálky na Madagaskar doplnit palivo, počasí se náhle prudce zhoršilo. Biggles byl znepokojen. Nebe se pokrylo mraky, nemohli jsme zaměřit naši polohu podle slunce. Olejově klidné moře věštilo příchod bouře.

Na obzoru se objevil ostrov, tedy spíš ostrůvek. Vypadal jako ploché skalisko, ohlazené za celá staletí mořským příbojem a vlnami, které se přes něj valily. Podle mapy jsme neměli proletět nad žádným ostrovem. Nabízelo se jediné vysvětlení – uhnuli jsme z kurzu. Biggles došel k závěru, že je něco s kompasem.

„Můžeme udělat jen jednu věc,“ rozhodl. „Neodvážím se riskovat a spotřebovat ještě více paliva. Půjdemě dolů a počkáme, až se obloha vyjasní. Jestliže

se mraky roztrhají a zahlédneme slunce, budeme moci určit naši pozici a nabrat nový kurz na Madagaskar. Nemůžeme poniknout nic, dokud nebudeme vědět kde jsme.“ Algy souhlasil, že to je ta jediná rozumná věc, kterou můžeme udělat. Donaldovi, který nemyslel na nic jiného než na jeho vzácné blbouny, bylo úplně jedno co podnikneme. Poslední věc, na kterou naopak myslel Biggles, byli blbouni. Ostatně, kdyby na skalách vůbec nějakí ptáci byli, ať už jakéhokoliv druhu, byli bychom je viděli. Skály byly rovné jako kulečnickový stůl. A tak jsme šli dolů.

Biggles přistál. Dosedl na vodu, poznal, že je pod ním příhodné dno a dojel na břeh. Sotva jsme vystoupili, abychom se pořádně protáhli, přihodilo se něco, na co jsme nebyli ani trochu připraveni. Vzduch náhle zhoustl a během pěti minut jsme byli v bílé, husté mlze. V těchto vodách nebývají mlhy časté, a proto jsou samozřejmě nebezpečné. Když se objeví, přicházejí rychle a většinou vás zastihnou nepřipravené.

„Podívejte se na to,“ řekl Biggles. „Jsem opravdu rád, že jsme dole a ne někde nahoře v té hrachové polévce. Vůbec se mi to nelíbí. Mlha vždycky něco znamená. Jestli se moře rozbouří, budeme si muset vybrat, buď zůstat tady, nebo naslepo odstartovat. Zatím nám nezbývá než čekat, co bude dál. Myslím, že je pravděpodobnější, že se mlha zvedne. Uděláme si teď pohodlí a trochu čaje by jistě neškodilo.“

Posadili jsme se, vypili šálek čaje, a protože jsme neměli nic na práci, vyšel jsem na malou obchůzku. Nic zajímavého jsem neviděl. Sem tam nějaký kamínek nebo lasturu. To svědčilo o tom, že příliv sahá vysoko, ostrůvek zalévá a všechno splachuje. Skála byla ohlazená

a odstartovat by neměl být problém. Ale mlha se nezvedala a viditelnost se naopak stále zhoršovala. S nadcházejícím večerem už na celém ostrůvku ležela mlha jako šedá deka. Dostrkali jsme letadlo doprostřed skaliska, odkud bychom mohli odstartovat, až by se mlha zvedla. Víc jsme udělat nemohli.

Noc nás přirozeně zastihla na stejném místě. A když říkám noc, tak myslím hustou, černou tmu. Mlha nás obalila jak tmavý inkoust. „Jestli se teď moře zvedne, budeme v pěkné kaši,“ řekl jsem Bigglesovi.

„S tím bych si starost nedělal,“ odpověděl. „Je nepravděpodobné, že by se moře zvedlo. Dříve by začala vanout bríza a vítr by tuhle hustou kaši rozfoukal.“ Ukázalo se, že měl pravdu. Asi v deset hodin večer už bylo jasné, že nemá cenu zírat dál do tmy, našli jsme všichni do letadla. Uvelebili jsme se, jak nejpohodlněji to šlo a rozdělili si hlídky. U moře nikdy nevíte, co se může stát, a tak jsme se přirozeně museli střídát v hlídání. Biggles si vzal první hlídku. Všude byl klid a neměl co hlásit. Po něm nastoupil Algy a asi ve čtyři ráno mě probudil; byla řada na mně. Řekl mi, že je trochu znepokojen. Chvilími slyšel hukot vln, jak narážejí na skaliska. Zdálo se mu zvláštní, že zvuk se ozýval v nepravidelných intervalech. Chvilí jsme o tom hovořili, uvažovali jsme, zda to nemáme ohlásit Bigglesovi, ale nakonec jsme se rozhodli, že ho necháme spát. Mlha byla pořád kolem nás jak svěrací kazajka.

Opřel jsem se zády o kolo podvozku připraven strávit nepohodlnou hlídku. Byla mi zima a cítil jsem vlhkost. Nebylo to nic příjemného. Nic jsem neviděl, ale čas od času jsem zaslechl stejný zvuk, jaký zřejmě slyšel Algy. Připomínal šplouchnutí přílivu na holý břeh.

Nebylo ani známky po nějakém větru, a tak mi to celkem nedělalo žádnou starost. Asi v půl šesté ráno jsem pocítil na tváři lehký závan větru a pomyslel jsem si, že to je dobře. Konečně ranní vítr, který rozfouká tu hnusnou mlhu. Měl jsem pravdu, bríza nabývala na síle a moře začalo narážet na skaliska. Vyskočil jsem, abych si protáhl nohy. Hned na to jsem klopýtl o něco měkkého. Nijak mě to nepoděsilo, myslel jsem si, že tam někdo nechal ležet kabát nebo deku. Protáhl jsem se ještě jednou, vykročil a znovu jsem zakopl a skoro upadl. Ale měl jsem najednou pocit, že to dole, ať už to bylo cokoliv, byla živá věc. Začaly mi vstávat vlasy na hlavě, protože jsem slyšel o chobotnicích, které v noci vylézají z vody.

Mlha začínala řídnout a začínalo svítat. Řekl jsem si, že bude dobré vzbudit Bigglese, a tak jsem se vydal pomalu ke dveřím kabiny a rozsvítil. Biggles byl už vzhůru. Viděl mě přicházet a řekl přátelsky: „Všechno v pořádku?“

„Nejsem si úplně jist,“ byla moje odpověď.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Biggles.

„Tedy,“ řekl jsem, „fouká bríza, stále silněji a rozhání mlhu. Vzdouvají se vlny – ale zrovna jsem škobrtl o něco podivného.“

Biggles povytáhl obočí. „O čem to mluvíš? O co jsi tam mohl zakopnout?!“

„To bych taky rád věděl,“ odpověděl jsem. „Možná že už je dost světla a můžeme se na to podívat. Půjdeš se mnou?“

Biggles neodpověděl, ale natáhl si svetr a vylezl z kabiny.

Jak mám popsat pohled, který se nám naskytl? Mlha úplně zmizela a překrásný východ slunce barvil všechno do růžova. Ale moc pozornosti jsme mu nevěnovali. Dívali jsme se s úžasem na skálu. Na celém ostrůvku, od jednoho konce k druhému, sedělo tisíce a tisíce ptáků. Velká, směšně vypadající stvoření, s ohromnými zobáky a kudrnatými ocasy. Stáli tam, všichni se na nás dívali a byli na sebe tak namačkání, že by se mezi ně nevešla ani samička střízlíka.

„Jestli se mi to nezdá,“ řekl, „tak to jsou blbouni. My jsme je nemohli najít, tak si oni našli nás. Probud’ Donalda. Ale dávej pozor ať je nevyplašíš, mohli by odletět dřív, než by se na nich mohl Donald popást pohledem.“

Vlezl jsem do kabiny letadla a probudil ostatní. Donald byl bez sebe vzrušením. Vytáhl svůj poznámkový blok a my jsme ho asi dvacet minut pozorovali, jak je ve svém živlu. Biggles pak poznamenal, že nerad společnost ruší, ale vzhledem k tomu, že moře rychle stoupá, měli bychom být ve vzduchu dřív, než nás smete. Řekl, že všichni blbouni vypadají stejně a tak navrhuje, aby si Donald jednoho chytil a vzal ho do letadla, aby ho mohl v klidu prostudovat. Donald souhlasil, vybral si jednoho ptáka a chytil ho za krk. Pták se ani v nejmenším nebránil.

Biggles zamával rukama a zakřičel na všechny shromážděné ptáky, aby vyklidili prostor.

Ti ho však naprosto ignorovali. Stáli tam dál jako shromáždění důstojných dam a bezvýrazně se na nás dívali. Křičeli jsme. Vyskakovali jsme. Ječeli jsme, ale oni se ani o krok a ani o mávnutí křídlem nepohnuli.

Biggles vlezl do kabiny, vrátil se s puškou a vystřelil jim nad hlavy. Ani nemrkli.

Algy se prohýbal smíchy, ale Biggles se podíval na moře a zarazil ho. „Tady končí legrace,“ řekl vážně. „Jestli se odmítnou pohnout, budeme brzy v pěkné bryndě. Podívejte se na ty vlny! Musíme uvolnit startovací dráhu!“

Popadl jsem jednoho ptáka a začal jsem ho vystrkovat, ale další prostě a jednoduše zaujal jeho místo. Všichni jsme se snažili je vytlačit. Zvedali jsme je a strkali, ale jediné co jsme dokázali bylo, že jsme se zpotili a začali ztrácet jistotu, že s nimi něco svedeme. Jenjsme vyčistili jedno místo, napochodovali tam noví, čerství ptáci.

„Budeme muset všechny postřílet a naházet je do moře,“ prohlásil Algy.

Biggles namítl: „Neblázni, potřebovali bychom milión nábojů.“

Viděl jsem, že je opravdu znepokojen. „Už jsem prožil všelijaká bláznivá dobrodružství,“ řekl, „ale tohle přesahuje všechno. Musím přiznat, že nevím co si počít.“

Rozhlédl jsem se a spatřil jsem dva nebo tři ptáky, kterým se podařilo vyšplhat na naše výšková kormidla. Další, který se tvářil převelice důležitě, se procházel podél trupu. Odstrčil jsem ho. Algy popadl jednoho, který se pokoušel balancovat na ocasu letadla a podařilo se mu ho sundat, ale ta potvora se zasekla drápy do potahu a vytrhla z něho pěkný kus plátna.

„Přestaňte, takhle to nejde,“ vykřikl Biggles, „roztrhali by letadlo na kusy. Jestliže se jim podaří dostat se na křídla, jsme vyřízení.“ A to někteří z blbounů měli

zřejmě v úmyslu. Usoudili, že nemá cenu stát v zástupu, když je na letadle dost vyhlídkového místa.

To už bylo moře opravdu rozbouřené. Nepřipadalo naprosto v úvahu odtáhnout letadlo na vodu. Rozbilo by se na kusy o skaliska. Měli jsme jedinou možnost, odstartovat ze skalní plošiny, a jelikož vlny už zalévaly dolejší část skaliska, měli jsme sotva pět minut na to, abychom náš problém vyřešili.

Pak dostal Biggles jeden ze svých geniálních nápadů. Vykřikl: „Máme jedinou šanci – motor. Běžte dozadu k ocasu, nastartuji a odeženu ptáky vrtulovým proudem.“ Vyšplhal do kokpitu, nastartoval a já a Algy jsme se prodírali mezi ptáky k ocasu a lehli si napříč trupu, abychom udrželi letadlo na zemi.

Jak hluk, tak proud vzduchu udělaly své. Vrtulový proud je hrnul na hromady, jako pérové polštáře. Nikdy na ten pohled nezapomenu – blbouni na zádech, blbouni klouzající po bříše, malá křídla roztažená, jak chtěli brzdit. Za necelé dvě minuty jsme měli čistou startovací dráhu na délku dobrých sto yardů. Nebyla moc široká, ale stačila, pokud se ptáci nevrátí dřív, než budeme moci vzlétnout. Jakmile Biggles viděl, že jsme všichni na palubě, uvolnil naplno škrtkící klapku a rozjeli jsme se. Pár ptáků se už opět začalo přibližovat.

Dostali jsme se do vzduchu o fous. Měl jsem na chvílku pocit, že je před námi cosi jako lavina, pak mě něco udeřilo zezadu do hlavy jako pytel mouky. Zahlédl jsem blbounovo rozježené peří a pak zmizel dveřmi, které jsme ve spěchu zapomněli zavřít. Donald si začal zoufat, „Je pryč – je pryč!“ Věděl jsem, že ztratil svého miláčka blbouna. Podívali jsme se dolů. Ostrůvek byl opět celý pokrytý blbouny. Nevíme dodnes, odkud se tam

vzali. Biggles se podíval po slunci, zjistil náš kurz a za několik hodin jsme byli na Madagaskaru. V nádrži jsme měli sotva pintu paliva.

Ginger vstal a protáhl se. „Tak to je všechno,“ řekl. „Ale jestli někdo prohlásí, že blboun nejapný je vyhynulý druh – pošlete ho za Bigglesem.“

DOBRODRUŽSTVÍ S NEPOCTIVÝMI CESTOVATELI

14

Letecký důstojník lord Bertie Lissie z Bigglesovy eskadry vpadl do důstojnické jídelny, letmo se podíval na skupinu pilotů sedících u krbu a vzal si noviny. Přečetl si titulek, nasadil si pevněji monokl a přečetl ho znovu.

„Poslyšte, chlapci,“ poznamenal. „Čtu tady, že ti zatracení nacisté dobyli starý, krásný Rostov.“

„Co je na tom tak zajímavého?“ chtěl vědět Tug Carrington.

Bertie se na něho pohoršené podíval. „Chtěl bych upozornit, že Rostov je neobyčejně důležité místo. Nazývají ho vstupem, branou – nebo tak nějak – na Kavkaz. Tam bychom nacisty určitě neradi viděli.“

„Můžeš mi to blíže vysvětlit?“ opět se optal Tug.

Bertie si vyčistil monokl. „No, jestliže projdou přes Kavkaz, objeví se v Iráku nebo v Persii a potáhnou do Egypta – to je přece jasné.“

„Přes Kavkaz nikdy neprojdou,“ vložil se do rozhovoru Henry Harcourt.

„Proč ne?“ zeptal se Bertie.

„Jsou to jen skály a balvany navršené jeden přes druhý. Ostatně nikdo ani pořádně neví, jak to tam vypadá.“

Algy Lacey se přidal k debatě. „Tím bych si nebyl tak jist,“ zamručel. „Němci možná vědí o Kavkazu mnohem víc, než si řada lidí myslí.“

„Podle čeho tak soudíš?“ zeptal se Bertie. „Byl's tam někdy?“

Algy přikývl. „Kdysi jsem tam strávil pár hodin, s Bigglesem a doktorem Duckem. Ginger tam byl samozřejmě také. Když ho pěkně poprosíte, možná vám o tom poví.“

„Proč jste se vypravili na Kavkaz?“ ozval se Tex O'Hara.

Ginger odpověděl. „Hledali jsme několik ztracených křížáků.“

„Ale jdi,“ ušklíbl se Tug. „Všichni křížáci zemřeli před několika sty lety. Učili jsme se to ve škole.“

„To je možné, Tugu,“ odpověděl Ginger rozvážně. „Ale nebyl bych si tím tak jist.“

„Našli jste nějaké křížáky?“

Ginger přikývl. „Ano, pár jsme jich našli. A musím říci, že vypadali opravdu jako praví křížáci. Měli meče s náboženskými nápisy a na tunikách dokonce svatojiřský kříž.“ Ginger se podíval na hodiny. „Do oběda nám ještě zbývá pár minut. Jestli chcete, všechno vám o tom povím.“

„Dej se do toho,“ pobídl Ginger Tex.

Ginger se pohodlně usadil a vyprávěl následující příběh:

Tak jako vždycky, když vám vyprávím o dobrodružstvích s doktorem Donaldem Duckem, měl bych vám raději nejdříve v hrubých rysech popsat místo, kam jsme mířili, místo, které se jmenuje Kavkaz. Nepředpokládám, že byste o něm příliš věděli, ale tím si nelamte hlavu. Já jsem nevěděl naprosto nic. To bylo ještě před válkou a tehdy se náhle objevil Donald a

pověděl nám, co to vlastně Kavkaz je. Z historie i to, že se tam ztratila část starověké řecké armády; zrovna tak jako celá římská legie. Nikdo neví, co se s nimi stalo, ale říká se, že jejich potomci tam stále žijí. Jsou tam také kmeny Mongolů, Arabů, Turků, prostě pestrá sbírka ze tří kontinentů. Je tam zastoupena bílá rasa, žlutá rasa a hnědá rasa, každá více méně izolovaná ve svém vlastním údolí, se svými vlastními zákony, zvyky a náboženstvím. Jedna věc, kterou uctívají společně, je svoboda. Nesnesou zasahování, a proto se cestovatelé těmto oblastem zdaleka vyhýbají.

Ale mezi všemi pozoruhodnými zvěstmi, které se šířily z té podivné země, nejpřekvapivější a pravděpodobně nejromantičtější byla ta o ztracených křižácích. Existuje ale i spolehlivý důkaz o tom, že potomci alespoň jedné skupiny křižáků tam jsou usazeni. Ví se o nich málo. Nezměnili prý své staré zvyky, na svých tunikách mají kříž a nosí meče vyrobené v dávné době. Nejzvláštnější věc na nich je jejich náboženství. Uctívají Svatého Jiří, patrona Anglie.

Potud Donald. Dostal tyto informace z Ruska a jak vás už jistě napadlo, chtěl rozhodně najít potomky křižáků a celou věc vysvětlit. Vyhledal nás, a přestože Biggles nebyl nijak nadšený představou, co nás zase čeká, souhlasil. A tak jsme letěli – když jsme si před tím samozřejmě opatřili povolení sovětských úřadů. Nejbližší letiště s pravidelným provozem bylo v Baku známém svými ropnými ložisky a těžními věžemi. Rozhodli jsme se letět tam a odtamtud prozkoumat ze vzduchu území, které nás zajímalo, a bude-li to možné, najít přistávací plochu někde uprostřed.

Žádnou možnost přistát v horách jsme však neobjevili. Ale v jihovýchodním pohoří, v hlubokém údolí na jednom konci otevřeném, bylo jezero. Jak se ukázalo velice příjemný kout světa, s přívětivými břehy porostlými divokými květinami a kvetoucími keři. Kolem dokola se tyčily proti modré obloze majestátní hory. Tající sníh tvořil malé potůčky, které stékaly do jezera. Bylo to krásné místo a stačil jeden den letu, abychom ho našli. Byl bych se tam rád procházel a nic nedělal. Jen tak si užíval. Byl tu ale Donald a ten, když si vzal něco do hlavy, neměl myšlenky na nic jiného než na ty ztracené křížáky. Co mne se týče, i kdyby se nám podařilo je najít, nijak valně mě nezajímali.

Po přistání jsme zakotvili starého *Tuláka* u břehu, sedli si na sluníčko a probírali jsme situaci. Donald chtěl prozkoumat okolí pěšky, ale Biggles neměl chuť opustit letadlo. Také se mu příčila představa, že by skupinu rozdělil – někdo by zůstal u stroje a ostatní by se vydali hledat křížáky.

Jak se ukázalo, problém se vyřešil sám od sebe. Jak jsme tak seděli na břehu, objevila se na svahu naprosto neobyčejná postava. Měla vysoký zelený turban a dlouhou žlutou hedvábnou tuniku zdobenou modrými hvězdami, růžovými měsíci a bůh ví čím ještě. Na nohou měl ten muž rudé střevíce. Šel rovnou k nám, hluboce se ukláněl, a s neobyčejnou vážností oslovil doktora. Předpokládal zřejmě podle jeho cylindru, že je vedoucím výpravy. Já jsem nepoznal, jakou řečí hovoří, ale Donald ano. Byla to perština. Pomocí perštiny a arabštiny se jim podařilo konverzovat. Dozvěděli jsme se tak, že náš návštěvník – jeho jméno jsem zapomněl – byl kdysi dvorním astrologem u jednoho perského prince, ale

protože nepředpověděl zahřmění měsíce, ztratil své místo. Byl vyhnán ze dvora a žil teď v jeskyni, do které nás pozval.

Nepoznali byste, že jste v jeskyni, na zdech byly zavěšeny gobelíny a koberce. Pověstné perské koberce pokrývaly podlahu a ze stropu viselo bezpočet mosazných lamp. K posezení sloužila spousta barevných polštářů. Všude se povalovaly zajímavé a neznámé přístroje, sloužící k vypracování horoskopů. Bylo to fascinující místo a musím přiznat, že jsem byl unesen. Seděli jsme na zemi okolo obrovského tácu plného ovoce a pokračovali v rozhovoru – tedy Donald pokračoval. Čas od času nám přeložil o čem hovoří. Přirozeně se brzy dostal k námětu, který mu ležel na mysli – ke křížákům. A dozvěděl se následující.

Křížáci opravdu existovali. Nejen to, díky neobyčejnému štěstí jsme přistáli právě blízko jejich údolí. Byli to podivní lidé – jak tvrdil náš hostitel – a měli strašlivou pověst, zabíjeli každého civilizovaného člověka, který se jim dostal do rukou. Takovému ubožákovi setnuli okamžitě hlavu mečem, který drželi oběma rukama. Přiblížit se k údolí oblečení tak, jak jsme byli, by se rovnalo sebevraždě. Kdybychom se převlékli do orientálního šatu, byla šance, že projdeme. Náš hostitel byl ochoten nám s tím pomoci. Půjčí nám obleky a my budeme předstírat, že jsme svatí muži z východu. Letadlu se nic nestane.

Znělo to dobře, ale byl tu jeden háček. Ani onen muž, řekněme mu Ali, jako Ali Baba, si nebyl zcela jist, kudy vede cesta do údolí, kde křížáci žijí. Údolí byla na všech stranách, a kdybychom náhodou vešli do jiného, padli bychom do rukou kmenu Tatarů, kteří také byli v

kraji usídlení. V takovém případě bychom byli určitě zavražděni. To už tak dobře nevypadalo. Nicméně se nabízelo jedno řešení, dát všemu romantický nádech.

Jistě nemusím podotýkat, že v tom divokém kraji neexistovaly noviny, ale byl tam jakýsi druh předávání zpráv, služba, která fungovala už po staletí. V pravidelných intervalech projížděl horami prodavač zpráv a vykřikoval novinky tak, aby je každý kdo chtěl slyšel. Mohl jet všude, nemusel se bát, že mu bude ublíženo. Odměnou za jeho práci mu bylo jídlo. Tito chlapíci nejenom znali všechny místní drby, ale také věděli, kde se kdo nachází. Takový muž měl navštívit Aliho jeskyni následující den a vždycky se zastavil na talíř rýže. Jídlo byla jeho odměna. Ali s ním promluví naším jménem a pokusí se ho přesvědčit, aby nám ukázal místo, kde žijí křižáci. Ale určitě by to neudělal, kdyby věděl, že jsme Britové. Jediný možný způsob jak překonat tuto obtíž, bylo převléci se za svaté muže, členy mnišského řádu, který se zavázal k věčnému mlčení. Tím by se vyřešil problém jazyka.

Biggles měl vždycky hrůzu z převlékání, z čehokoliv, co by ho učinilo směšným. Odmítl se něčeho takového zúčastnit. Ale prohlásil, že nám to kvůli tomu nebude rozmlouvat. Odveze letadlo do úkrytu pod skalnatý převis na břehu jezera, bude se držet stranou, aby ho neviděl prodavač zpráv a bude pak čekat na náš návrat.

Následující ráno se Biggles stáhl k letadlu a zmizel nám z očí. My, kteří jsme zůstali, jsme společně s Alim čekali, až přijde prodavač zpráv. Objevil se skoro na minutu, podle plánu. Slyšeli jsme ho přicházet dlouho před tím, než se objevil. Čas od času se zastavil, zazvonil

zvonce a vykřikoval zprávy do širokého okolí. Byl na každý pád zajímavý svým vzhledem. Byl špinavý, omotaný nejpodivnějšími částmi oděvu, většinou rozedranými na cáry.

Nad miskou rýže mu Ali řekl náš předem připravený příběh. Zpočátku se zdálo, že se mu ta myšlenka příliš nezamlouvá, ale nakonec ustoupil. Když si konečně naložil na hřbet svůj malý majetek a vydal se na cestu, vyšli jsme za ním husím pochodem a tvářili se tak vážně a svatě, jak jen bylo možno.

O cestě vám vyprávět nemusím. Zdaleka nebyla tak dlouhá, jak jsem čekal. Prodavač zpráv se občas zastavil, zazvonil na svůj zvonec, rozkřikl neznámou řečí své zprávy a šli jsme dál. Připadalo mi to jako naprostá ztráta času, protože jsme neviděli živou duši. Pak jsme zabočili do dalšího údolí a náš průvodce nám dal znamením na srozuměnou, že to je to, které hledáme. Donald byl nadšen a já a Algy jsme byli rádi, že se snad blíží uspokojivý konec našeho pátrání.

Údolí přešlo v úzkou soutěsku mezi vysokými skalami. Donald se dral dopředu, jako vždy plný překypující energie. Hned za ním šel Algy a pak já. Uprostřed soutěsky se náš vůdce z nějakého důvodu zastavil a ocitl se na konci.

Úzká soutěska se náhle rozšířila a tam před námi stáli čtyři vysocí, světlovlasí, modroocí křížáci. Oblečení tak, jak je znáte z obrázků, vypadali působivě, opírali se o velké meče, na bílých tunikách měli svatojiřský kříž. Algy mi pošeptal, že to skoro vypadá, jakoby na nás čekali. Měl víc pravdy než tušil.

Křížáci stáli v malém polokruhu, na způsob vítacího výboru. Když jsme došli na pár yardů od nich, všichni

vytáhli zpod tuniky automatické pistole. Bylo to tak neuvěřitelné, že jsem se skoro rozesmál. Otočil jsem se na našeho vůdce a zamrazilo mě. I on měl v ruce pistoli a držel nás zezadu v šachu. „Jděte, nezastavujte se, vyzvědači.“ Mluvil anglicky se silným cizím přízvukem.

Kdybych řekl, že nám to vyrazilo dech, bylo by to málo.

Pak Algy vyhrkl: „Co to má všechno znamenat?“

„Měli byste to vědět,“ odpověděl jeden z křížáků. „My víme, co tu pohledáváte. No a teď jste nás našli. Vynikající. A my našli vás a dohlédneme na to, abyste už nedělali žádné potíže Třetí říši.“

„Třetí Říše?“ vydechl jsem. Ani v nejmenším jsem netušil o co jde.

Profesor byl první, který pochopil. „Jsou to Němci,“ řekl, „a tuším, co tu dělají. Je to hnízdo špiónů, kteří zneužívají místní legendy. Převlékli se za křížáky, aby zakryli svou pravou činnost.“

„Úžasné,“ zavrčel jeden z křížáků. „Jako byste to nevěděli.“

„Dávám vám své slovo,“ řekl jsem. „Nic jsme o tom nevěděli. Tento gentleman je doktor Duck, věhlasný biolog. Hledali jsme opravdové křížáky.“

„O tom nepochybujeme,“ vyštěkl křížák, který byl zřejmě náčelníkem. Pak dodal německy: „Skoncujeme to s nimi a bude klid.“

Nemohl jsem věřit svým očím, když najednou ustoupili a zamířili na nás svými pistolemi. Pochopte, tehdy jsme nebyli s Německem ve válce. Nejvíce mnou otřásla skutečnost, že náš průvodce byl jedním z nich. Sehrál svou roli opravdu dobře, neměli jsme nejmenší podezření.

Naše situace byla rozhodně nepříjemná. Co jsme mohli dělat? Ani jeden z nás neměl zbraň. Nikdo s něčím takovým nepočítal. Bylo jasné, že si Němci vzali do hlavy, že jsme britští agenti vyslaní najít jejich hlavní stan a vymlouvat jim to byla naprostá ztráta času. Jeden z křížáků zamířil na Donalda. Viděl jsem jeho prst na spoušti a řekl jsem si, že je po všem.

Zazněl výstřel. Donald zůstal stát. Nejen to, vypadal v pořádku. Pak jsem viděl, že střela zasáhla křížáka. Poklesly mu náhle nohy a svalil se. Nechápal jsem, co se děje, a zatím co jsem si ještě kladl otázku, proč se ten chlápek sám zastřelil – to jsem si totiž myslel – ozval se hlas. Blízko a klidný. Biggles se jakýmsi zázrakem objevil na scéně. Mluvil německy a znal jsem tu řeč natolik, abych vyrozuměl, že říká ostatním křížákům, aby odhodili zbraně. Byli překvapení stejně jako my. Jeden po druhém pustili pistole na zem. Biggles s puškou v ruce vystoupil ze svého úkrytu za skálou a aniž by spustil oči z Němců, řekl mi, abych zbraně sebral. Potom jim poručil, aby se otočili a vrátili se do údolí.

Karty se obrátily a Němci museli poslechnout. Když byli od nás asi na padesát yardů, dali se na úprk.

Biggles řekl: „Pojďte, jdeme zpátky. Ti hoši mají možná ve vesnici kamarády. Píchlí jsme do sršního hnízda a čím dříve budeme ve vzduchu, tím lépe.“

Vyrazili jsme, jak nejrychleji to šlo. Ještě než jsme se dostali ze soutěsky, slyšeli jsme za sebou pokřik, a když jsme dobíhali k jeskyni Aliho, stříleli na nás ostřelovači. Nezastavili jsme se a pádili přímo k vodě. A tam ležel na břiše Ali. Všiml jsem si, že i on má světlé vlasy. Donald se chtěl zastavit, ale Biggles jen zahučel:

„Je to Hun, jako ti ostatní. Musel jsem mu rozbít hlavu. Poletíme.“

Když jsme nastartovali motor, falešní křižáci se hrnuli dolů po horské cestě. Jedna nebo dvě kulky zasáhly letadlo, ale nezpůsobily žádnou škodu. Brzy jsme byli z dosahu a mířili do Baku. Hned po přistání Biggles informoval sovětské úřady. Co se s Němci stalo jsme se nikdy nedozvěděli – Rusové o takových věcech nemluví – ale můžeme si to domyslet.

Po tom co jsme odešli, se zřejmě přihodilo následující. V jeskyni si Biggles, kterému nikdy nic neunikne, všiml dlouhého drátu vedeného podél zdi. Jen jak jsme vyrazili na cestu, vplížil se do jeskyně a uslyšel Aliho hovořit s někým německy po telefonu. Bylo tedy jasné, že se nejedná o žádného Peršana, ale o německého agenta, pravděpodobně hlídku mající za úkol sledovat, co se děje u jezera. Dal si dvě a dvě dohromady a pochopil, že jsme vlezli do pasti. Další důkaz na sebe nenechal dlouho čekat. Objevil se Ali s puškou. Plížil se dolů k vodě k letadlu, s nepopiratelným úmyslem Bigglese zastřelit. Netušil, že ho Biggles sleduje a právě se chystal vylézt na křídlo letadla, když ho Biggles uhodil do hlavy kusem skály. Pak Biggles popadl pušku a vydal se za námi, doufal, že nás dojde včas. A to se mu také podařilo.

A to je všechno. Hlavně že to dobře dopadlo, ale měli jsme namále. Kdyby nás Němci zastřelili a to by určitě udělali, nikdo by se nikdy nedozvěděl, co se s námi stalo. Díky Bigglesovi žijeme. Myslím, že sotva kdy udělal něco záslužnějšího – ale tady přichází. Raději sklapnu.

DOBRODRUŽSTVÍ SE ZELENÝM KONĚM

15

„Se všemi těmi výkopy, zákopy, dírami a protiletectkými kryty se civilizovaní lidé mohou brzy stát troglodyty,“ poznamenal Henry Harcourt ponuře.

Tug Carrington se nechápavě zeptal: „Co to je?“

„Troglodyti? Lidé, kteří žijí v dírách v zemi.“

„Chceš říci – jako králíci?“

„Přesně tak.“

„A takoví lidé existují?“

Henry pokrčil rameny. „Nevím. Existovali. Věřím, že v Severní Africe se najdou hory, ve kterých je spousta děr po obydlích troglodytů, ale myslím, že staří, dobří troglodyti už všichni vyhynuli a není po nich ani stopa.“

„Tomu nevěř,“ prohlásil Ginger a vstal ze židle, na které odpočíval po dvouhodinové hlídce. „Troglodyti možná dali vale civilizovaným lidem, ale vůbec nejsou mrtví. Naopak, mají se čile k světu. Vím to. Viděl jsem je.“

„Opravdu?“ zajímal se Henry. „Kde?“

„V Severní Africe, ale dál na jih, než jsou dobře známé podzemní jeskyně v Libyi. My jsme je viděli v Hogaru, v horách nazývaných střecha Sahary.“

„My?“ zvídal Henry.

„Biggles, Algy, doktor Duck a já,“ vysvětlil Ginger.

„Aha! Už tomu rozumím. Jednou jste se vypravili hledat troglodyty ...“

„Ale kdepak,“ oponoval Ginger. „Vůbec jsem nevěděl, že ti malí mizerové existují. Ve skutečnosti jsme pátrali po zeleném koni.“

„Musím se smát,“ frkl lord Bertie Lissie. „To se ti povedlo! Jak se tomu koni povedlo zezelenat – snědl moc trávy?“

„Ne. Pochybuji, že bylo jedno jediné stéblo trávy v okolí pěti set mil od místa, kde se ten neobyčejný čtyrnožec měl údajně pást.“

„Byl tam, když jste dorazili?“ zeptal se Taffy Hughes.

Ginger zavrtěl hlavou. „To je dlouhá historie.“

„Pusť se do toho,“ pobídl ho Tex O’Hara.

Ginger se dal do smíchu, usadil se znovu do své židle a začal:

Jistě souhlasíte, že zelený kůň by byl zoologickou kuriozitou. Nebylo tedy nijak překvapující, že se o něj začal doktor Donald zajímat. Fakta týkající se tohoto koňského fenoménu byla opravdu sporá. A to je to nejmenší, co mohu říci. Vycházela pouze z domorodých zkazek a těm nelze vždycky věřit. Donald došel nicméně k závěru, že i v případě nejpověřivějších domorodců není kouře bez ohně, a tak se rozhodl se na věc podívat.

Všechno to prý začalo objevením se jakéhosi Araba, který se potuloval po lybijské poušti blízko místa zvaného Insalah. Objevilo ho francouzské letadlo – upozorňuji, že to bylo před válkou. Pilot dal zprávu své základně ve Fort Flatters a odtamtud poslali auto, aby ztraceného Araba vyzvedli. Byl ve velmi špatném stavu a nakonec zemřel. Ale dříve než vypustil duši, přerývaně svým zachráncům řekl, že ho sledoval jakýsi zelený kůň,

kvůli kterému se jeho vlastní kůň splašil. Arab spadl a ocitl se ve svízelné situaci. Není běžné, aby se Arabové procházeli pěšky a sami po poušti. Francouzi se celkem přirozeně domnívali, že blouzní a jeho příběhu nevěnovali žádnou pozornost.

Po nějakém čase karavana přecházející poušť na severovýchod od Timbaktu byla překvapena, když na jednom hřebenu spatřila nefritově zeleného koně. Celá karavana čítající asi sto lidí zvíře viděla a většina Arabů si myslela, že viděli fatu morganu. Ta ale po sobě nezanechává stopy. Toto podivné zjevení však stopy nechávalo a bylo zřejmé, že vedou od pohoří Hoggar, řetězu hor uprostřed Sahary. Rozhodně byste si to místo nevybrali, abyste tam strávili prázdniny. Horko je strašné a vody se nedostává. Některé vrcholky dosahují až 11000 stop. Několik arabských nomádských kmenů tam prý občas pobývá v údolích mezi horami, ale jsou to divoké bandy a jejich přítomnost odrazuje turisty.

A teď jestliže to, co vám budu vyprávět, vzbudí vaši nedůvěřivost, bude lepší, když vám nejprve povím o troglodytech v horách Matmata. Lidé o nich věděli dlouho. V této podivuhodné komunitě, obklopené pouští, prý žije asi několik tisíc lidských krtků, tak jako žili lidé v prehistorických dobách. Stále používají luky a sekery, což je jasný důkaz toho, že za celá tisíciletí moc dopředu nepostoupili. Jsou plaší jak králíci, a jakmile se blíží nějakí cizinci, ztratí se v dírách v zemi. Živí se hlemýždi, ještěrkami i škorpióny. Aby odradili návštěvníky, shazují z vrcholků balvany. Nic jsme o nich nevěděli – alespoň já ne. Také jsme ani nepomysleli na troglodyty, když jsme se vydali do pohoří Hoggar hledat zeleného koně.

Viděl jsem v životě pár pouští, ale nic podobného tomu, co jsem viděl v sousedství těchto hor. Některé duny, měřeny naším výškoměrem, byly skoro 2000 stop vysoké. Poušť vypadala jako obrovský oceán, který náhle zmrzl uprostřed bouře.

Když jsme se blížili k horám, zaujala nás ostrost jejich vrcholů a podivuhodně čirý vzduch. Celkem vzato to bylo neveselé místo. Ani známka života a nikde žádný kůň, ať už zelený nebo jiný. Naše jediná šance byla přistát a hledat stopy.

Chvilku jsme létali sem a tam, až Biggles našel pěkný plochý pruh země a podařilo se mu posadit starého *Tuláka* pěkně na zem. Nikdo z nás nečekal takový žár jako ten, který nás zavalil, když jsme vylezli z letadla. Pec – to není nic! Cítil jsem, jak mi kůže praská. Přikryli jsme motor plachtou proti prachu, zakousli malý oběd a potom, protože byl Donald netrpělivý a chtěl honem vyrazit, vydali jsme se pěšky na naši první obhlídku. Vybrali jsme si nejhlubší údolí, kde bylo alespoň trochu stínu.

Šli jsme, rozhlíželi se, ztraceni ve strašné samotě toho místa. Nějakou dobu jsme nic neviděli – prostě nic, tedy až na skály a písek – a pak náhle, tam kde se jiné údolí křížilo s naším, jsme narazili na stopy koňských kopyt. Bylo těžké uvěřit povídání o koni ještě před tím, než jsme vyrazili, ale teď, po tom co jsme viděli, jaké je to místo, to připadalo fantastické.

Biggles stál, díval se na stopy kopyt a zapálil si cigaretu. Pak řekl: „Ať už to vypadá sebeneuvěřitelněji, ty stopy tu nepochybně zanechal kůň. Vidíte, že to jsou stopy jen jednoho koně a vedou do pouště. Jestliže se

tedy kůň vrátil, nešel touto cestou. Víme, že tu zvíře nemůže dlouho přežít bez vody. Půjdem-li zpět po těchto stopách až k jejich začátku, najdeme vodu a pravděpodobně i koně. Neřekl bych, že jsou ty stopy čerstvé, ale těžko soudit, v poušti mohou stopy vydržet stovky let.“

Donald, který byl bledý rozčilením, souhlasil, a vyrazil ostrým krokem do druhého údolí po stopách kopyt, zjevně rozhodnut dostat se co nejrychleji k jejich začátku. Šli jsme za ním a několik minut nikdo nepromluvil. Na to jsme zažili druhý šok. Přišli jsme k velké hromadě mušlí – šnečích mušlí. Hromada byla asi padesát stop vysoká a dlouhá snad sto yardů.

Biggles se otočil k Donaldovi. „Co tomu říkáte, doktore?“ zeptal se. „Musím přiznat, že tomu nerozumím.“

„Myslím, že znám odpověď na tuto záhadu,“ řekl Donald s úsměvem. „Jsou to odpadky, které tu nashromáždil kmen troglodytů. Jednou jsem viděl tu samou věc dál na sever. Vchody do doupat budou nepochybně výše. Ti lidé prostě vyhazují všechny své zbytky předními dveřmi.“ Tehdy nám řekl to, co jsem vám už o troglodytech všeobecně pověděl.

Když skončil, zvedli jsme všichni hlavu a bylo dobře, že jsme to udělali, protože dolů padala spousta balvanů. Uskočili jsme a balvany dopadly s hřmotem na zem.

„Nemají nás rádi, to je zjevné.“ poznamenal Biggles. Otočil se k doktorovi a zeptal se, „Je tu nějaký důvod znepokojovat se – chci říci zda nás mohou ti lidé napadnout?“

Donald se na chvíli zamyslel. „Neřekl bych,“ usoudil. „Nemají rádi, když sem někdo vnikne, ale sami myslím nezaútočí. Ale pojďme raději dál po otiscích kopyt.“

Poslechli jsme jeho rady a šli dál, očima jsme nenápadně sledovali převisy nad námi. Jednou nebo dvakrát jsem měl dojem, že jsem zahlédl malé, hnědé obličejce, jak se na nás dolů dívají, ale nebyl jsem si jist, často byly totiž pískovcové kameny ošlehány do groteskních tvarů připomínajících lidské bytosti, zvířata nebo plazy. Jak se ukázalo, nemuseli jsme jít daleko. Obešli jsme skalisko a před námi se objevila velká jeskyně. Stopy vedly do zejícího vchodu.

Vešli jsme dovnitř. Donald rozsvítil lampu a viděli jsme, že jsme se ocitli v mnohem větším prostoru, než jsme předpokládali. Podlaha byla na úrovni vchodu, ale vzhůru se jeskyně tyčila jako střecha katedrály. Pokračovali jsme po stopách koně, a ty nás zavedly k bočnímu vchodu vedoucímu do jiné jeskyně.

Biggles se najednou zastavil. „Počkejte,“ řekl. „Co to je před námi?“

Všichni jsme se zastavili a zírali. Něco před námi bylo, ale nemohli jsme to rozeznat. Popošli jsme velice pomalu pár kroků a pak jsem slyšel Algyho vydechnout.

V širokém polokruhu sedělo spousta malých lidí, řada za řadou, všichni ve stejné pozici. Bylo to skoro jako dívat se do hlediště z divadelního jeviště. Ani jeden se nepohnul. Seděli a dívali se na nás a my na ně. Donald, kterému nechyběla odvaha, šel pomalu k nim a my ho následovali; já jsem měl spíš chuť zmizet.

Když jsme se k nim přiblížili víc, poznali jsme, že to vůbec nebyli lidé, ale sochy, všechny jako vytesané z nefritu. Donald postoupil dopředu a na jednu sáhl.

„Podivuhodné,“ řekl.

„Myslíte sochařskou práci, doktore?“ prohodil Algy.

Donald se zasmál. „Sochařská práce? To nejsou sochy, hochu. Jsou to zkamenělá těla, lidské bytosti, které byly namočený nebo polity jakousi tekutinou způsobující zkamenění. Nalézáme stejnou věc ve vápencových jeskyních v Anglii, ale nános je šedý. Tady je zelený.“

„Ano,“ pokračoval a ukazoval, „támhle je místo, kudy tekutina protéká pozvolna střechou. A pokud mě oči neklamou, je to místo, kde stopy kopyt končí.“

„To pak vysvětluje záhadu zeleného koně,“ vložil se Biggles energicky. „Zvíře tu mělo zůstat – živé – aby zkamenělo.“

Ale po tom, co ho pokryla zelená barva, podařilo se mu uvolnit a uprchnout.“

„To je nepochybně vysvětlení,“ souhlasil Donald.

Pomyslel jsem si, že je na čase, abych se připojil se svým názorem. „Co kdybychom odtud vypadli?“ navrhl jsem. „Mám pocit, že když zůstaneme, ocitneme se také pod tou zelenou sprchou.“

„Ginger má pravdu,“ reagoval okamžitě Biggles. „Za to mohou určitě ti troglodyti. Řekl bych, že jsme narazili na jejich hřbitov. Nemá radno nechat se tu chytit. Jdeme pryč.“

Myslím, že jsme si všichni najednou uvědomili, v jakém jsme nebezpečí a nikdo nezůstal stát, aby věc ještě prodiskutoval – ani Donald ne. Obrátili jsme se a byl nejvyšší čas. Plížili se k nám tiše jako duchové, v rukou

kamenné sekery. Byli malí, bez vlasů a bez obočí a pokud jsem mohl rozeznat i bez zubů. Z úst jim visely malé růžové jazyky, jakoby se jim už sbíhaly sliny při pomyslení na chutné jídlo. Kdyby na nás v tu chvíli vyrazili, raději si ani nechci představit, jak bychom dopadli. Ale naštěstí jakmile si uvědomili, že jsme je viděli, zastavili se. Stáli jsme tam a jedni druhé pozorovali.

„Neztrácejte hlavu,“ řekl Biggles rychle. „Uděláme-li něco špatně, bude malér. Musíme se vyhnout nepřátelství, bude-li to možné. Myslím, že mají stejně nahnáno jako my. Nevědí mají-li jít dál nebo se stáhnout. Je to buď a nebo.“

Dostal jsem nápad. „Řekl bych, že nikdy neslyšeli foukací harmoniku.“

„Cože!“ podivil se Biggles. „A ty nějakou máš?“

Řekl jsem mu, že ano. Koupil jsem totiž překrásnou foukací harmoniku v Alžíru, když jsme tamtudy projížděli. Koupil jsem ji jako suvenýr, byla zdobena arabským textem. Měl jsem ji stále ještě v kapse.

„Zkus zanotovat,“ navrhl Biggles. „Nemůže to uškodit.“

Velice pomalu jsem vyndal foukací harmoniku z kapsy a přiložil ji ke rtům. A pak jsem foukl – pořádně. V tom naprostém, hrobovém tichu výsledek překvapil i mne, nebylo tedy divu, že vyděsil i malé troglodyty. Dali se na útěk? Vyrazili jeden zděšený výkřik hrůzy a snažili se dostat co nejrychleji k východu. My také. Držel jsem se na konci a hrál jsem na harmoniku stupnice nahoru a dolů, jak nejsilněji jsem mohl. Dostali jsme se do hlavní jeskyně. Troglodyti neběželi ven. Zmizeli jako vlna velkých černých brouků v úzké štěrbíně, která zřejmě

vedla do jejich domovů výše. Je jasné, že jsme se za nimi nevydali, ale letěli ven. Nikdy před tím mi svěží vzduch nepřípadal tak omamující, ani obloha tak krásně modrá.

Ale ani tehdy jsme nebyli ještě v bezpečí. Celou cestu údolím zpátky padaly dolů balvany a viděli jsme ty malé potvůrky, jak s námi drží krok na převisích. Když jsme se ale dostali k letadlu a nastartovali motor, kvapem zmizeli. Pro prach jsme troglodyty nemohli vidět. Stejně jsme neváhali. Bylo jasné, že to není místo vhodné pro piknik a všichni jsme byli rádi, že letíme pryč – tím spíše, že tajemství zeleného koně bylo vyřešeno.

Ginger vstal. „Dobrá,“ řekl, „to byla moje vlastní a jediná zkušenost s troglodyty a doufám, že poslední. Jestliže život pod zemí změní lidi do podoby, jakou měli tito malí, ubozí tvorové, ani nálety by mě nepřiměli stát se lidským králíkem. Ale tady přichází Biggles, pojďme na oběd.“

Dobrodružství tiché smrti

16

„Nějaké zprávy?“ zeptal se letecký důstojník Henry Harcourt Gingera, který seděl u krbu v důstojnické jídelně a četl noviny.

Ginger noviny složil a hodil je na stůl. „Nic co by stálo za řeč,“ odpověděl. „Příšerný doktor Goebbels vyřvává, že má Německo tajnou zbraň.“

„Žvást!“ řekl posměšně Henry, a další podobná zvolání z různých koutů místnosti svědčila o tom, co si členové Bigglesovy eskadry myslí o nacistickém naparování.

Ginger se rozhlédl kolem sebe s výrazem tiché výčitky. „Proč vyjadřovat pochybnosti tak vulgárním způsobem?“ tázal se. „Je snad nějaký důvod, proč by Hitler neměl mít tajnou zbraň? Konečně, můžete si být jisti, že my také máme v zásobě jedno nebo dvě překvapení.“

„Uvěřím v tajnou zbraň až ji uvidím,“ zahučel Tug Carrington.

„To už by bylo pozdě cokoliv udělat,“ poznamenal Ginger. „Ostatně, až se o ní dozvíš, to už to nebude tajná zbraň. Nevím toho z historie mnoho, ale jedno je jisté, vždycky existovaly tajné zbraně. Naše zaměřování radarem byla také tajná zbraň. Vždyť i zvířata a hmyz znají význam tajné zbraně.“

„Pozor, mladíku,“ vpadl Gingerovi do řeči lord Bertie Lissie. „Snad nechceš náhodou tvrdit, že komáři a

jiní tvorové všeho druhu se zabývají vymyšlením nových věcí?“

„Připouštím, že jsem to tak úplně nemyslel, ale musíš uznat, že spousta zvířat, ptáků, ryb a hmyzu vlastní cosi, co muselo prapůvodně být tajnou zbraní,“ odpověděl mu Ginger a pokračoval: „Had vstříkuje jed, skunk stříká páchnoucí pižmo, pásovec je živoucí tank. Ti všichni kdysi ostatní tvory zaskočili.“

„Ale to všechno je už dnes známo. Už to nejsou žádná tajemství,“ oponoval Henry. „Zvířata už nedokážou vyvíjet tajné zbraně. Jen člověk to umí.“

„To je odvážné tvrzení,“ prohlásil Ginger. „Jak můžeš vědět, co dělají divoká zvířata. Myslíš, že můžeš teď a tady tvrdit, že nikde, v žádné tropické džungli není v této chvíli zvíře, které pomalu ale jistě vyvíjí nějakou smrtící zbraň?“

„Ne, to nemohu,“ přiznal Henry.

„Kdybys řekl, že můžeš, snadno bych ti tvoje tvrzení vyvrátil. Poznal jsem na vlastní kůži, že je v silách divokých zvířat vyrobit smrtící zbraně.“

„Na vlastní kůži?“ podivil se Bertie.

„Málem jsem přišel o život.“ Ginger ukázal prstem na Algyho Laceyho. „Jestli mi nevěříte, zeptejte se Algyho. *Tichá smrt* přivedla našeho přítele doktora Duka na dva měsíce do nemocnice a kvůli ní vlastně skončily naše výzkumné, biologické výpravy.“

„*Tichá smrt*?“ zašeptal Henry. „To zní strašně.“

„Bylo to strašné,“ souhlasil Ginger. „Ještě teď se otřesu, když si na to vzpomenu.“

„Tak na co čekáš?“ ozval se Tex O'Hara. „Stejně víš, že budeme chtít, abys nám ten příběh vyprávěl, tak na co čekáš?“

Ginger se zasmál. „Dobrá,“ souhlasil, „Doufám, že vás zaujme.“ A Ginger se pustil do následujícího vyprávění:

Těsně před válkou se začaly dít na západoindickém ostrově

Hispaniola – v té části známé jako Dominikánská republika – podivné věci. Na předních stránkách novin se objevovaly především články o událostech v Evropě, které by mohly vést k válce a jen málokdo zaznamenal drobné zprávy o *Tichém teroru* – jak byla ta věc zpočátku nazývána. Abych nepředbíhal. Budu vám raději vyprávět události tak, jak po sobě následovaly.

Vrátili jsme se z Afriky s Donaldem, aby se mohl zúčastnit důležitého vědeckého zasedání v Londýně. Neměli jsme žádné pevné plány a vypadalo to, že budeme pár týdnů doma, ale Donald naše plány záhy změnil. Jeho návrh přišel dřív, než jsme čekali. Jednoho večera se objevil v Bigglesově pokoji a rozložil po stole řadu novinových výstřižků z amerických i západoindických novin. Výstřižky se zmiňovaly o incidentech, které se udály během několika posledních měsíců a všechny začínaly stejným příběhem. V jednom distriktu Dominikánské republiky byla nalezena dobytčata uhynulá za podivných podmínek. Není nic nového na tom, že dobytek uhynie za záhadných okolností. Dobytek umírá na všechny možné nemoce. Ale to zvláštní – neřku-li hrůzné – bylo, že všechna tato ubohá mrtvá zvířata v sobě neměla ani kapku krve. Všechna ta hrůza se vždycky odehrála v noci.

První vysvětlení té záhady, které se nabízelo, bylo, že se zvířata stala obětí krev sajících obřích netopýrů,

kteří jsou běžní v Západní Indii a ve Střední Americe. Ale tento obří netopýr nezabíjí. Saje svou potravu ze zvířat aniž by je probudil. Dobytek, kozy, ba i lidé, jsou napadáni těmito nepříjemnými tvory, ale zřejmě bez velkých následků.

Obří netopýr své oběti nevysaje všechnu krev. Bylo by tedy nemožné, aby netopýr, který je asi jen čtyři palce dlouhý, mohl pozřít všechnu krev zvířete velkého jako je kráva. Také nepřipadá v úvahu útok hejna netopýrů, ti létají za obživou samostatně. Jaké zvíře tedy mohlo spáchat něco tak hrozného? Čas běžel, situace se nelepšila, ale naopak byla čím dál tím horší. Hynulo stále více dobytka a bylo jasné, že bude-li ta pohroma pokračovat, bude pouze otázkou času, než zmizí z ostrova všechen dobytek. Navíc hrozilo, že pohroma se rozšíří na další ostrovy, protože už byly postiženy i vzdálené farmy.

Věc připoutala pozornost, když nejprve jeden a pak další dva domorodci zemřeli za stejných záhadných okolností jako dobytek. Byli také napadeni v noci a ostrov ovládl strach. Takový byl stav věcí, když se Donald rozhodl, že se na to podívá. Brzy jsme dorazili na místo, zaparkovali *Tuláka* v jedné z lagun, a protože jsme měli před sebou naprosto prvotřídní záhadu, chtěli jsme ji za každou cenu rozluštit. Začali jsme tím, že jsme si najmuli dům. Takový zašlý domorodý domek, od jednoho černocho, s tím, že si tam uděláme hlavní stan. Odtud jsme pak jeli na mulách do centra postižené oblasti. Vyděsila nás zpráva, že předešlé noci zemřel jeden americký novinář. Byl to urostlý chlapík a jako většina Američanů plný sebedůvěry. Vyzbrojen brokovnicí a dobrou svítilnou vyrazil se smíchem, že

zjistí, o co se vlastně jedná. Za úsvitu našli jeho mrtvolu ležící na zádech jakoby tam usnul. Nemusím říkat, že všechno se v tu chvíli jevilo v jiném světle. Je to trochu rozdílné, když přijde o život chudý, ubohý domorodec, ale dobře ozbrojený běloch to už je něco jiného.

„Nikdy nedělám zbytečný poplach,“ poznamenal Biggles klidně, když jsme situaci probírali. „Nemůžeme to brát na lehkou váhu. Ten americký žurnalista nebyl jistě nějaký lehkovážný blázen. Nesmíme udělat stejnou chybu. Musíme být opatrní.“

Pak jsme zjistili, že místo, kde byl Američan zabit, bylo totéž místo, kde uhynula první dobytčata. Bylo pravěpodobné, že zvíře – pokud to bylo zvíře – má někde blízko doupě. Musím ještě zdůraznit jednu důležitou věc. Od chvíle, kdy *Tichá smrt* napadla lidi, už neničila dobytek. Přišla na chuť lidské krvi. To bylo pozoruhodné, jak zdůraznil Donald, protože divoká zvířata vzácně mění své chutě.

Náš plán vycházel z toho, že nás bylo více pohromadě, zatímco Američan byl sám. Mohli jsme jeden druhého bránit. Rozhodli jsme se jít na místo, kde Američan přišel o život. Byla to jakási zalesněná úžlabina. Donald chtěl sedět uprostřed malé mýtiny a sloužit jako návnada. My bychom seděli poblíž, ale ukryti a hlídali ho. Biggles byl naprosto proti tomu, ale Donald trval na svém. A když si Donald něco usmyslí, nehnete s ním. Měli jsme sedět na kraji džungle několik yardů dál, jeden od druhého trochu vzdálen, abychom mohli Donalda hlídat z několika úhlů. Biggles trval na tom, že každých patnáct minut pronese tise, ale jasně „Všechno je v pořádku.“ A my to budeme jeden po druhém opakovat. Tak se budeme moci vzájemně

kontrolovat, aniž bychom se pohnuli. Kdyby kdokoliv z nás upozoroval něco podezřelého, nebo měl pocit, že je na něho útočeno, volal by přirozeně okamžitě na poplach.

Jako zbraně jsme si vybrali brokovnice. S těmi jsme měli větší šanci trefit cíl ve tmě. Měli jsme s sebou také lovecké nože.

Vyrazili jsme při západu slunce a dorazili jsme na místo za tmy. Překrásný měsíc, skoro v úplňku, nám umožňoval dobře vidět na Donalda. Já jsem se skrčil pod vějířovitou palmu na kraji mýtiny. Ostatní jsem vidět nemohl, ale věděl jsem kde jsou.

Řeknu vám, že to není příjemné, když padne do džungle tma a začne se pohybovat kde co, hlavně malí tvorové, kteří nepříjemně šustí a sviští. V tom naprostém tichu i mravenci nadělají dost hluku, jak lezou v suchém listí.

Dlouho se nic nedělo. Každou čtvrt hodinu Biggles řekl šeptem: „Všechno je v pořádku“ a my odpověděli, jak bylo dohodnuto. Mimo několika netopýrů velikosti našich, kteří přelétali proti měsíci, bylo málo co vidět. Zpozoroval jsem potkana. Proběhl docela blízko mne. Zdálo se, že obrací malé kamínky a něco pod nimi hledá. Jednou se zastavil a prohlédl si mě. Pak vyrazil po svém a zmizel na druhé straně úžlabiny. Nebyl to zřejmě pachatel.

Pak jsem si všiml něčeho podivného. Nebylo to nic, z čeho by měl člověk mít strach. Spíš mě to zajímalo. Jeden z malých netopýrů náhle letěl dolů a zavěsil se na suchou travinu blízko mé nohy. Odtamtud se spustil na zem. Vypadal jako malá tlustá myš. Pak se začal chovat groteskně – a pořád jsem zůstával klidný. Přibližoval se ke mně pomalými úskoky a pokaždé se tak dostal blíž.

Nakonec byl tak blízko mne, že jsem rozeznal, jak mu svítí malá očka. Ve světle měsíce jiskřily červeně. Měl jsem v té chvíli dojem, že se to malé zvířátko buď poranilo, nebo hledá na zemi nějaké červy. Pak náhle naprosto tiše vzlétl a zůstal ve vzduchu asi yard před mým obličejem. Pohyboval tak rychle křídly, že jsem je nestačil sledovat. Vypadal v tu chvíli spíše jako kolibřík. Pozoroval jsem se zájmem jeho neobvyklé chování a ani na vteřinu mě nenapadlo, že jde po mně.

Nevím jak vám popsat co následovalo. Nikdy jsem nevěřil na hypnózu, ale působení těch kmitajících křídel před mýma očima hypnotické být muselo. Seděl jsem a zíral. A jak jsem tak zíral, ztrácel jsem sílu v pažích, v nohou. Bylo to, jako když si u zubaře čichnete rajskeho plynu. Cítil jsem, že ztrácím vědomí. Bylo to vážné, ale nic jsem proti tomu nemohl dělat.

Myslím, že už jsem se dostal příliš daleko. Pak jsem si nejasně uvědomil, že se netopýr ke mně blíží. Na to ustalo kmitání křídel a já věděl, že si na mne sedl. Pocítil jsem na hrdle malé píchnutí, jakoby nejtenčí možnou jehlou. Na víc se nepamatuju. Další co vím je, že jsem ležel na zádech na lůžku v naší pronajaté chýši a ostatní stáli okolo mne. Donald v košili bez rukávů mi přidržoval u nosu láhev. Slyšel jsem ho jak říká: „Je to dobré, přichází k sobě.“

Za deset minut jsem seděl, pil horké mléko a vyprávěl jim, co se stalo. Dozvěděl jsem se, že jsem neodpověděl „Všechno je v pořádku,“ když na mne přišla řada. Rychle hledali, co se děje a našli mě v bezvědomí. Viděli netopýra, jak odlétá z mé tváře a spoustu ostatních, kteří se slétali k potravě. Byl jsem v bezvědomí asi hodinu a pak mě doktor přivedl k sobě.

Když odložil své nástroje, řekl nám svůj názor. „Ted víme, že ta věc je netopýr, zřejmě nový druh. Nejprve oběť zhypnotyzuje podobně jako to dělá hypnotyzér, který pohybuje před obličejem rukama. Pak si sedne, přivede oběť do úplného bezvědomí pomocí tekutiny vstříknuté při kousnutí. Na to ukojí svůj hlad a v tomto odporném snažení se k němu připojí stovky dalších.“

„Nebylo by přece jen třeba obrovského množství netopýrů, aby dokázali zabít člověka?“ zeptal jsem se.

„V tu dobu bylo ve vzduchu spousta netopýrů, a kdybychom je nevyrušili, jistě by se objevili další. To zvíře je samozřejmě krvežíznivý netopýr. Každopádně je mi neznámý, jinak bychom o něm už jistě slyšeli.“

„Co s tím uděláme?“ zeptal jsem se a jezdil si dlaní po tváři stále ještě ztuhlé po vstříknutí jedu.

„Musíme najít jejich kolonii a do posledního je vyhubit,“ prohlásil Biggles. „Není zapotřebí namáhat si příliš fantazii a představovat si, co by se stalo, kdyby se ty malé příšery dál rozmnožovaly a vytvářely nové kolonie. Nebude snadné ji najít, ale pokusíme se.“

„Nemělo by to být tak obtížné,“ řekl Donald. „Všechny známé druhy netopýrů, kteří mají noční zvyky, žijí v jeskyních, vykotlaných stromech nebo podobných místech, kde mohou během dne zůstat ve tmě. Jestliže tyhle malé potvůrky mají stejné návyky, a my můžeme předpokládat, že mají, měli bychom být schopni najít jejich hlavní stan. Ráno se do toho pustíme.“

Pustili jsme se, ale nic jsme nenašli. Víc jak týden jsme celé místo prohledávali a pak jsme – lépe řečeno Algy – netopýry našli zcela náhodou. Byli jsme na svahu, Algy šplhal po svazku lian, aby se dostal na výše položený převis, podívat se, zda tam není jeskyně. Křikl

na nás, že sotva dýchá, jaký je tam zápach. Hned na to sklouzl dolů a vypadal dost otřeseně. „Našel jsem je,“ lapal po dechu. „Jsou v prasklině skály, za těmi lianami.“

Tak jsme se vydrápali nahoru, odhrnuli liány a uviděli dlouhou, hlubokou prohlubeň ve stěně skály.

Donald postoupil co nejvíce dopředu, v ruce lampu, posvětil si kolem dokola a řekl: „Ano, jsou tady – celé tisíce.“ Podal mi svítilnu a pobídl mě: „Podívej se.“

Nikdy nezapomenu na pohled, který se mi naskytl. Veliká štěrbina plná netopýrů, jeden na druhém jak včely. Jejich malá očička svítila jak jiskry ohně a zírala na nás. Malé uši měli sklopené dozadu, jako podráždění teriéři, pysky ohrnuté a malé špičaté zuby vyceněné.

„Co s nimi uděláme, když jsme je konečně našli?“ zeptal se Biggles.

„Musíme je zničit,“ prohlásil Donald pevně. „Nejhumánnější způsob jak je zlikvidovat, by bylo otrávit je plynem.“

Mezi tím se chtěl podívat Algy. Nevím, co ho to napadlo, ale popadl jakýsi klacek a praštil do těch malých potvor. A už to bylo. Dřív než jste mohli říci švec, vyletěli ze svého úkrytu jako hejno sršňů. Vyletěli, ale neodletěli. Vrhli se na nás a kousali nás kam se dalo.

Biggles vykřikl. „Musíme odtud!“ Nemusel nám to říkat dvakrát. Sklouzli jsme dolů po lianách jistě mnohem rychleji, než jsme se dostali nahoru. Biggles se rozhlédl. „Kde je Donald?“ řekl. Nebyl s námi. Biggles se vyšplhal zpátky a hned na to se objevil s bezvládným Donaldem přes rameno. Viselo na něm plno netopýrů. Strhávali jsme je z něho, až jsme ho zbavili všech a vydali jsme se do městečka. Než jsme tam dorazili, cítili jsme se všichni opravdu mizerně, ale nejhůře na tom byl Donald plný

jedu. Udělali jsme pro něho, co jsme mohli. V obavách o Donalda jsme úplně zapomněli na netopýry. Později večer, když jsme vyšli ven nadýchat se trochu čerstvého vzduchu, viděli jsme stoupat k obloze velký sloup dýmu.

Domorodci – ale aniž bychom o tom věděli – nás pozorovali. Viděli netopýry, jak vyletěli a sledovali je, když se vrátili do svého úkrytu. Pak se rozhodli vzít věc do vlastních rukou a rozhodně jsem jim to neměl ani v nejmenším za zlé. Pokryli celou skalnatou stěnu obrovským množstvím suchého dříví a zapálili ho. Netopýři se udusili v kouři. Jen jsme se trochu zotavili, odletěli jsme zpět domů. Po té zkušenosti Donald, který skončil v nemocnici, se rozhodl, že si dá chvíli pokoj.

Ginger vstal. „Chcete-li tvrdit, že ti netopýři nevyvinuli tajnou zbraň – pak nevím, jak byste to nazvali. A teď se jdu projít.“

William Earl Johns

BIGGLES MEZI BOJOVÝMI STARTY

Z anglického originálu Biggles Charter Pilot přeložila
Jana Šimková První vydání

Obálku s využitím motivu Zdeňka Buriana
zpracoval Josef Pinkava

Ilustroval Pavel Andrýsek

Vydalo nakladatelství Riopress Praha v roce 2004
jako svou 210. publikaci

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Doporučená prodejní cena 149,– Kč

ISBN 80-86221-74-1